

Areport

2/2017

Armáda na prvním místě, až do posledního dne 2

Armádní generál Josef Bečvář: Při modernizaci naší armády nejsme na dostizích, všechny projekty se musí poctivě odpracovat

Úhel pohledu vrchního praporčíka

10

Vrchní praporčík AČR št. prap. Petr Seifert se zamýšlí nad kvalitou služebních hodnocení

Hrdinové všedních dnů

13

Príslušník 22. základny vrtulníkového letectva zachránil muži život při dopravní nehodě

Ochutnal atmosféru na startu, příští rok by si chtěl přičichnout i v cíli

Vojenský policista nadporučík Lukáš Kvapil sice pro zranění Dakar nedokončil, i tak mu ale tato náročná soutěž dala mnoho

strana 6

Vyrovňovací výcvik sjednotí dovednosti vojáků i nováčků

CRUCIBLE 2017

Při vyrovňovacím výcviku se jednalo nejen o vojáky z jiných útvarů a zařízení AČR, ale i o vojáky, kteří ukončili základní výcvik ve VV-VA Vyškov. Tito vojáci mají jiný stupeň vědomostí, dovedností a schopností než vojáci 74. lehkého motorizovaného praporu. Pro ně je tedy organizováno desetidenní zaměstnání s pětidenním nepřetržitým výcvikem ke sladění základních vědomostí, dovedností a schopností napříč vševojskovou a odbornou přípravou v souladu se současným stupněm cvičnosti praporu. První týden slouží k seznámení se s historií posádky a jednotky, s pravidly činnosti u praporu a vyřešením veškeré potřebné agendy a mandatorních zaměstnání. Zároveň tato část slouží k převzetí materiálu a ústroje, jelikož nováči z Vyškova opouští základnu pouze s jednou sadou stejnojmenné 95. V druhé fázi nově přichozí příslušníci praporu čekali „perný“ výcvikový týden a to nejen v náročnosti výcviku a celé přípravy, ale i v podobě počasí, kdy jsou lednové teploty hluboko pod nulou.

Žádné pohodlí, tvrdý drill

Nutno podotknout, že noví příslušníci praporu po dobu vyrovňovacího výcviku nepřespávali v pohodlí domova, ale v drsných venkovních podmínkách. V průběhu těchto pěti náročných dnů absolvovali jak teoretická zaměstnání, tak i praktické činnosti. Prapor disponuje pistolí CZ 75 Phantom

a útočnými puškami Bren 805 A1. Proto pod dohledem a za vedení odborných instruktorů prováděli nejen manipulaci s novými zbraněmi, ale i rozebírání, skládání a údržbu útočné pušky a pistole. V dalších dnech všichni absolvovali zaměstnání v taktické, střelecké, topografické a spojovací přípravě.

Podmínkou je skvělá fyzika

Všechna, i dle názvu zdánlivě jednoduchá zaměstnání vyžadovala fyzickou připravenost. Např. v topografické přípravě se nejednalo

jen o „běžnou“ orientaci v terénu podle mapy. Toto zaměstnání bylo spojeno s desetakilometrovým hvězdicovým pochodem se zbraněmi a se zátěží. Závěr každého dne tvořilo vyhodnocení denních činností a čištění zbraní a materiálu. V posledním pátém dnu noví příslušníci praporu ukončili svůj nepřetržitý vyrovňovací výcvik. Pro mnohé to znamenalo sáhnout si na samé dno sil, nicméně úkoly praporu a budoucí zaměstnání nováčků všechny zocelí a připraví i na náročné podmínky k plnění úkolů nejen na území České republiky. „Při výcviku našich vojáků dbáme na kázeň, fyzickou přípravu, ale zejména i na týmového ducha, který je důležitý pro bezchybný chod celého praporu,“ uvedl nadpraporčík Pavel Konvalinka, vrchní praporčík 7. mechanizované brigády.

Inspirace u US Marines

Nadpraporčík Pavel Konvalinka se netají inspirací v USA. Právě „Crucibles“ je v US Marines závěrečným zaměstnáním, nejnáročnější fází, která oddělí zrna od plev. Doslovným překladem pak je tavící kotlík, což též zcela koresponduje s výcvikem jak v USA, tak i u nás. To ovšem potvrdil i vrchní praporčík Armády České republiky, štábní praporčík Petr Seifert, který vojáky navštívil v závěru výcviku a připomněl i své zkušenosti z USA, kde absolvoval mj. Drill Sergeants School ve Fort Leonard Wood, či US Army Sergeants Major Academy v El Pasu.

Text: Michal Voska, foto: autor, archiv 74. Imopr

Armádu čeká v letošním roce řada nákupů a modernizací stávající techniky

Priority resortu obrany

Tisková konference ministra obrany ČR Martina Stropnického koncem ledna shrnula nejen uplynulý rok, včetně financování a realizace významných zakázek, ale ukázala i výhled na příští roky. Armádu tak čeká výrazná finanční, ale i materiální vzruha a v plánu jsou akvizice na dodávky nové techniky i modernizace té zastarávající.

Díky významným krokům bylo možné optimalizovat vojenské újezdy, včetně zrušení Brd, plnit naše spojenecké závazky a dokázat tak, že jsme spolehlivým partnerem v Alianci. Ve stejném duchu bude probíhat i současný rok 2017. Armáda se mimo jiné zúčastní výcvikových aktivit v Pobaltí, dále bude i nadále probíhat nasazení v Afghánistánu, Mali, v Iráku, ale též v řadě pozorovatelských misí. Celkově pak se počítá s nasazením přibližně stejného počtu vojáků, jako bylo v roce předešlém, tedy zhruba 500.

Gripeny dalších 12 let

V minulém roce se podařilo uzavřít klíčové zakázky, konkrétně na provozování letounů Gripen na dalších 12 let s dvouletou opcí, nákovu dopravní techniky (Tatra, Pram...), obnovu letištních radiolokátorů, nákup a obnovu útočných pušek BREN a pistolí Phantom, konkrétně 12 341 souprav pušek a 9 162 pistolí. V oblasti výstrojní byla uzavřena smlouva za 1,2 mld. Kč na všechny typy výstroje vojáka. S ohledem na zachování operability byla uzavřena smlouva za 10,8 mld. Kč na servis a modernizaci letecké techniky a za 1,7 mld. Kč na servis vybrané pozemní techniky. Za všechny tyto nákupy, služby a modernizace bylo vynaloženo 42 mld. Kč.

Titus a modernizovaná Dana

Předpokládá se v tomto roce uzavření smlouvy na nákup 20 ks KOV Pandur, 62 ks KOV Titus 6x6, 40+40 lehkých obrněných vozidel CBRN, modernizace samohybných houfnic Dana a protiletadlové přenosné komplety RBS-70NG. Dále bude zajištěna komplexní smlouva pro servis vrtulníků Mi, nákup 3D mobilních radiolokátorů MADR

a nová akvizice v podobě výběru víceúčelového vrtulníku pro potřeby AČR. Zahájena bude i příprava projektů pásového obrněného vozidla pěchoty, protiletadlového kompletu SHORAD a pořízení 155mm děla.

2 000 nových vojáků

I v tomto roce bude probíhat posilování armády, včetně navýšení počtů záložníků. Rekrutačním cílem je dosažení 2 000 nových vojáků a dále i vznik nových jednotek AZ. Uzavřením smlouvy za 26. mld. Kč a dodávkou nové techniky za 5,5 mld. Kč i nadále budou naplňovány cíle modernizace AČR. Legislativní změny zahrnují především novely zákonů o VZ, VP, včetně posílení pravomocí vojenské policie, a dále Společná ochrana vzdušného prostoru se Slovenskem a aktualizace Obranné strategie. V plánech pro tento rok je i modernizace infrastruktury a zahájení projektu Základny 21. století a rekonstrukce VHÚ, zejména pak budovy na Žižkově.

Na obranu 1,4% HDP

V otázce financí Martin Stropnický vyzdvihl téměř 10procentní meziroční rozpočtový nárůst. „Zemí, které mají podobnou dynamiku růstu výdajů na obranu, je například v Evropě velmi málo,“ zdůraznil. Cíle – dosáhnout deklarovaných 1,4% HDP v roce 2020 – se ministerstvo obrany podle jeho slov zdaleka nezdalo. V následujících týdnech budou zahájeny rozhovory na ministerstvu financí, týkající se rozpočtu na rok 2018 s výhledem na roky 2019 a 2020. „My považujeme za zcela realistické, aby ten nárůst byl takový, abychom 1,4% HDP, tedy přibližně 76 miliard, dosáhli,“ podotkl ministr.

Text a foto: Michal Voska

obsah

Armáda na prvním místě, až do posledního dne	2
Armádní generál Josef Bečvář: Při modernizaci naší armády nejsme na dostizích, všechny projekty se musí poctivě odpracovat	
Ochutnal atmosféru na startu, příští rok by si chtěl přičichnout i v cíli	6
Vojenský policista nadporučík Lukáš Kvapil sice pro zranění Dakar nedokončil, i tak mu ale tato náročná soutěž dala mnoho	
Vítězem je každý, kdo dojde do cíle	8
Univerzita obrany připravila Winter Survival 2017, propojující sportovní disciplíny s vojensko-praktickou činností	
Úhel pohledu vrchního praporčíka	10
Vrchní praporčík AČR št. prap. Petr Seifert se zamýšlí nad kvalitou služebních hodnocení	
Hrdinové všedních dnů	13
Příslušník 22. základny vrtulníkového letectva zachránil muže život při dopravní nehodě	
Ženy v české armádě součástí NATO	14
Vojenské velitelky amerického námořnictva diskutovaly se zástupkyněmi české armády o postavení žen v armádě	
Z deníku záložáčky IV	16
„Říkali nám, že tento týden bude fičák, opět nelhali.“	
Více podpory a asistence	18
Rozhovor s velitelem 13. úkolového uskupení mise Resolute Support v Afghánistánu plukovníkem gšt. Miroslavem Svobodou	
Smysluplné projekty	20
Investiční dotace resortu obrany pomáhají vzniku projektů příspěvkových organizací zřízených MO	
Ombudsmané v průsečíku zkušeností	22
Zaměřeno na problematiku působení ochránců lidských práv v zahraničních misích	
Domino	24
Následoval profesora Marečka	26
„Na klinice by měl být každý z nás v první řadě doktorem, potom také vědcem a pedagogem,“ říká profesor Urbánek	
Ženista	28
Představujeme vojenskou profesu	
Lidé kolem nás	30
Představujeme ženistu a ultramaratonce kapitána Zbyňka Fraie	
Sibiriáda	32
Zdokonalovací výcvik u 7. mechanizované brigády	
Drony Perdix:	34
Testování zabíjáků ruských systémů protivzdušné obrany S-400	
Víceúčelová mina SLAM	36
Technika a výzbroj	
Létající zbrojnice Arsenal Plane	38
Technika a výzbroj	
Tatry pro armádu	40
Kopřivnická automobilka je tradičním dodavatelem do AČR	
Aktivní zálohy v roce 2017	42
Se záložníky se počítá i na mezinárodních cvičeních	
Nikoho neprozradil	43
Zádušní mše za prvního parašutistu vysazeného za druhé světové války z Velké Británie nad Protektorátem	
Seznamte se s vojenskými hodnostmi NATO	46
Turecko	
Poslední z hrdinů na padácích	48
Generálmajor Jaroslav Klemeš se v těchto dnech dožívá devadesátí pěti let	

Armádní generál Josef Bečvář: Při modernizaci naší armády nejsme na dostizích, všechny projekty se musí poctivě odpracovat.

Armáda na prvním místě, až do posledního dne

Náčelník Generálního štábu armádní generál Josef Bečvář je více než rok a půl ve funkci. A právě u příležitosti tohoto jakéhosi poločasů jsme se rozhodli ho požádat o následující rozhovor.

Iste více než rok a půl ve funkci. Máte za sebou tedy určitý poločas. Jak ho hodnotíte?

Nechtěl bych hovořit o nějakém poločasu. Spíš je za mnou první ucelený rok, v němž jsme zahájili realizaci Konceptce výstavby AČR. Vláda ji schválila v prosinci 2015, takže v roce 2016 jsme startovali klíčové procesy, které směřují k její realizaci. Věděli jsme dopředu, jaký to bude rok, že si toto období budeme muset odpracovat v legislativě, její implementaci a v přípravě na všechny ty velké projekty, které budou postupně následovat. Teď nemyslím jenom modernizaci a vyzbrojování, ale i personální záležitosti, připravované změny v systému velení a řízení, zlepšení stavu logistické podpory či nemovité infrastruktury. Ono to možná v médiích někdy vypadá trochu nervózně, že se stále ještě nic nenakupuje, ale není to tak. Nejsme ve skluzu.

Vezměme to i z druhého konce, od financí. V roce 2014 jsme se dotkli dna s rozpočtem pouhých 42 mld. Kč. Pro rok 2015 bylo v rozpočtu resortu MO 43,8 mld. Kč a v roce 2016 47,8 mld. Kč. Letos se rozpočet ve výši 52,5 mld. prakticky rovná částce, s níž jsme hospodařili v roce 2009. Dosavadní nárůst tak šel především na sanaci podfinancování v minulém období. Reálné kapacity k větším investicím budou až v dalších letech.

Co všechno se vám za tu dobu z vašich předsevzetí podařilo realizovat a na co se naopak budete muset více zaměřit?

Vždy mám největší radost z toho, že se nám daří plnit naše mezinárodní závazky –

ve strukturách, hotovostních silách a především v zahraničních misích. Dokázali jsme dobře vybrat, připravit a následně vyslat vojáky do operací, ať to byl Afghánistán, Mali, Sinaj, Irák či další místa. Za celý uplynulý rok jsme z misí dostávali jen pozitivní zprávy. Musím to zaklepat, ale věřím, že tak tomu bude i nadále a že tam nedojde k nějakému závažnému incidentu. Pokud se týká věcí, které jsme realizovali na našem území, tak největší radost mám z nábory. To je jednoznačné. Došlo k obrovskému posunu v oblasti naplněnosti. Samozřejmě i nadále ještě máme útvary, kde se nám ne úplně daří řešit personální situaci. Třetí oblastí je pak aktivní záloha. Tu se nám po x letech konečně podařilo rozhýbat směrem dopředu. Mám radost i z toho, že jsme si dokázali odpovědět na otázky spojené s velkými akvizičními projekty a posunuli se v nich kupředu.

Armáda České republiky se v poslední době dotýká výrazné legislativní změny. Co všechno jí tyto procesy přináší, posouvá ji to někam?

Samozřejmě. Jinak bychom tyto procesy nenavrhovali. K prvnímu červenci loňského roku nabyla účinnosti novelizovaná branná legislativa, celý resort z toho hned bezprostředně profitoval. Mohli jsme použít jiný způsob výběru osob do armády a zálohy, mohli jsme vydat nové vyhlášky, zpracovat jinou tvorbu struktury jednotek aktivní zálohy atd. Nová legislativa nás rozhodně dostává dál v budování schopností a kapacit zejména pro krizové stavy.

Spolupracovali jste na branné legislativě, máte za sebou přípravu koncepcí, byl to pro vás náročný proces?

Určitě to bylo náročné, ale ten proces nekončí. Jsou před námi další úkoly zejména při naplňování schválené koncepce. A teď to nemyslím osobně. Je to náročné pro velení armády, pro celý Generální štáb. Každý voják ze své podstaty chce pracovat s technikou, rád se pohybuje v akčním prostředí, kde se něco děje. Generální štáb je ale srdce armády a zde převládají „papíry“. Jsou to ovšem zcela zásadní úkoly, které se musí odpracovat. Při této příležitosti bych chtěl poděkovat všem příslušníkům AČR, podílejícím se na tomto úsilí. Právě oni totiž vytváří motor, který pohání armádu směrem k novým vizím.

Nedávno zazněla informace, že právě v papírech jste až příliš utopení, že vám zabere až příliš mnoho času...

My s tím ale musíme počítat. Žádný generál na světě neběhá s puškou po výcvikovém prostoru. Naším úkolem je práce na operační či strategické úrovni a na ní už se bez administrativy a koncepční práce neobejdeme. Tak je tomu ve všech armádách na světě.

V souvislosti s připravovaným zvýšením počtu vojáků naší armády se hovoří o vybudování nové brigády. Jaký charakter by měla mít, bude lehká, těžká, anebo třeba speciální?

Nerad bych hovořil o brigádě, to je zatím předčasné. Jsem rád, že při práci na obranné strategii budeme zmiňovat navýšení počtů příslušníků armády, respektive resortu Ministerstva obrany. Pravdou je totiž to, že na počet ekonomicky činného obyvatelstva máme v současné době nejmenší armádu v NATO. Za námi je již jen Lucembursko.

Lépe jsou na tom i naši bezprostřední sousedé. Jsem tedy rád, že se velmi intenzivně a reálně uvažuje o tom, že Armáda České republiky musí být početnější. Pokud bude v bezpečnostní strategii uvedeno navýšení o pět tisíc vojáků, budu spokojen. Je ale otázka, jak těch pět tisíc osob bude dále rozčleněno. Všichni se musíme v naprostém klidu, bez jakýchkoli emocí vrátit do roku 2008, 2009, kdy docházelo k restrikcím. Kdy byly tabulky a útvary rušeny a volná místa nebyla obsazována. Ze všeho nedříve se tedy budeme postupně vracet do normálních organizačních struktur. V první řadě bude nutné posílit úlohu pozemního vojska, to je nesporné, ale teď bych nechtěl mluvit o tom, kolik praporů vznikne. Je potřeba pamatovat i na velitelské struktury, na vzdušné síly a jednotky, které stojí mimo AČR. V širším kontextu bude potřeba posílit i Vojenské zpravodajství, Hradní stráž a možná i Vojenskou policii.

Hovoří se o tom, že dislokace našich jednotek není úplně ideální. Máte nějakou představu, kde z teritoriálního hlediska by republika potřebovala nejvíce posílit?

Dislokační rozmístění by skutečně mělo být rovnoměrné, ať již se jedná o Čechy či Moravu a Slezsko. Dnes jsme více soustředěni ve východní části republiky. Bohužel nám z některých oblastí severních a západních Čech zcela zmizeli vojáci. S dislokací toho už ale moc neuděláme. Mnohá letiště a posádky byly bohužel opuštěny. Tyto procesy byly v některých případech pod tlakem příliš rychlé a ne plně provázané s plány územní obrany a operačními plány. Za mého působení se podařilo zahájit proces návratu armády do posádky Rakovník. A tomu jsem rád. Postupně tam provádíme revitalizaci objektů a pevně věřím, že to bude posádka, do níž bude v nadcházejících letech umístěn útvar praporečnického typu. Je zde také muniční sklad Květná, který rovněž armáda jednoznačně potřebuje z hlediska doplňování zásob munice. Až tedy dojde k vyskladnění materiálu, jež tam je nyní uložen v souvislosti s explozemi ve Vrbětčích, armáda jej využije. Kromě toho jsme se vrátili ještě do dvou menších objektů na Moravě.

Krátce po nástupu do funkce jste vyjádřil přesvědčení, že se nám podaří do roku 2025 získat pět tisíc aktivních záložníků. Jste stále ještě takový optimista?

Stále jsem o tom přesvědčen. V loňském roce jsme se i v souvislosti s již zmíněnou novelizací branné legislativy posunuli k tomuto cíli asi o dvě stě záložníků. V současné době máme bezmála tisíc pět set vojáků aktivní zálohy. Ve Vyškově právě běží další výcvik těchto uchazečů. Věřím tomu, že ani do budoucna je nebudeme počítat na jednotlivce a že se ke zmíněnému číslu postupně dostaneme. Ten plán je zcela reálný a těší mne i zájem veřejnosti.

Větší akcent na aktivní zálohu představoval jednu z prvních vašich myšlenek po nástupu do funkce. Proč právě aktivní záloha, proč se na ni tolik orientujete? Vidíte ji jako nejhodnější možnost pro rozvíjení armády v případě nějaké krizové situace?

Já bych v tomto kontextu rád trochu opravil pohled, který vznikl v důsledku výrazné mediální kampaně související se změnami v aktivní záloze a snahou přitáhnout k tomuto tématu zájem veřejnosti. Mým cílem je vyvážený rozvoj celých našich ozbrojených sil. Zpět ale k aktivní záloze. Je pravdou, že se na ni v posledních letech hodně zapomínalo a bezesporu je to jedna ze součástí armády, která významným způsobem

může pomoci při krizových situacích. V případě rozhodnutí vlády jí lze posílit naše jednotky. Může být nasazena jak na území, tak nově i mimo území České republiky. Budujeme dva typy jednotek aktivní zálohy. Jedny jsou při krajských vojenských velitelstvích. Ty jsou předurčeny k pomoci při krizových situacích, které nastávají v daném kraji. Mohou například doplnit Policii České republiky a Integrovaný záchranný systém. Na druhé straně máme jednotky, které vznikají u bojových útvarů. Jejich smyslem je v případě potřeby převzít část úkolů a ulehčit tím operační tempo profesionální části armády, které je dnes poměrně vysoké. Takže já v posilování aktivní zálohy vidím obrovský význam. Máme-li nyní tisíc pět set aktivních záložníků, a když se nám v letošním roce podaří doplnit tento počet o dalších tři sta, blížili bychom se již ke dvěma tisícům. To rozhodně není zanedbatelné číslo.

I přes jisté úpravy požadavků na zdravotní a fyzickou kondici záložníků prý tři ze čtyř zájemců neuspějí. Největším problémem jsou pro ně psychotesty. Nemělo by i v této oblasti dojít k jistým změnám? Nová zdravotní vyhláška platí od listopadu loňského roku, je tedy předčasně posuzovat, jaký přinese efekt. Nicméně v případě požadavků na psychickou způsobilost uchazečů nechceme ustupovat.

Zde je náročnost oprávněná. Smyslem nové zdravotní vyhlášky je reagovat na současný zdravotní stav populace a řešit záležitosti, které jsme před lety nejspíš ani nebyli schopni diagnostikovat. Nechceme zbytečně zavírat dveře do armády především nedostatkovým specialistům. V současné době dokážeme jednoznačně říci, která tabulka v organizační struktuře armády snese případnou nižší zdravotní klasifikaci. Asi mi všichni dají za pravdu, že odborník například v IT oblasti, v jehož činnosti převládají kancelářské úkony, může mít jistou zdravotní úlevu. Naopak výsadkář bude muset zůstat ve stoprocentní kondici.

Jestli tomu dobře rozumím, tak rozsah zdravotních problémů rekrutů je způsoben i tím, že medicína se za ta léta někam posunula a je schopna diagnostikovat mnohem širší spektrum případných zdravotních nedostatků...

Bezesporu. Dokonce i sám na sobě vidím, jakým způsobem jsem byl vyšetřen, když jsem před několika desetiletími vstupoval do armády a jak se zdravotní diagnostika mezi tím posunula dopředu. Právě díky ní jsou lékaři schopni jít do mnohem větších detailů, ale i lépe řešit léčbu v řadě nemocí.

Určité problémy jsou s naplněností jednotek aktivní zálohy, které jsou nově budovány u stávajících útvarů. Zatímco v některých krajích je zájem poměrně velký, jinde se zatím nedaří naplnit potřebné stavy. Neuvažuje se o tom, řešit to nějakou cílenou lokální reklamní kampaní?

Tato situace není nová a dlouhodobě ji mapujeme. Snažíme se vytvářet podmínky pro to, aby se zájem podařilo usměrnit. Vždy ale budou existovat na první pohled atraktivnější a méně atraktivní jednotky. Naším úkolem je vysvětlit zájemcům, proč je i služba v těch druhých potřeba a ukázat jim její zajímavé stránky.

Stejný problém nás trápí i u profesionální armády. Obecně je nyní armáda naplněna na osmdesát procent. Ale některé jednotky této úrovně stále nedosahují. V současné

době se zaměřujeme především na tři. Jedná se o doplnění stavu dělostřeleckého pluku v Jincích, dále to jsou Strakonice a výstavba logistického praporu v Lipníku nad Bečvou. Nejedná se o posádky na konci světa. Strakonice jsou okresní město, Jince jsou kousek od Příbrami a také od Prahy. Lipník spadá do olomoucké aglomerace. Jsem tedy přesvědčen, že najdeme způsob, jak je posílit a zatraktivnit. Máme v úmyslu je vytvořit určitý nadstandard v sociálním zájmu. Například vybudovat moderní sportoviště a další zařízení, aby se v nich voják cítil skutečně dobře.

Je možné v těchto případech i diferencovat v náborových příspěvcích, případně organizovat větší reklamní kampaně?

Náborové příspěvky jsou diferencovány dle profesí, ale finance nejsou jediná cesta. Je to i zintenzivnění kampaně, o kterém hovoříte. V těchto zájmových oblastech o náboru musíme samozřejmě více hovořit, aby se informace dostala k případným zájemcům.

Akviziční procesy nejsou na základě současné legislativy právě jednoduché. Mnohé nákupy se začínají prodlužovat. Nemáte obavy z toho, že mezitím skončí poměrně výrazný hospodářský růst a výdaje na obranu se začnou opět omezovat?

Jsem přesvědčen o tom, že výdaje na obranu se nebudou zmenšovat. V kontextu současného vývoje bezpečnostního prostředí ve světě naopak musíme udělat vše pro to, aby rostly. Jak personální, tak technická podfinancovanost resortu je dnes obrovská.

O personální situaci jsme již hovořili. Ve výzbroji je situace obdobná. Stále ještě používáme v mnoha případech starou sovětskou techniku, kterou musíme bez diskuze vyměnit. U útvarů máme například houfnici nebo bojové vozidlo pěchoty, se kterými cvičila naše armáda v roce 1980. To jsou jen příklady techniky staré i více než 35 let, která již zkrátka technologicky nevyhovuje dnešním požadavkům.

Akviziční projekty jsou ale vždy složité. Když jsem nastupoval do této funkce, byl jsem si jednoznačně vědom toho, že roky 2015 až 2017 budou velmi komplikované a administrativně nejspíš „nezáživné“, ale projekty se prostě musí nejdříve odpracovat. Je potřeba veškerou techniku specifikovat a odladit jednotlivé požadavky. Uvědomit si vzájemné souvislosti. Jednotlivé zbraňové systémy nám musí být schopné navzájem komunikovat, spolupracovat například se systémem průzkumu, sledování, obrany, musí nám fungovat logistika atd. To všechno musí do sebe zapadat. Myslet si, že pořídíme vrtulník, dělo či BVP za půl roku, je mimo realitu. Ze všeho nejdříve musí být definován požadavek a nastavena harmonizace ve všech vzájemně propojených oblastech. Spolu se sekci vyzbrojování a akvizic pak analyzujeme, co trh nabízí a na základě toho přijmeme finální závěry.

Samotný akviziční proces je věcí sekce vyzbrojování a akvizic, která řeší, jakým způsobem proběhne výběrové řízení. Myslet si, že celý tento proces přeskočíme a hned přivezeme nové dělo, bojové

vozidlo pěchoty či vrtulník nebo další techniku, je naprosto nereálné. I kdyby něco podobného bylo možné, nejsem si jist, zda by to bylo ku prospěchu věci. Posléze bychom pravděpodobně zjistili, v čem všem nám to nevyhovuje. Následná řešení jsou pak vždy nesmírně komplikovaná a především drahá. Nehledě na to, že jak jsem již zmínil, skutečný progres spojený s navýšením finančních prostředků budeme znamenávat až v letošním roce a v letech následujících. Nemyslím si tedy, že bychom si měli vyčítat, že jsme vloni nerealizovali velký nákup. Uskutečnili jsme řadu nákupů, na které jsme měli finanční prostředky a které byly připraveny.

Role armády z hlediska akvizičních procesů je definovat požadavky, tam je to podle vašeho názoru všechno v pořádku, probíhá to operativně a relativně rychle...

Mně to někdy připadá, jako kdybychom byli ve vleku médií na dostizích. Ale tak to není a všechno chce svůj čas. Když budeme hovořit o houfnici, tak to není zbraň pouze pro Jince. Bude sloužit celé armádě. Musí proto splňovat řadu dalších schopností a parametrů, protože může být vyčleněna například i do alianční sestavy. Musí být tedy schopná se integrovat do systému velení a řízení a systému koordinace palby a k tomu musí být vybavena odpovídajícími spojovacími prostředky. Musí být schopná přepravy, chráněna atd. Nemůžeme si tedy koupit dělo a pak zjistit, že ho nemáme jak přepravit a použít. Proto jsou specifikace skutečně tak náročné.

Protože souvisí s mnoha dalšími faktory...

Přesně tak. A takhle bychom mohli hovořit o vrtulníku a dalších velkých projektech.

Vojáci 4. brigády rychlého nasazení si stěžují na to, že jsou odměňováni stejně, jako příslušníci nebojových útvarů. Neuvažuje se do budoucna o příplatku za službu v takových těch prvosledových jednotkách?

V současné době je podle mého názoru každý voják transparentně odměňován. Vše je jednoznačně stanovené a prokazatelné. Zaniklo množství různých příspěvků, které byly v mnoha případech i značně diskutabilní. Nedovedu si představit, jak bychom dnes rozlišovali bojové a nebojové jednotky. Bojová jednotka nikdy neodjede do mise sama. Musíme ji doplnit o podpůrnou a zabezpečovací jednotku, z níž se právě v tomto okamžiku stane také bojová jednotka. Musí být tedy obě stejně vycvičeny a připraveny bez ohledu na to, zda se bude jednat o spoujače, zdravotníky, logistiku či Vojenskou policii. Proto o žádné další diferenciaci nyní neuvažujeme. Každý voják má nadto možnost být svým velitelem odměněn na základě každoročního hodnocení či mimořádnou kázeňskou odměnou. Vnímáme pochopitelně, že některé jednotky plní velmi náročné a nadstandardní úkoly, ale cestou dělení na „bojové a nebojové“ jednotky zatím nechceme jít.

NATO přijalo kybernetický prostor jako pátou doménu pro vedení operací. Existuje vůbec reálná představa, jak by konflikt v tomto prostoru probíhal?

Začnu tím, že tato působnost, podle připravované legislativy, která se v Poslanecké sněmovně diskutuje, půjde k Vojenskému zpravodajství.

Takže se vás tedy nebude týkat...

Ne, naopak, určitě se nás to týká. Kybernetická doména se principiálně neliší od ostatních oblastí. Předpokládáme, že v letech 2018 až 2019 dojde k reorganizaci systému velení a řízení a musí být naprosto jasno, jakým způsobem bude v rámci struktur Armády České republiky rozpracována.

Jedná se o procesy, místa velení i technologickou podporu postupující od strategické úrovně až po úroveň taktickou. V současné době máme pouze pracoviště CIRC v Brně. Jeho úkolem je identifikace bezpečnostních hrozeb a incidentů, jejich monitorování a analýza. Je de facto „hlídacím psem“ našich komunikačních kanálů. To je ale pouze ta pasivní stránka. Armáda musí chránit své komunikační a datové systémy komplexně. To platí jak v mírových podmínkách, tak především během nasazení. Dnes máme dvě základní úkolová uskupení postavená na 4. brigádě rychlého nasazení a 7. mechanizované brigádě. I tyto prvky musí mít zapracovány komponenty, které budou aktivní při realizaci kybernetické bezpečnosti.

Do zhruba dvou let chceme nastavit prvky kybernetické domény na jednotlivých úrovních velení a řízení a do pěti let v nich vybudovat reálné schopnosti.

V souvislosti s kybernetickým prostorem se hovoří především o defenzivních úkolech, připravují se ale i ty ofenzivní?

Určitě mi dáte za pravdu, že je dobré začít s tou defenzivní oblastí. Jiná otázka je, jakým způsobem se dostaneme k ofenzivním činnostem – ke kinetické části obrany.

A fakta

Josef Bečvář se narodil 11. srpna 1958 v Plzni. Po ukončení Vojenského gymnázia v Moravské Třebové absolvoval dělostřelecký obor na Vojenské vysoké škole pozemního vojska ve Vyškově. Pěs funkce velitele čtyř raketového vojska se postupně vypracoval na velitele palebné baterie. Na přelomu 80. a 90. let působil jako starší důstojník štábu dělostřelectva tankové divize a poté vedoucí starší důstojník správy Vojenské policie.

V roce 1993 absolvoval informační kurz francouzského četnictva v Melunu. Po návratu do České republiky se stal zástupcem velitele velitelství Vojenské policie v Praze. V letech 1997 až 2004 vykonával funkci náčelníka Vojenské policie. V té době si také rozšířil vzdělání na Vševojskové škole obrany v Paříži. V letech 2004 až 2007 byl přidělcem obrany ČR ve Francii. Od dubna 2008 působil následující tři roky jako zástupce náčelníka Generálního štábu – náčelník štábu. V letech 2011 až 2014 se znovu vrátil do Paříže na pozici přidělence obrany ČR ve Francii. Počátkem srpna 2014 se stal 1. zástupcem náčelníka Generálního štábu. Na jaře následujícího roku pak převzal funkci náčelníka Generálního štábu.

Jednou k tomu nejspíš dospějeme, ale bude to záležitostí až další etapy.

V letošním roce se dostanete do důchodového věku.

Raději řekněte, že mi končí závazek, protože na důchod se určitě necítím.

Dobře, tak letos vám končí závazek, ministr obrany vám udělil výjimku a závazek vám o rok prodloužil. Budete na základě toho nějak upravovat plány, co všechno byste ještě ve funkci náčelníka Generálního štábu chtěl stihnout?

Na to, zda budu či nebudu odcházet, jsem nikdy nemyslel. Snažil jsem se vždy pracovat naplno. Do posledního dne proto bude armáda u mne na prvním místě. Vůbec si nepřipouštím myšlenku, že bych něco vypustil. Řekl si, jsem tady poslední rok, tak od toho ustoupím. To po tolika letech, co jsem v armádě, ani nejde.

Pomalu se asi začne hledat váš nástupce. Máte nějaký osobní tip, někoho, koho byste doporučil? Budete se podílet na tomto procesu?

Náčelník Generálního štábu se na tom procesu vždy podílí, zatím bych ale nepředbíhal. Nadto resortní návrh musí projít vládou a finální slovo má pochopitelně prezident republiky. Víc je předčasné to nyní komentovat.

Je něco, co byste chtěl vzkázat vojákům?

Chtěl bych jim všem poděkovat, ať již slouží doma v České republice či v zahraničních operacích. Byl jsem loni v Afghánistánu a Iráku, předtím v Mali a na Sinaji. Navštívil jsem v podstatě všechny mise. Pokaždě, když se vracím, mám dobrý pocit z kvalitně odvedené práce. Děkuji všem za to, co dělají pro Českou republiku. Ne pro armádu, tohle vždy důsledně rozlišuji, protože armáda je jen formou služby naší vlasti.

Text: Vladimír Marek,
foto autor a Michal Voska

Vojenský policista nadporučík Lukáš Kvapil sice pro zranění Dakar nedokončil, i tak mu ale tato náročná soutěž dala mnoho

Ochutnal atmosféru na startu,

příští rok by si chtěl přičechnout i v cíli

Lukáš Kvapil věřil, že druhá etapa na Dakaru nebude patřit k těm smolným. Měl právě za sebou pomoc zraněnému italskému závodníkovi. „Najednou jsem na zemi uviděl ležící motorku a vedle ní bezvládné zabahněné tělo. V tu chvíli jsem přestal závodit, projevil se u mne vojenský dril. Na centrální pult jsem nahlásil podrobnosti nehody, zajistil místo havárie a poskytl raněnému závodníkovi první pomoc,” popisoval později.

Lukáš měl za sebou tři hodiny strávené na slunci při teplotách kolem čtyřiceti stupňů celsia, kdy neměl co pít. Čekal na příjezd záchranářů a pak řídil projíždějící auta, aby zdravotníci mohli zraněného ošetřit a naložit. To všechno ho připravilo o notnou dávku sil. Navíc trat' byla po průjezdu velkého množství vozidel hodně zdevastovaná. Projel druhý kontrolní bod a ze všech sil se snažil soustředit na dokončení etapy. Teď šlo jen o to, aby se mu to povedlo. Organizátoři by mu v další etapě ztracený čas odečetli.

Smůla schovaná pod pískem

Jakmile ale kolo jeho stroje uvízlo v díře zasypané jemným pískem, bylo mu jasné, že smůla na něj čekala právě tady a že si kalich hořkosti bude muset vypít až do dna. Při pádu si nepříjemně poranil obličej a vykloubil rameno. Měl otřes mozku. Za této situace mu nezbývalo nic jiného, než hodit ručníc do ringu. Vrtulník ho dopravil do bivaku, kde v bolestech čekal několik hodin

na přepravu do místní nemocnice. Operaci se ale rozhodl podstoupit až po čtyřech dnech doma, v Ústřední vojenské nemocnici v Praze Střešovicích. „Když mi nadporučík Kvapil zavolal a řekl mi, co se stalo, neváhal jsem kontaktovat ředitele Ústřední vojenské nemocnice. Celou jeho náročnou přípravu jsem sledoval a po zjištění detailů nehody jsem si byl vědom toho, že bude potřebovat intenzivní a kvalitní lékařskou péči,” upřesnil náčelník Vojenské policie, brigádní generál Pavel Kříž.

„Je to nejextrémnější a nejtěžší závod na světě a my všichni závodníci do toho jdeme s rizikem. Závodní trat' se mění každým okamžikem. Působí na ni spousta vlivů, počínaje podnebím a konče projetím velkého množství závodní techniky. To všechno dává účastníkům pořádně zabrat. Takovéto situace nelze nijak ovlivnit. To, co pro někoho může představovat ukončení závodu, nemusí pro druhého nic znamenat,” vysvětluje osudovost kritického okamžiku Lukáš Kvapil.

Tento inkriminovaný moment sledovala s obavami i Lukášova rodina. Moderní technologie v tomto závodě umožnily, že ho mohli fanoušci a všichni blízcí sledovat online. „Reakce na sociálních sítích, kdy jsem stál skoro tři hodiny a nikdo nevěděl, co se děje, dala všem, kdo mně drželi palce, pořádně zabrat. Ulevilo se jim, až když viděli, že jsem se rozjel. Bohužel se můj bod zastavil před cílem a poté přišla zpráva o mém zranění.”

Ocenění od ministra

Lukáš Kvapil projevil po návratu do České republiky notnou dávku skromnosti. A to i v okamžiku, kdy ho v Ústřední vojenské nemocnici navštívil ministr obrany Martin Stropnický, aby mu poděkoval za pomoc při záchraně italského závodníka a předal mu věčný dar.

Podle Lukáše by prý něco podobného udělal každý. „Během samotného závodu si jdou jednotliví závodníci po krku, pokud je to ale skutečně potřeba, tak si navzájem pomáhají. Je to tak těžký závod, že jsme

kolikrát odkázáni jen na sebe. Jsem přesvědčený, že podobné jednání je projevem každého závodníka.”

„Většina lidí, kteří udělají tak velkou věc, o ní pak hovoří velice skromně. Jsem rád, že Lukáš je také takový,” zdůraznil Martin Stropnický. „Často se říká, v jakém stavu je anebo není naše armáda. Po lidské stránce je na tom ale v každém případě výborně. Lukášův čin, stejně jako činy příslušníků Armády České republiky, jsou toho důkazem.”

Jako rocková hvězda

Lukáš znal Dakar z televize a z vyprávění účastníků. Samotný prožitek prý překonal jakékoliv jeho představy. „Byl to nezapomenutelný zážitek stát na startovní rampě a vnímat davy fanoušků, kteří byli velmi příjemní a disciplinovaní. Zastavit a nechat udělat některého z diváků selfičko bylo pro mě splněným snem. Byl to neskutečný zážitek. Připadal jsem si jako rocková hvězda. Fanoušci dokázali předvést neskutečnou atmosféru.”

Pokud chtěl Lukáš startovat na Dakaru, byl jednou z podmínek start v kvalifikačním závodě Dakar Series, které se jedou po celém světě prakticky po celý rok. Zvolil si Maroko. Bylo totiž nejbližší a i termínově mu nejvíce vyhovovalo. Byl prý takový malý Dakar. „Pořadatelé připravili stejné podmínky v technické a navigační specifikaci. Pro nás závodníky byly pozitivní menší

A fakta

Lukáš Kvapil absolvoval vojenskou základní službu u Hradní stráže. Již jako profesionální voják zde zajišťoval doprovod na motorkách zahraničních delegací a prezidenta republiky. V rámci kariérního růstu později postoupil k ochranné službě Vojenské policie. Zde zajišťoval nejenom doprovod na motocyklu, ale i jízdu ve speciálních vozidlech a samotnou osobní ochranu. Prošel i celou řadou zajímavých kurzů. V německém Hechlingenu absolvoval výuku v ovládání motocyklů BMW a na okruzích v Brně a Mostě řešení krizových situací ve vysokých rychlostech. Ve francouzském Miramasu pak zvládnutí techniky jízdy s pancéřovými vozidly BMW.

Z řadového motorkáře se u Vojenské policie vypracoval až na náčelníka pracoviště výcviku oddělení doprovodů Velitelství ochranné služby VP. Zapojil se i do zahraničních misí. Konkrétně v roce 2004 působil v Iráku jako instruktor výcviku střelecké a taktické přípravy. O rok později se do této země vrátil jako součást týmu osobní ochrany. V roce 2011 pak sloužil v Afghánistánu v rámci zabezpečení osobní ochrany velitele kontingentu a zaměstnanců Ministerstva zahraničí České republiky.

porce kilometrů. Obtížnost ale byla srovnatelná s Dakarem v Jižní Americe. Ze sto dvaceti účastníků se mi podařilo se umístit v první padesátce. Toho si cením.”

Asi není žádným tajemstvím, že při Dakaru sehrává nemalou roli štěstí. Nesmí se porouchat technika, člověk nesmí mít nehodu. Nesmí zabloudit atd. Prakticky každý ze závodníků má nějaký ten svůj talisman. Lukáš dostal od manželky symbol koníka na motorku. Navíc měl osobní dárek na krku.

Přestože mu ale štěstí nepřálo, dávný sen se mu podařilo naplnit. Postavil se na start Dakaru. „Musím poděkovat resortu a Pavlovi Kubíčkoví za tento splněný sen. A co mi to dalo? Ujistění, že na to mám, že moje příprava se ubírala tím správným směrem. Fyzicky a psychicky jsem byl skvěle připraven. Bohužel jsem nemohl ukázat, co všechno ve mně je. Jsem ale přesvědčený, že bych se bez váhání zachoval znovu stejně,” zdůrazňuje Lukáš. „Dakar je můj svět a život. Udělám vše, abych se probojoval i na příští ročník a konečně zažil i ty pocity, které mají účastníci v cíli. V přípravě nemám, co měnit. Měl jsem ty nejlepší podmínky armádního výcviku a tréninkových metod ASC Dukla Praha. Jediné, co změním, že budu reagovat na vývoj v oblasti techniky. Tyto záležitosti bych rád představil na výstavě Motosalon v březnu v Letňanech.

Text: Vladimír Marek,
foto: archiv Lukáše Kvapila

Univerzita obrany připravila Winter Survival 2017, propojující sportovní disciplíny s vojensko-praktickou činností

Vítězem je každý, kdo dojde do cíle

Leden má v kalendáři armádních závodů jednu jistotu a možná největší tahák zimy – závod Winter Survival v Jeseníkách. Ten přitahuje jak ostřílené armádní borce, kteří se tohoto klání účastní pravidelně, tak i nováčky, jež chtějí obstát v extrémně obtížném závodě. Všichni pak reprezentují své vojenské útvary a zařízení.

Winter Survival je synonymem extrému, vytrvalosti, bojových aktivit v horách, ale také přátelství a touhy společně dojet do cíle. „Snažíme se v pořádku dojet do cíle, absolvovat všechny disciplíny a splnit soutěžní úkoly,“ říká poručík Marek Váňa, vedoucí tříčlenného týmu 71. mechanizovaného praporu v Hranicích.

Během nejtěžší tří denní vytrvalostní etapy vojenské týmy nejprve absolvovaly zrychlený přesun od Ovčárny přes Červenohorské sedlo, Keprník, Šerák do ski areálu Ramzová. Součástí přesunu byly měřené

terénní sjezdy včetně toho závěrečného na sjezdovce v Ramzové. Poté byly na programu bojové střelby z pistole na střelnici v Bělé pod Pradědem a paměťový orientační běh za použití ortofotomapy. První mrazivou noc po vysilujícím čtyřicetkilometrovém přesunu prožili vojáci u Dykovy chaty pod Medvědí vrchem.

V pondělí večer ze zdravotních důvodů ze soutěže odstoupila družstva 7. mechanizované brigády Hranice, Vojenské policie a Vojenského oboru Fakulty tělesné výchovy a sportu UK Praha. Po noci strávené v lese

odstoupilo družstvo ukrajinských výsadkářů a tým Akademie ozbrojených sil v Liptovském Mikuláši byl diskvalifikován po použití nouzového mobilního telefonu a pokračoval v závodě mimo soutěž.

Až do středy se pak vojáci na lyžích a s kompletní výbavou pro přežití pohybovali podle mapy a buzoly po hřebenech Hrubého Jeseníku a při tom zdolávali skalní stěny, překonávali říční rokly a lanové mosty, zachraňovali zraněného, stříleli na terče z útočné pušky Bren, utíkali ze zajetí či vyhledávali nástražné výbušné systémy. Dostatek sněhu, a to i v nižších polohách, umožňoval vojákům pohyb na skialpinistických lyžích. Celkem urazili přes sto kilometrů členitým terénem a v lese strávili i druhou noc.

Prošli těžkým testem odolnosti

Na start 23. ročníku mezinárodního mistrovství Armády České republiky v zimním přírodním víceboji Winter Survival 2017, který probíhal poslední lednový týden v Jeseníkách a který opět organizovala Univerzita obrany, se postavilo osmnáct vojenských družstev z pěti evropských zemí. Nejpočetnější zastoupení měla česká armáda a v rámci ní pozemní síly, které vyslaly

sedm týmů. Ze zahraničí přijeli příslušníci speciálních jednotek a studenti vojenských vysokých škol z Belgie, Polska, Slovenska a Ukrajiny. Ukrajinci se soutěže účastnili vůbec poprvé a hned po prvním dni odstoupili. Osudnou se jim stala malá zkušenost se skialpinistickými lyžemi.

„Účastníci závodu Winter Survival prošli těžkým testem odolnosti. Soutěž u vojáků prověřovala úroveň jejich dovedností z oblasti speciální tělesné přípravy, vojenského výcviku a také schopnost rychlého a správného rozhodování při plnění úkolů,“ uvedl ředitel závodu plukovník gšt. Milan Marek. Obtížnost armádního vytrvalostního závodu v současné době spočívá v tom, že úkoly vyžadují po vojácích nejen fyzický výkon a určité vojenské dovednosti, ale i správné uvažování. Důležitá je tedy schopnost dokázat se ve stresu dobře rozhodnout.

K tomuto cíli sloužila také disciplína s názvem Jeskyní k vrcholu. Úkolem hlídek bylo zdolat poměrně dlouhý úsek v prudkém svahu kopce Plošina, kde vojáci prolézali temnou jeskyní, postupovali po šikmém laně, překonávali lanové přemostění a slaňovali z třicetmetrové skály. Jenže... Členové družstev si museli vylosovat své hendikepy – slepý, hluchý a němý – a pak teprve plnili úkoly na skalách. Slepý dostal zalepené lyžařské brýle, hluchý si nasadil ochranná sluchátka s hlasitou hudbou a němý obdržel roubík do úst. Tato omezení jim ztěžovala jak komunikaci mezi sebou, tak i lezení na skalách.

Z družstva pardubického pluku logistické podpory si slepotu vylosoval nadrotmistr Jakub Havel. „Tento úkol byl kombinací tří různých postižení hodně komplikovaný, ale až tak nás nepřekvapil. Zrovna ráno jsme si říkali, že by podobná zkouška byla hodně zajímavá,“ přiznal Havel. Svou slepotu zvládl na výbornou. Dokonce dokázal slanit bez pomoci svých kolegů. „Kluci mě jenom vyvedli nahoru, protože to bych bez pomoci nedal. Jinak jsem si dokázal poradit,“ doplnil.

„Disciplína prověřovala lezecké dovednosti, fyzickou zdatnost a psychickou odolnost vojáků. V časovém limitu 30 minut ji splnila více jak polovina týmů,“ konstatoval spokojeně jeden z autorů úkolu podplukovník David Ullrich z Centra tělesné výchovy a sportu UO.

Vojáci bojovali s únavou a mrazem

Armádní závod Winter Survival napříč Jeseníky dokáže každý rok závodníky překvapit. Nikdy není stejný. A zrádné úkoly na trati a teploty pod bodem mrazu daly pořádně zabrat i těm, kteří pokračovali dál.

„Zaber ještě, zatni zuby, už zbývá jen pět metrů,“ hřímala dvojice závodníků k třetímu členovi týmu dělostřeleckého pluku v Jincích, který s vypětím sbíral poslední síly zavěšený na laně mezi vrcholky skal. Po šedesáti metrech ručkování v pětadvacetimetrové výšce nad korunami stromů mu právě zbýval už jen pomyslný krůček ke splnění jedné z adrenalinových disciplín závodu a časový limit se nezadržitelně krátil.

Pod vrchem Javůrka museli vojáci nejdříve zdolat dvacet metrů vysokou skálu po zajištěné lezecké cestě, poté přelézt do koruny vysokého smrku a po krátkém výstupu po kmeni se opět dostat na skálu. Na této skále uprostřed lesů kdysi stával středověký hrad Weissenstein a v jeho rozvalinách obdrželi vojáci další úkol. Vybraný člen týmu musel překonat další úsek pomocí vodorovných lan natažených mezi dvěma skalními bloky. Zprvu tam a poté zpět.

Vedle zkoušek z lezeckých dovedností a fyzické zdatnosti čekaly vojáky další obtížné úkoly, například Útěk ze zajetí. Při této disciplíně byli v týmu spoutáni kovovými pouty vždy dva členové hlídky jednou rukou a dva svázaní provazem jednou nohou k sobě. Jejich úkolem bylo projít takřkajíc suchou nohou trasu, která vedla do svahu a ze svahu, tunelem a vícekrát překonávala malý vodní tok – přes dřevěnou lávku, kameny, položené klády či po zavěšené kládě pod mostem. Úprk ze zajetí museli vojáci zvládnout do 10 minut.

Nejlepší družstvo: výsadkáři z Chrudimi

V posledních čtvrtletních disciplínách šlo především o rychlost při sjezdu a zručnost při házení ručních granátů. Vojenské týmy nejprve absolvovaly měřený sjezd po sjezdovce Ski arény Vrbno pod Pradědem, jehož součástí bylo překonávání různých překážek z dřevěných klád a velkých pneumatik a těsně před cílem skok. Na sjezd bezprostředně navazovala likvidace pozorovatelné nepřítel – vojáci házeli granátem na dálku a poté běželi na sněžnicích a házeli ruční granáty na cíl.

Vítězem mezinárodního armádního mistrovství Winter Survival 2017 se stalo družstvo 43. výsadkového praporu Chrudim ve složení nadrotmistr Richard Dvořák, četaři Zdeněk Černý a Ondřej Pajer. „Máme obrovskou radost, jsme nadšení. Závod byl letos mnohem obtížnější, plný krásných disciplín. V prosinci jsme vyhráli soutěž Krkonem a nyní Winter Survival. Je to paráda,“ zhodnotil četař Zdeněk Černý. „V tomto složení jsme Winter Survival jeli i vloni, kdy jsme byli čtvrtí. Je to úspěch,“ uvedl kapitán družstva nadrotmistr Richard Dvořák.

Stříbrné medaile vybojovali kapitán Jan Tancibudek, poručík Miroslav Hovorka a Martin Hejda z 22. základny vrtulníkoveho letectva v Náměšti nad Oslavou. Bronz zasluženě získali nadrotmistr Jakub Havel, četař Zdeněk Šroler a desátník Adam Štěpán z 14. pluku logistické podpory v Pardubicích. A jak se v soutěži umístila zahraniční družstva? Slovenští průzkumáči ze Žiliny skončili na 6. místě, belgičtí výsadkáři na 8. příčce a polští studenti na 11. a 13. místě.

Nejúspěšnějším týmům poháry a ceny předali zástupce ředitele sekce rozvoje a plánování schopností MO brigádní generál Jaromír Alan, rektor-velitel Univerzity obrany brigádní generál Bohuslav Příkryl, ředitel státního podniku Vojenský technický ústav Jiří Protiava a další představitelé české armády. Slavnostní ceremoniál proběhl na vojenské zotavovně Ovčárna pod Pradědem, která se každoročně stává logistickou základnou celé soutěže.

Text: Pavel Pazdera, foto: Jiří Pařížek

Vrchní praporčík AČR št. prap. Petr Seifert se zamýšlí nad kvalitou služebních hodnocení

Úhel pohledu vrchního praporčíka

Příliš málo pozornosti

V poslední době jsem byl v několika případech velmi nepříjemně překvapen tím, jak malou pozornost věnují nejvyšší velitelé a jejich nadřízení řádnému provádění služebního hodnocení (SH) jim podřízených příslušníků mužstva, poddůstojnického a praporčíckého sboru. Taková situace je pro mne osobně naprosto neakceptovatelná. V roce 2017 bude nutné zlepšit řízení tohoto procesu s důrazem na přípravu a kontrolu

nejvyšších velitelů. U těch velitelů, kteří neodvedou kvalitní práci, bude nutné přijmout taková opatření, která zajistí, že se taková situace nebude opakovat.

Byrokracie

Chápu nejvyšší velitele a jejich nadřízené, že chtějí mít co nejvyšší administrativní zátěž spojenou s výkonem jejich práce. I přes to si musí uvědomit, že existují oblasti výkonu profese vojáka a zejména výkonu

velitelské funkce, které jsou nutně doprovázeny jistou administrativou, která je nezbytná. Jednou z těchto oblastí je SH podřízených vojáků.

To rozhodně není zbytečnou byrokracií, má svůj jasný cíl a účel. Jedná se o nejdůležitější akt řídicí práce nadřízeného s jeho podřízenými za celý rok. Nadřízený hodnotí plnění služebních úkolů, povinností vojáka, jeho odbornou a psychickou způsobilost ke služebnímu zařazení, zdravotní způsobilost a fyzickou zdatnost pro další výkon služby. SH umožňuje nadřízenému provést spravedlivou rekapitulaci výkonů podřízeného za uplynulý rok. Co je však ještě důležitější, je skutečnost, že tím poskytuje podřízenému zpětnou vazbu o tom, jak si vede a dává mu vodítka pro úpravu chování tak, aby splnil očekávání nadřízeného a zároveň si naplnil vlastní cíle a ambice spojené se službou.

Vzhledem k tomu, že proces provedení SH může za velmi specifických podmínek vyústit v ukončení služebního poměru vojáka pro nezpůsobilost pro další výkon služby, je na místě připomenout nejvyšším velitelům, že se jedná o velmi důležitý proces, který není možno vnímat jako zbytečnou byrokracií. Pro některé velitele to může znít tvrdě, ale velitel, jenž toto vnímá jako neřešitelný problém, by měl svůj postoj buď rychle přehodnotit, nebo uvolnit místo velitele jinému vojákovi, který roli hodnocení chápe naprosto přesně.

Co je psáno, to je dáno

Setkávám se s tím, že velké množství vojáků je svými nejbližšími nadřízenými neformálně hodnoceno jako nevyhovující nebo neplnící podstatnou část svých povinností. Zkrátka, určitá část velitelů je vážně nespokojena se svými podřízenými, nicméně neumí, nemůže nebo nechce svoji nespokojenost zhmotnit do odpovídajícího SH svých podřízených. Ta pak bohužel o hodnocených vojácích vypovídají něco úplně jiného. Taková situace velmi výrazně

ztěžuje jakoukoliv následnou personální práci s hodnocenými vojáky a zasévá semínko nedůvěry vůči hodnotícím nejvyšším velitelům a jejich nadřízeným.

Tento rozpor mezi vnímanou realitou a její podobou jde zcela jednoznačně na vrub nekvalitní řídicí práce nejvyšších velitelů a nedostatečné přípravy těchto velitelů ze strany jejich nadřízených. Každý velitel, který zanebdá řádné provedení SH, si musí být vědom rizika, že může být vystaven postihu za takto nekvalitní práci.

Pro systém řízení kariér platí, že informace, které se neobjeví v SH vojáka, neexistují. Naprosto rozumím tomu, když mi některý velitel nebo vrchní praporčík řekne, že nějaký voják nepodává vyhovující výkony a proto by s ním nemělo být činěno personální opatření jako je přeložení nebo vyslání do kurzu. Na druhou stranu se ovšem ptám, proč to není napsáno v oficiálních podkladech? Jak obstojí tvrzení velitele proti písemnému záznamu v podobě SH podpořenému správnými podklady v případě nějakého právního sporu vojáka s jednotkou? Naprosto nijak. Jak se může velitel chránit proti nařčení z nekvalitní řídicí práce, nerovného přístupu nebo protěžování jiných vojáků, pokud to nemá podloženo oficiální dokumentací? Opět nijak. Proto by měl každý velitel vzít rozum do hrsti a přehodnotit svůj přístup ke zpracování SH.

Průběžné hodnocení a podklady

Je nutné, aby si každý nadřízený vedl přesně a doložitelné záznamy o tom, kdy a jak si jejich podřízení, které hodnotí, plnili své povinnosti a uložené úkoly. Není možné řešit každé neplnění povinností vojáka pouze neformálně – pohovorem bez jakéhokoliv záznamu. Taková benevolence se může obrátit – a často se také obrátí – proti hodnotícímu veliteli. V případě sporu s podřízeným vojákem totiž nadřízený nebude schopen věrohodně doložit, že je jeho hodnocení podřízeného vojáka správné. Naprosto optimálním způsobem k řešení situace je provedení stručného záznamu o projednání nedostatku v jednání s dotčeným vojákem a jeho založení do osobního spisu nebo v písemných podkladech velitele. Tím se stane nedostatek v činnosti vojáka prokazatelným pro potřeby provedení SH nebo jeho budoucího obhájení.

Samozřejmě, to znamená, že velitelé musí pracovat se svými podřízenými průběžně a vyhodnocovat jejich činnost pravidelně. Toto nelze řešit jednorázově v době zpracování SH, protože tak se vždy něco opomene a hodnocení pak nemá tu správnou vypovídající hodnotu. Při jeho zpracování je nezbytné využít všechny dostupné podklady, jako jsou záznamy velitele o činnosti hodnoceného vojáka, výsledky kariérové, odborné, jazykové a speciální přípravy, výsledky

cvičení, střelby, přezkoušení, záznamy o odměnách a trestech, vyhodnocení za období a podněty od ostatních velitelů, vedoucích a vrchních praporčíků. Jejich shromáždění a vyhodnocení samozřejmě zabere nějaký čas, nicméně je to ta nejdůležitější část práce velitele na SH. Nárazové provádění hodnocení z hlavy na základě momentálního dojmu velitele poškozuje hodnoceného vojáka a ukazuje na nedostatek kontroly nebo přehnanou důvěru ze strany nadřízených velitelů směrem k nejvyšším velitelům. Ve svém důsledku to signalizuje vážný problém v nastavení základních řídicích a kontrolních procesů u jednotky. To není situace, která by měla být tolerována.

Příprava a znalost legislativy

Při řešení jedné ze stížností jsem narazil na skutečnost, že nejvyšší velitelé naprosto netuší, jak je oblast provádění SH upravena aktuálně platnou legislativou. Nutně si tedy musím klást otázku, jak

můžou nejvyšší velitelé hodnotit své podřízené, pokud si alespoň jednou nepřečtou ustanovení § 17 zákona o vojácích z povolání (Služební hodnocení) a vyhlášku č. 189/2015 Sb. (O postupu při služebním hodnocení vojáků a jeho hlediscích). Nesmí se stát, že hodnotící velitelé neznají tyto základní dokumenty!

Stejně tak se nesmí stát, aby se v jakémkoliv části SH objevily poznatky hodnotícího velitele diskriminačního charakteru, ze kterých bude velitel vyvozovat své závěry pro doporučení k další kariéře hodnoceného vojáka. To je naprosto nepřijatelné. Není v pořádku, pokud hodnotitel vyhodnotí podřízeného vojáka tak, že dosáhne na slovní hodnocení „dobře“, s tím, že si úkoly plní a na závěr mu do SH napíše, že se jedná o nekvalitního a nespolehlivého vojáka, který čerpá příliš mnoho služebního volna na ošetřování člena rodiny. To je diskriminační informace, která se nesmí v SH podřízeného vojáka objevit (zákaz diskriminace z důvodu manželského a rodinného stavu a povinnosti k rodině). I když by se dalo předpokládat, že všichni

velitelé mají dobrou znalost zákona o vojácích z povolání, kde je výše uvedený zákaz diskriminace taxativně vyjmenovaný a jsou si vědomi svých omezení při hodnocení vojáků, osobně jsem se setkal se SH, kde je argument ošetřování člena rodiny použit proti vojákovi a nikomu to nepřišlo divné. Ani hodnotícímu veliteli, ani jeho nadřízenému veliteli, který řešil odvolání, a ani personálním orgánům útvaru. Doporučuji všem velitelům, kteří si nebudou úplně jisti s formulací svých závěrů a doporučení, aby je konzultovali s funkcionáři, kteří mají větší přehled v oblasti platných právních norem tak, aby se do budoucna nepředělo dalším obdobným excesům.

Hodnocení ve všech oblastech

Při analýzách hodnocení narážím na to, že se vojáci nehodnotí komplexně. Hodnotí se mechanicky a bez rozmyslu. Uvedu příklad u hodnocení tělesné přípravy. Vrchní praporčíci a někteří velitelé, se kterými o tomto problému hovořím, jsou nespokojeni s tím, že se tělesná připravenost nehodnotí ve formuláři SH body, jako ostatní položky.

Částečně s nimi souhlasím. Myslím si, že by se měla tělesná příprava hodnotit bodově, jako ostatní položky, protože se jedná o základní atribut přípravy vojáka, případně

by její nesplnění mělo znamenat zásadní snížení celkového hodnocení hodnoceného vojáka. Nicméně, je zcela na místě poukázat na to, že nejnižší velitelé neumí s SH náležitě pracovat a využívat všechny možnosti, které jim SH poskytuje již dnes. Postupovat se totiž dá i jinak a tak dosáhnout svého záměru řádného hodnocení vojáka.

Uvedu příklad. U každého vojáka, který nesplní tělesnou přípravu, se musí v SH v části 4, v bodě 2 označit, že voják nesplnil tělesnou přípravu. Podle mých poznatků to tímto krokem pro většinu hodnotitelů končí a neuvažují o nějaké další projekci nesplněné tělesné přípravy i v jiné části SH, i když by tak učinit mohli a měli.

U vojáka nevyhovujícího z tělesné přípravy se totiž dá aplikovat snížení počtu bodů dle uvážení hodnotícího velitele v ostatních částech SH. Konkrétně v části 3, v bodě 1 (plnění základních vojenských dovedností s určitými nedostatky), dále v části 3, v bodě 3 (stereotypní výkon práce bez zájmu o odstraňování nedostatků nebo nezáměrem o zvyšování vlastní výkonnosti a odstraňování nedostatků), následně v části 3, v bodě 6 (nízká spolehlivost při plnění úkolů nebo nespolehlivost při plnění úkolů) a také v části 3, v bodě 8 (opožděné odhalování problémových situací nebo nedostatek analytického myšlení). Ve všech těchto bodech se totiž voják dá z různých pohledů na věc postihnout za nesplnění tělesné přípravy.

Tento postup se dá využít na každý problém v jednání nebo chování vojáka. Provedení SH vojáka znamená, že se nad ním hodnotící velitel důkladně zamyslí a nedostatky vojáka zohlední ve všech aplikovatelných částech hodnocení. To je jediná cesta vpřed. Je však nutné dodržet stejný přístup ke všem hodnoceným vojákům u jednotky.

Hodnocení hodnotitelů

Vždy, když narazím na špatně zpracované SH vojáka, jehož výsledek je v přímém rozporu s následným návrhem velitele na personální opatření, kromě toho, že se ptám, jak je takový rozpor možný, tak se ptám i na to, jaké má SH hodnotitel vojáka nebo i případný odvolatel a jak je možné, že byl takový velitel hodnocen jako velmi dobrý nebo výtečný. Něco takového by se nemělo stát a nejspíše v SH v následujícím roce by se měla nekvalitní práce velitele objevit ve sníženém množství bodů SH. Doporučuji všem nadřízeným, kteří mají podřízené hodnotitele, aby se pečlivě a pozorně věnovali jejich práci a jejich chyby jim vytknuli, případně – pokud to bude nutné – aby je kázeňsky řešili a vše zohlednili v jejich SH. Jedině tak dosáhneme toho, že se všichni nejnižší velitelé postaví k plnění svých povinností při zpracování hodnocení poctivě.

Text: Vrchní praporčík AČR št. prap. Petr Seifert, ilustrační foto: Vladimír Marek

Hrdinové všedních dnů

Příslušník 22. základny vrtulníkového letectva zachránil muži život při dopravní nehodě

Všiml si skvrny v poli

Konec prosince je hektický. Vánoční nákupy, poslední přípravy a k tomu všemu řada pracovních povinností, které nepočkají. Při své ranní cestě do práce na trase Třebíč – Náměšť nad Oslavou zaznamenal major Petr Žďánský z 22. základny vrtulníkového letectva Sedlec, Vícenice u Náměště nad Oslavou tmavší skvrnu na poli asi padesát metrů od komunikace. Ukázalo se, že se jedná o havarovaný automobil, ve kterém se nacházel zraněný a podchlazený muž.

Major Petr Žďánský ihned zahájil úkony první pomoci, jelikož měl mladý řidič otevřenou zlomeninu ruky, krvácel a byl silně podchlazený. Poté vytočil tísňovou linku 112 a čekal se zraněným do příjezdu záchranných jednotek. Na místě se první dostavili hasiči z Náměště nad Oslavou, kteří si zraněného mladíka převzali do péče. „Jsem zvyklý si během jízdy dávat pozor na zvěř, proto jsem si automobilu v poli všiml, i když byl mimo světelný úhel. Odstavil jsem své auto na bezpečném místě a šel jsem se podívat, co se stalo.

A fakta

Kurz S.E.R.E má tři úrovně, od nejjednoduššího stupně A, po nejobtížnější stupeň C. Poslední zmiňovaný obsahuje zejména schopnost přežití v okolním prostředí, přežití při existenci vnější hrozby (vyhýbání se nepřátelským silám, přežití v zajetí, odolávání zneužití při zajetí, únik ze zajetí, příprava na vyzvednutí záchrannými silami a spolupráce se záchrannými silami). Trvá dva týdny a vyvrcholí simulovaným, nejméně dvanactihodinovým zajetím. V rámci závěrečné fáze je účastník uveden do stavu, který navozuje skutečné bojové nasazení vedoucí do stavu „bojového vyčerpání“. Vzhledem k náročnosti kurzu jsou studenti během celého výcviku pod nepřetržitým monitoringem a pod odborným dohledem lékařů i psychologů.

Ve vozidle, které leželo na střeše, jsem našel mladíka, který byl při vědomí, ale podchlazený. Ihned jsem se snažil zjistit situaci. Všiml jsem si ošklivé zlomeniny ruky, která navíc krvácela, tak jsem ji zaškrtil mikinou a následně vytočil „sto dvanáctku“ a čekal na příjezd záchranářů,” uvedl záchránce.

Pomohl i kurz S.E.R.E

Major Petr Žďánský má se záchranářskou činností své zkušenosti. V minulosti poskytoval pomoc při jiné dopravní nehodě, při které byl sražen cyklista. Navíc se zúčastnil několika zahraničních misí. Příslušníci AČR prochází před vysláním do mise náročným výcvikem, jedním z nich je rovněž zdravotnický kurz a speciální kurz přežití S.E.R.E B, C (Survival, Evasion, Resistance, Extraction, tedy přežití, vyhnutí se (zajetí), odolávání nátlaku a vyproštění) ve výcvikovém středisku ve Vyškově. Právě získané dovednosti se posléze dají využít i v soukromém životě. Kurz vás připraví nejen na základy první pomoci, ale, co je podstatnější, umožní skvěle zvládat stres a orientovat se v neznámém terénu a prostředí. A to je při dopravní nehodě podstatné. Zachovat chladnou hlavu a rychle jednat.

Voják i ekonom

„Když vyrůstáte v prostředí, kde matka je u vězeňské služby a otec u policie, máte k uniformám blízko,” uvedl major Žďánský co ho mimo jiné přivedlo do armády. Po základní škole se vydal na vojenské gymnázium v Moravské Třebové a poté vystudoval Vysokou vojenskou školu pozemního vojska ve Vyškově. Celou svojí vojenskou kariéru pracuje na pozici náčelníka ekonomického oddělení (finanční služby) a i přes zejména kancelářskou činnost v sobě vojáka nezapře, dále se vzdělává, absolvuje řadu kurzů a samozřejmě si neustále zlepšuje fyzickou kondici. Oporou v tom všem mu je zejména jeho rodina, tedy manželka, syn a dcera.

Text: Michal Voska, foto: archiv majora Žďánského

Vojenské velitelky amerického námořnictva diskutovaly se zástupkyněmi české armády o postavení žen v armádě

Ženy v české armádě

Součástí NATO

„Ženy nejsou jen obětmi konfliktu. Musí také být součástí řešení. Pokud ženy nejsou aktivními účastnicemi budování míru a usmíření, názory, potřeby a zájmy poloviny obyvatelstva v oblasti konfliktu nejsou řádně zastoupeny. To je jednoduše špatně a může to také narušit mír,“ pronesl v roce 2010 na konferenci o úloze žen v globální bezpečnosti v Kodani tehdejší generální tajemník NATO Anders Fogh Rasmussen.

I v Armádě České republiky mají v současnosti ženy již pevně zastoupení. „Se svými necelými 14 procenty jsme na 10. místě v rámci armád NATO, v předchozím roce to bylo dokonce 7. místo, což jsou čísla, která ukazují, že jsme i v této oblasti

rovnocenným partnerem Aliance,“ říká major Miroslava Štenclová, stálá delegátka Armády ČR ve Výboru NATO pro genderová hlediska. „V naší armádě nemáme odbornost, která by byla ženám zakázána, a máme je zastoupeny téměř ve všech hodnostech. Nejčastějšími jsou nadrotmistryně, nadporučice, kapitánky. Nejvyšší dosaženou hodností české armády je plukovnice, ty máme zastoupeny čtyři a v podplukovnícké hodnosti slouží 69 žen.“

Rovné příležitosti všem

V celém resortu Ministerstva obrany se na otázky rovných příležitostí žen i mužů klade velký důraz, a systematicky se jim zabývá od roku 2001, kdy ministr obrany schválil dokument „Priority a postupy resortu MO při prosazování principu rovných příležitostí mužů a žen.“ Následovalo přijetí vnitřního předpisu – rozkazu ministra obrany č. 29/2002 „Prosazování principu rovnosti žen a mužů v působnosti Ministerstva obrany“ a schválení „Akčního plánu resortu Ministerstva obrany k implementaci rezoluce Rady bezpečnosti OSN 1325, o ženách, míru a bezpečnosti.“ Tento velmi důležitý dokument ministr obrany podepsal

12. června 2015, v roce 15. výročí vzniku této rezoluce. Každoročně také probíhají přednášky k dané problematice, ať již v rámci odborných či velitelských shromáždění resortu MO nebo v rámci přednáškových cyklů, které organizuje sekce státního tajemníka. V loňském roce proběhl již XV. přednáškový cyklus, který se věnoval velmi zajímavému tématu „Aktuální problémy v rovném zacházení s muži a ženami: rovnost není stejnost.“

NATO řeší podmínky žen v armádě

V rámci NATO proběhla v Copenhageně v červnu roku 1961 historicky první konference, která se zabývala postavením, organizací a podmínkami služby žen v armádách států NATO. Posléze byla následována dalšími a v roce 1976 byl sestaven Výbor NATO pro genderová hlediska (NATO Committee on Gender Perspectives – NCGP), kde má každá armáda Aliance, včetně té naší, své zastoupení. V následujících letech se činnost Výboru stala zásadní v propagování rovných příležitostí, vytváření nových programů a zásad, jejich doporučení a implementaci.

Zkušenosti velitelék americké armády

„Ženy v armádě“, to je jeden z programů NCGP, v jehož rámci byla americkou armádou zorganizována návštěva vojenských velitelék amerického námořnictva koncem minulého roku v Praze.

„S příslušnicemi naší armády, které byly zastoupeny v celém spektru hodnostního rozpětí, se setkaly v Praze-Kbelích brigádní generálka Giselle Wilz, velitelka velitelství NATO v Sarajevu a zástupkyně Vojenského představitele USA ve Vojenském výboru NATO kontraadmirálka Shoshana Chatfield,“ konstatuje major Štenclová. „Na besedu s nimi dorazily i další čtyři americké vojákyně.“

V minulosti vládly předsudky

Téměř všechny besedující americké vojákyně vstoupily do vojska, když jim bylo sedmáct let. „Moje matka mi řekla, že jsem schopná dělat vše, pro co se rozhodnu,“ vzpomínala s úsměvem Shelly Yanzer, Chief Warrant Officer 5, která je v současnosti již několikanásobnou babičkou a chystá se na odchod do důchodu. „A proto jsem chtěla všem dokázat, že jsem schopná to dělat, i když mě okolí přesvědčovalo o opaku.“ Podmínky vstupu žen do americké armády se za tu dobu hodně změnilly a dnes se tam s muži i ženami zachází rovnocenně. Musí absolvovat stejné fyzické testy, stejný trénink či se musí vypořádat se stejnými úkoly. Shodly se, že především v minulosti se musely potýkat s předsudky, že armáda není práce pro ženu. „Vždy jsem milovala výzvy, a jakmile jsem viděla nějakou příležitost pro ženy, hned jsem ji pevně uchopila,“ s úsměvem vzpomíná generálka Giselle Wilz. „A já jsem byla odjakživa velmi soutěživý člověk,“ přidává se další, kontraadmirálka Shoshana Chatfield. „Potýkáme se s podobnými problémy,“ zaznělo z jejích úst, protože i dnes se opakují některé stereotypy, které je třeba vyvrátit. „I to je jeden z důvodů, proč je třeba, aby se ženy vzájemně podporovaly. Vždyť vždy máme co nabídnout ostatním,“ dodala závěrem kontraadmirálka Chatfield.

Důležitá je podpora rodiny

Současné zdůraznily, jak je důležitá podpora nejbližších. Některé z nich přepadala občas lítost, že nejsou se svojí rodinou, ovšem tyto pocity jsou stejné i pro naše vojákyně a vojáky, především při nasazení v zahraniční operaci. „Když byly děti malé, bez podpory své rodiny a přátel bych svoji práci nemohla vykonávat,“ svěřila se plukovnice

Mimi McEwing. Některé ženy se musí rozhodnout, stejně jako u nás, chtějí-li děti a jakou budou mít v jejich životech prioritu. „Často je to těžká volba především pro svobodné matky,“ konstatovala plukovnice McEwing.

Mateřská dovolená má v USA rozdílné podmínky než v české armádě. „V americké armádě se matka po třech měsících po narození dítěte vrací do zaměstnání,“ připomíná rozdíly podmínek major Štenclová. „Těhotná žena často americkou armádu opouští anebo zůstává pracovat v administrativě. V tomto případě se však jedná především o opatření z důvodu její zdravotní způsobilosti.“

Nikdy nezapomenout, že jsme ženy

Žádná z účastnic besedy nelituje, že do armády vstoupila. „Někdy jsem musela bojovat s předsudky a vždy jsem vše vykonávala co nejlépe a s vyšším úsilím než muži, protože ti měli tendenci srovnávat a nepomáhali mi,“ přiznala generálka Wilz. „Ale mnohem více bych litovala, kdybych odešla,“ ozývaly se téměř sborově všechny americké vojákyně.

„Stejně jste to nakonec vždy vy samy, kdo se musí rozhodnout, to rozhodnutí za vás nikdo neudělá,“ pokračovala generálka Wilz. „A potom už je potřeba se neohlížet a dívat se s nadějí vpřed.“

Opětovně se zástupkyně americké armády shody na tom, že ze všech těžkostí, s nimiž se setkaly, se vždy mohly poučit.

„Nikdy bychom ale neměly zapomenout na to, že jsme ženy,“ zdůraznila americká generálka.

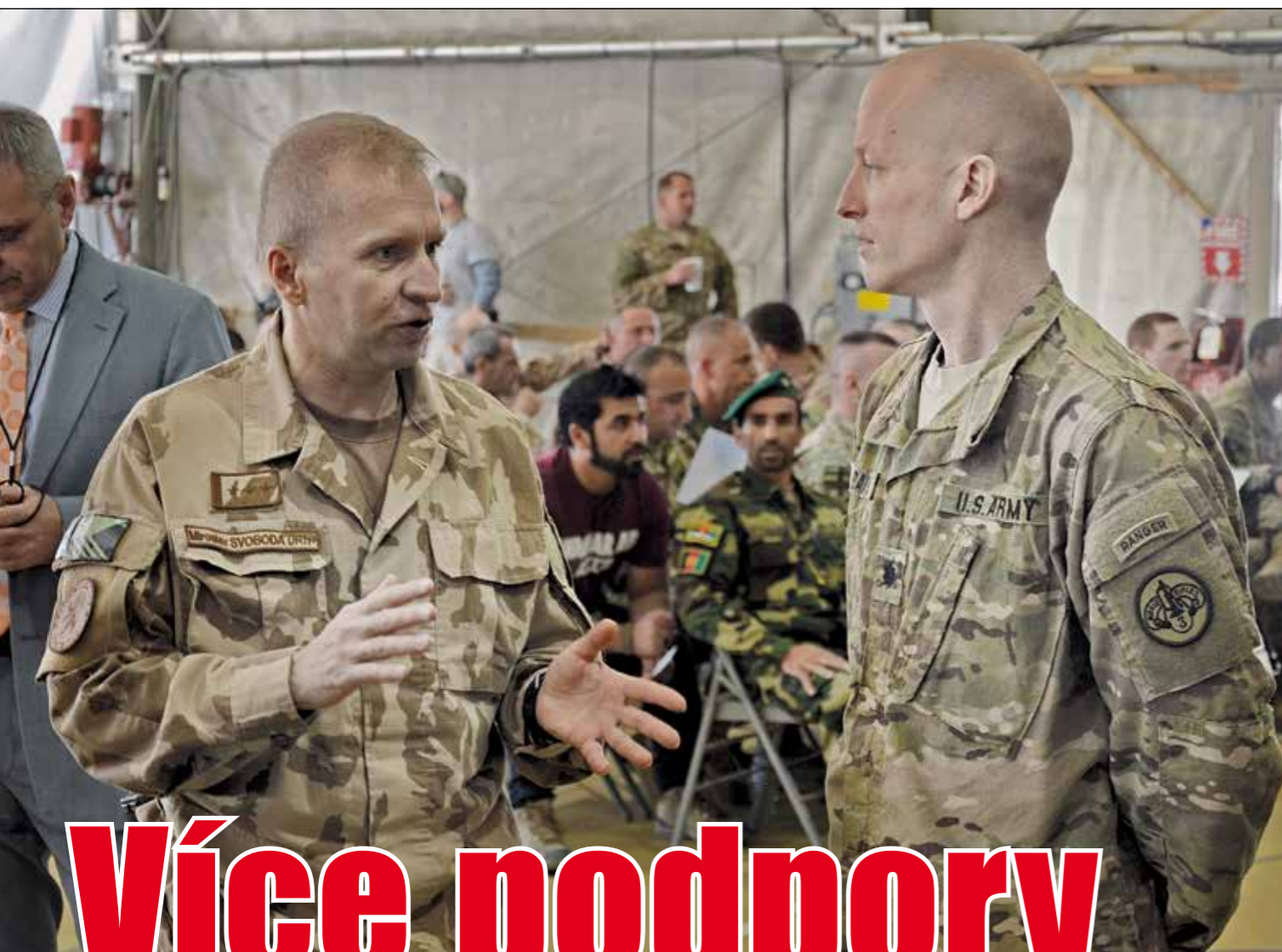
Ženy musí tvořit jeden tým

„Muži a ženy jsou rozdílní, proto myslíme na to, že ženy musí tvořit jeden tým,“ dodala závěrem generálka Wilz. „Pokud se budeme navzájem podporovat a držet pohromadě, budeme mít mnohem lepší výsledky a větší sílu, protože ta se vždy skrývá v podpoře jedna druhé, a to musíme mít stále na paměti,“ uzavřela generálka Wilz besedu se zástupkyněmi české armády. Její slova platí pro nás všechny.

Text: Jana Deckerová ve spolupráci s mjr. Miroslavou Štenclovou
Foto: Vladimír Marek

Rozhovor s velitelem 13. úkolového uskupení mise Resolute Support v Afghánistánu plukovníkem gšt. Miroslavem Svobodou

Více podpory a asistence

V sobotu 3. prosince 2016 předal velitel 13. úkolového uskupení mise Resolute Support v Afghánistánu plukovník gšt. Miroslav Svoboda velení svému nástupci. Týden nato se vrátil i se zbytkem kontingentu zpět do vlasti. Využili jsme jeho přítomnosti na mateřské základně v Náměšti a vyzpovídali ho.

Co vás motivovalo vstoupit do armády? Máte v rodině někoho, kdo v armádě sloužil?

Je paradox, že žádné takové předky nemám. Jsem v podstatě první voják v naší rodině. Druhým vojákem je můj bratr, který je ředitelem Vojenské nemocnice v Olomouci. Ta motivace byla spíš technická a jsou dvě věci, které mě k této profesi přivedly. Za prvé vztah k letectví a modelařině

a za druhé vztah k uniformovanému a organizovanému způsobu života, ke kterému jsem se dostal skrze mladé hasiče, kam jsme s bratrem od malička docházeli. Díky profesionálnímu přístupu tehdejšího vedoucího kroužku jsme získali vztah ke kolektivu. Pokud to mohu shrnout, uniforma díky hasičům a odbornost díky letectví.

Už bylo zmíněno, že váš bratr také slouží v armádě, a pokud vím, tak rovněž v hodnosti plukovníka. Byli jste jako kluci partáci?

To je dobrá otázka (smích). My jsme byli a nebyli partáci. Měli jsme skvělé rodiče, kteří nám nechávali určitou svobodu projevu a vyšli nám vždy vstříc v našich zájmech. Naše maminka byla neskutečně trpělivý člověk, zvláště když jsme jí z jednoho pokoje v domě udělali dílnu. Byl to obyvák (smích). Můj bratr je mladší a jak to už bývá, každý z nás měl svoji partu kamarádů. Nicméně na té modelařině jsme se vždy spolu sešli a dělali to jako partáci. To, že jsme šli oba vojenskou cestou úplně nezávisle na sobě, byla spíš otázka náhody. Existují dva plukovníci Svobodové, bratři, kteří dnes slouží v Armádě České republiky.

Jaké byly vaše začátky na vojenské střední škole? Jak jste se vyrovnával s vojenským řádem a organizovaností?

Vlastně jsem určitý způsob „organizovanosti“ poznal u mladých hasičů, ale komu opravdu výrazně vděčím za přípravu na budoucí povolání, byl můj učitel tělocviku na základní škole, který na tyto věci dbal, například v pořadové přípravě. Takže když jsem nastoupil na vojenskou školu, měl jsem základy a hlavně jsem měl určitou sebekázeň. Tu mi formoval otec, protože jsem byl od malička živý a výrazné dítě. Proto jsem tu subordinační rychle pochopil a byl jsem schopen se přizpůsobit a úspěšně vojenskou střední i vysokou školu absolvovat.

Vysoká škola letecká? Chtěl jste být pilotem?

Veškerý můj výcvik a příprava k tomu směřovaly. Pak se ale vyskytly neovlivnitelné okolnosti, které tomu zabránily. Systém byl tehdy nastaven jinak než nyní, existovala směrná čísla a na naši školu přišlo jedno jedině. Psal se rok 1989 a tehdy si absolventi vojenských škol nemohli vybírat konkrétní vojenská místa. Kdyby to bylo o rok později, kdo ví, možná by to dopadlo úplně jinak a já bych se letcem stal.

Jaký obor tedy máte vystudovaný?

Obor letecko-technické provozní zabezpečení. Abych to vysvětlil – jedná se o záležitosti týkající se zabezpečení letového provozu jako takového, prostředky pro přípravu vzletových ploch a letadel, záchytná zařízení, technika a podobně. Jako absolvent tehdejší Vojenské akademie v Brně jsem studoval čtyři roky v Košicích.

Kam směřovaly vaše další kroky?

Toužil jsem se vždy vrátit domů. Měl jsem a mám takový ten správný vztah k domovně. Rodina je pro mě nesmírně důležitá, tak jsem chtěl do Náměště. Jelikož byla tehdy málo populární, povedlo se to hned napoprvé. Psal se rok 1994 a já nastoupil na pozici velitele čtyř, později zástupce velitele roty a asi za měsíc jsem se stal velitelem letištní roty.

To byl rychlý postup v kariéře.

Když si to zpětně promítnu, tak ano. Ve svých 23 letech jsem s nulovou zkušeností z praxe velel stovce lidí. Díky svým starším a zkušenějším kolegům, kteří mi pomáhali, jsem to zvládl.

Jaká byla vaše další vojenská kariéra?

Ve své profesionální kariéře jsem pokračoval i nadále na letecké základně v Náměšti. Průběžně docházelo k různým transformacím, z rot se staly letky. Jednalo se o významné období, tuším, sedmi let, které mě formovalo dál. Pak přišly výzvy. Od generála [Jana] Vachka, bývalého velitele náměšťské základny, jsem dostal nabídku stát se členem týmu pro pořízení nadzvukových letounů do českého letectva.

Byla to zajímavá dvouletá zkušenost s projektovým managementem. Následně jsem dostal nabídku vrátit se zpět do Náměště na pozici zástupce nově vytvářené letky. S plukovníkem Zdeňkem Bauerem jsme stavěli letku, která v sobě zahrnovala komponent představených leteckých návodčích jako nové odbornosti v Armádě České republiky. Následovala studia v Americe, práce na Generálním štábu v Praze, tříleté působení na velitelství NATO v Ramsteinu v rámci aliančních struktur a opět návrat do Náměště na pozici zástupce velitele útvaru, na které setrvávám dosud. V roce 2013/2014 jsem absolvoval roční studium na vysoké válečné škole v Americe.

Bylo pro vás studium v Americe přínosné?

Vysoká válečná škola v Americe byla nesku-tečným benefitem. Uvědomuji si, že ne každému se poštěstí studovat na této prestižní škole. Hlavní předmět byl položen na kritickém myšlení. Americký systém vzdělávání je naprosto odlišný od našich škol. Je to o tom, že dostanete zdroje, dostanete informace a samozřejmě jste k tomu metodicky veden. Ty předměty jako politologie, diplomacie, strategie, válečnictví, to jsou jen oblasti, ve kterých se pohybujete, ale ten zásadní cíl je používat vlastní mozek, využívat kapacity, které máte z pohledu kritického myšlení. To je alfa a omega studia a já jsem za to neskonale vděčný. V Americe jsem byl dvakrát, poprvé na kurzu „leadershipu“, ale ta válečná škola mi dala opravdu obrovské zkušenosti. Právě proto, že je Amerika zapojena do živých operací, považuji tuto destinaci za jednu z nejužitečnějších k získávání zkušeností.

V tomto týdnu jste se vrátil po půlročním působení na pozici velitele 13. úkolového uskupení na území Afghánistánu. Byla to vaše první zahraniční mise?

Byla to moje druhá zahraniční mise na území Afghánistánu. Před sedmi lety jsem působil v Kandaháru v rámci operace ISAF. Tato letošní byla operace Resolute Support (RS). Jak názvy napovídají, je to jasná deklarace toho, kam se mise posunula – více do podpory a asistence. V Kandaháru jsem byl zodpovědný za konkrétní činnosti směrem k operacím, kdežto v Kábulu jsem v uplynulých sedmi měsících velel celému kontingentu českých vojáků.

Jaké byly vaše stěžejní úkoly během mise?

Je to zejména podpora našich partnerů, ať už na základně Bagram nebo na základně v Kábulu, kde podporujeme afghánské ozbrojené síly, stejně jako naše koaliční partnery, například na Bagramu, v jejich činnostech. Dalším mým úkolem bylo postarat se o bezpečí a samozřejmě odpovídající pracovní podmínky českých vojáků v Afghánistánu. A samozřejmě dovést všechny české vojáky domů živé a zdravé. Jsem velmi rád, že dnes mohu říci: Během našeho působení v misi nedošlo k žádným vážným zraněním a všichni jsme se vrátili zpět do České republiky zdraví.

Vím, že kromě pracovních povinností není na základně příliš možností, jak trávit volný čas. Jak jste ho trávil vy, pokud jste tedy nějaký měl?

Je poměrně zásadní si nastavit individuálně rytmus dne. Je to důležité, zvláště když těch možností mnoho není. Jednou z nich je posilovna, sportovní aktivity, výjimečně kulturní aktivity. Je to náročné zejména na psychiku vojáků. Když vezmete v úvahu, že se pohybujete ve vyhrazeném prostoru spolu s dalšími čtyřmi tisíci lidmi různých národů a kultur. Anglosaská kultura byla dominující.

Jaké jste měli počasí?

Trvale slunečné a prašné. Pro někoho to zní možná idylicky, vždyť já jsem ještě před pár dny seděl na sluníčku a na teploměru bylo 35 stupňů. Nicméně kombinace prašnosti, nadmořské výšky, teplotních výkyvů (v noci tři stupně, přes den pětáct) je poměrně složitá.

Co vám nejvíce během těch sedmi měsíců chybělo?

Nejvíce mi chyběli přátelé a rodina, které jsem doma zanechal. To jsou „malíčkosti“, které si uvědomíte zhruba v půlce svého nasazení, kdy bojujete s ponorkovou nemocí. Sice máte nějaké informace zvenčí, ale víte, že máte před sebou tři čtyři měsíce a že musíte fungovat dál. V běžném životě berete některé záležitosti za samozřejmé, tam si člověk uvědomí, co je pro něj důležité.

Investiční dotace resortu obrany pomáhají vzniku projektů příspěvkových organizací zřízených MO

Smysluplné projekty

Ministerstvo obrany České republiky je zřizovatelem devíti příspěvkových organizací, jejichž vedení je přímo podřízené odboru řízení organizací resortu obrany. Jaké projekty díky dotacím resortu obrany už vznikly a jaké se připravují v letošním roce, na to jsme se zeptali ředitelky odboru řízení organizací Marty Kopecké.

„Už v roce 2015 byly příspěvkovým organizacím zřízeným naším resortem na realizaci investičních akcí poskytnuty finanční prostředky z kapitoly MO v celkové výši 380 mil. Kč, minulý rok to bylo 213 mil. Kč,“ říká ředitelka Marta Kopecká. „Pro nás jako zřizovatele je péče o infrastrukturu v příslušnosti hospodaření jednotlivých organizací důležitá, neboť organizace mají své úkoly nejen ve stavu „míru“, ale především při řešení různých stupňů krizových stavů.“

To, že se snaží resort přispívat dotacemi například vojenským nemocnicím, má své důvody. Majetek těchto nemocnic slouží nejen k nezbytné péči o vojáky z povolání, válečné veterány, vojenské důchodce a jiné oprávněné osoby, ale nemalý význam má také určení majetku nemocnic pro výcvik vojenských lékařů v rámci jejich nasazení v zahraničních misích humanitárních akcí nebo akcí Integrovaného záchranného systému.“

ÚVN – Traumacentrum pro dospělé

Díky dotacím resortu obrany vznikly dva velké projekty v Ústřední vojenské nemocnici – Vojenské fakultní nemocnici Praha. Z těchto prostředků se modernizovalo a obnovovalo přístrojové vybavení traumacentra pro dospělé, a to s přispěním strukturálních fondů EU. „Cílem tohoto

projektu bylo dosáhnout stavu vybavenosti traumacentra pro vyčleněnou spádovou oblast na předepsané standardní úrovni,“ podotýká Marta Kopecká. „V tomto případě činila dotace téměř 47 milionů a v rámci vybavení byla pořízena například angiografická linka, trauma navigační systém, speciální radiodiagnostická technika či artroskopická věž.“

Nové pracoviště soudního lékařství a patologie

Další investiční akcí nemocnice v pražských Střešovicích bylo vybudování pracoviště Vojenského ústavu soudního lékařství a patologie. Splnil se tak požadavek na prostorové kapacity a využívají se nejmodernější vyšetřovací a laboratorní metody, které splňují požadavky na skladování vzorků, umístění boxů nebo zdravotnické techniky. Celková výše poskytnuté dotace na výstavbu a vybavení speciálního forenzního pavilonu byla cca 84 mil. Kč. „Toto pracoviště se zaměřuje i na problematiku identifikace osob při hromadných neštěstích a vyšetřování leteckých nehod,“ konstatuje ředitelka odboru Kopecká. „Neméně důležitým aspektem pro náš resort je i to, že se lékaři tohoto ústavu podílejí nejen na výuce nových studentů Fakulty vojenského zdravotnictví Univerzity obrany v Hradci Králové, ale přednášejí i na Policejní akademii ČR v Praze.“

Multidetektorové CT ve VN Olomouc

Dalším zdravotnickým zařízením, které finančně podpořilo Ministerstvo obrany, je Vojenská nemocnice Olomouc. „V této nemocnici bylo v roce 2015 v rámci dotačního programu resortu obrany pořízeno multidetektorové CT pro radiodiagnostické oddělení,“ informuje Marta Kopecká. „Byl nahrazen dosud používaný přístroj, jehož technické parametry již nevyhovovaly, byl značně opotřebený a stávalo se, že musel být kvůli provozní nespolehlivosti často odstaven.“

Jednotka dětské NIP

V minulém roce byla v olomoucké nemocnici vybudována unikátní jednotka dětské následné intenzivní péče, což byl velmi výrazný krok k dobudování a provozování Centra následné intenzivní péče. Při jeho zřízení se počítalo zároveň i s tím, že bude sloužit k výchově vojenských lékařů a zdravotnického personálu v péči o dětské pacienty, jejichž znalost je nezbytná pro jejich výjezd do zahraničních misí. „Toto oddělení v celostátním systému zdravotnické péče chybělo a jsme rádi, že takový unikát díky finanční podpoře resortu mohl vzniknout,“ pokračuje ředitelka Kopecká.

Zateplení objektů – energetické úspory

Cílem realizovaných investičních akcí v předloňském i loňském roce bylo i snížení spotřeby tepelné energie a vytápění v objektech příspěvkových organizací. Zateplení budov představuje soubor opatření, která přispějí ke zlepšení tepelně-technických vlastností obvodových konstrukcí objektů a také

ke zvýšení tepelné pohody a komfortu uživatelů. Zateplovací práce proběhly v internátech v Brně a ve Vyškově, v objektu vojenské ubytovny v Opavě nebo pražských Kbelích, ve Vojenské nemocnici v Brně v objektu pavilonu komerčních oborů a v pražské Ústřední vojenské nemocnici, kde došlo k zateplení pavilonu E a F.

„V rámci těchto energetických úspor jsme poskytli dotace v celkové výši 97,5 mil. Kč a i zde jsme využili dotace EU, a to z Operačního programu životního prostředí,“ konstatuje Marta Kopecká. „Úspora provozních nákladů se předpokládá v celkové výši 9 a půl milionu korun ročně.“

Zemní plyn nahradil hnědé uhlí

Dalším investičním záměrem resortu obrany v příspěvkové organizaci Armádní servisní bylo nahradit centrální hnědouhelné koteleny nebo jiný druh nevyhovujících kotelen, které již nespĺňovaly emisní limity, lokálními tepelnými zdroji spalujícími zemní plyny.

„V rámci zmíněné plynofikace a teplofikace jsme poskytli dotace v celkové výši 116 mil. Kč,“ dokládá ředitelka odboru řízení organizací Marta Kopecká. „Práce se dotkly osmi lokalit, a to Jaselských kasáren ve Staré Boleslavi, kasáren Jiřího z Poděbrad v Bučovicích, Přáslavicích a kasáren J. Babáka v Brně, k výměně došlo i v objektu Vojenské střední školy a Vyšší odborné školy MO v Moravské Třebové, v Rančířově a konečně k plynofikačním a teplofikačním pracím došlo i v pražských lokalitách v Hradební ulici a v ulici Generála Píky.“

Závazek vůči Městu Libavá splněn

V roce 2016 došlo, kromě již zmíněné vybudované jednotky dětské následné intenzivní péče ve VN Olomouc, k vybudování vodovodu a kanalizace ve Městě Libavá. Investičním záměrem bylo vybudovat přivaděče pitné vody od zdroje, vlastních rozvodů v obci, proběhly stavební úpravy ve vodojemu Libavá a došlo i k realizaci části splaškové kanalizační sítě napojené na novou čistírnu odpadních vod. Touto realizací investiční akce tak plní závazek Ministerstva obrany vůči nové obci Město Libavá v rámci procesu Optimalizace vojenských újezdů.

„Tato akce byla realizována v uplynulých dvou letech a celková dotace činila 74,5 mil. Kč,“ informuje Marta Kopecká.

Vojenská kasárna v Bechyni

„Dalším významným projektem, který se podařilo v loňském roce realizovat, bylo vybudování kompletní teplofikace a plynofikace

Brno

Opava

Ruzyně

Vyškov

objektů v areálu kasáren,“ pokračuje Kopecká. „Zároveň se rekonstruovaly části stávajících vodovodů a vybudovovaly se nové vodovodní přípojky od zrekonstruovaných vodovodů k jednotlivým objektům. V tomto případě byla poskytnuta dotace 51 mil. Kč.“

Investiční záměry v roce 2017

V roce 2017 je péče o kritickou infrastrukturu podřízených organizací v popředí zájmu jejich zřizovatele. Počítá se v nich například s obnovou velkých RTG přístrojů, které jsou nezbytné pro určení správné diagnostiky. Další investiční záměr směřuje do Vojenského rehabilitačního ústavu a vojenských lázeňských léčeben, kde se počítá s obnovou zdravotnické rehabilitační techniky a v neposlední řadě se počítá s výstavbou odstavných ploch ve vojenských nemocnicích, které budou sloužit jako parkoviště pro zaměstnance a klienty a zároveň také jako záložní heliporty v případě náhlé potřeby.

„I v letošním roce chceme pokračovat ve spolupráci s jednotlivými organizacemi a poskytnout jim finanční podporu na obnovu nezbytně nutné techniky a vybavení, které slouží k zabezpečení strategických schopností,“ konstatuje Marta Kopecká. „Zároveň chceme ve spolupráci s Armádou ČR postupně prostřednictvím Armádní servisní, p. o., modernizovat jednotlivé vojenské ubytovny, aby lépe vyhovovaly současným potřebám armády a navyšujícím se potřebám. Proto i v letošním roce budou s dotační podporou rekonstruovány ubytovny v Olomouci, Brně, Praze, Táboře a Pardubicích. V této aktivitě chceme pokračovat i v příštích letech,“ dodává závěrem ředitelka odboru.

Text: Jana Deckerová ve spolupráci s OŘO, foto: archiv OŘO

Ombudsmané v průsečíku zkušeností

Problematika působení ombudsmanů v zahraničních misích. To bylo hlavní téma 8. mezinárodní konference institucí pro ozbrojené síly (ICOAF), která se uskutečnila koncem loňského roku v Amsterdamu. Českou republiku reprezentovaly hlavní inspektorka ochrany lidských práv v resortu obrany Lenka Marečková a její zástupkyně v Radě vlády pro lidská práva Barbora Vlasáková.

Výměna zkušeností a prohloubení spolupráce mezi ombudsmanskými institucemi. Tato témata zůstávají hlavní prioritou jednotlivých účastnických zemí i pro letošní rok. V panelových diskusích a pracovních skupinách se řešilo další rozvíjení působnosti a aktivit v oblasti zajišťování základních práv a svobod a společným tématem se stalo i zahrnutí zahraničních zkušeností do vlastních koncepcí i každodenní práce zástupce ombudsmanských institucí pro ozbrojené síly.

Nový účastník – Jižní Korea

„Pracovního jednání se zúčastnili zástupci ombudsmanských institucí pro ozbrojené síly ze třiceti zemí, a to především Evropy, několika asijských a afrických států,“ říká Lenka Marečková. „Tentokrát chyběli zástupci USA a Kanady, naopak novým účastníkem byla mimo jiné například Jižní Korea.“

Rusko se těchto konferencí neúčastní, na rozdíl Ukrajiny nebo zástupců pobaltských republik, jejichž zástupci jsou téměř

vždy pravidelnými účastníky. Z organizací bylo zastoupeno NATO, ZIF (Centrum pro mezinárodní mírové operace), ICRC (Mezinárodní výbor Červeného kříže), Eurromil (Evropská organizace vojenských asociací) a OHCHR (Úřad Vysokého komisaře pro lidská práva při OSN).

„Nesmírně přínosné je to, že se konference účastní nejen zástupci zemí vysílající vojáky na mezinárodní mise, ale i zástupci zemí, ve kterých tyto mise probíhají,“ podotýká Lenka Marečková.

Svými zkušenostmi přispěli do diskuse i zástupci nevládních organizací, jejichž role v misích je také velmi důležitá. „Každým rokem ICOAF prostřednictvím těchto setkání posiluje svoji funkci platformy pro prosazování demokratické kontroly ozbrojených sil a prevenci nesprávných úředních postupů a porušování lidských práv,“ upozorňuje zástupkyně resortu obrany.

Vedle DCAF (Centra pro demokratickou kontrolu ozbrojených sil) se sídlem v Ženevě byli tentokrát spoluorganizátory konference holandský ombudsman Reinier Van Zutphen a generální inspektor Holandských ozbrojených sil Bart Hoitink.

Ombudsmané v misích

„Nejdůležitějším dokumentem konference byl i tentokrát statement, který obsahuje doporučení pro členské země,“ informuje dále Lenka Marečková. „V dokumentu se zmiňují i zahraniční mise, které se stávají běžnější a rozšířenější, pokud jde o jejich rozsah i trvání. K dnešnímu dni je do probíhajících mírových operací OSN zařazeno 118 792 příslušníků, společně s četnými regionálními misemi Africké unie, Evropské unie a NATO. Dokument upozorňuje na specifický obsah jejich mandátů a zdůrazňuje i to, že ombudsmanské instituce plní důležitou úlohu při ochraně a prosazování lidských práv a základních svobod příslušníků ozbrojených sil i místních obyvatel v kontextu mezinárodních misí.“

Účastníci konference si vyměnili a identifikovali praxi a postupy pro to, jak lépe v těchto mezinárodních misích působit.

„Závěry konference nejenže jasně definovaly pokyny pro ombudsmanské instituce, týkající se jejich působení v zahraničních misích, ale navrhly i zřízení zvláštních

týmů pro vyřizování stížností a provádění kontrol,“ cituje z přijatého dokumentu Lenka Marečková. „Dalším úkolem pro nadcházející období je organizovat kontrolní návštěvy u vojáků nasazených v zahraničí a monitorovat, vykazovat a vyhodnocovat všechna podezření na porušování lidských práv a základních svobod nejen příslušníků ozbrojených sil, ale i místních obyvatel.“

Zvyšující se počet veteránů

Účastníci konference diskutovali i o tom, co mohou ombudsmanské instituce udělat v závislosti na svých specifických mandátech ve vztahu k veteránům.

„Naší snahou je více vyjasnit právní rámec a postavení ombudsmanských institucí vůči veteránům, jakož i práva a povinnosti ombudsmanských institucí vůči nim,“ konstatuje dále Lenka Marečková. „Naším prostřednictvím můžeme povzbuzovat jednotlivé země, aby znovu přezkoumali postavení veteránů s ohledem na měnící se povahu vojenské služby, přijímat a vyšetřovat stížnosti podané veterány prostřednictvím našich návštěv a rozhovorů s nimi, a v neposlední řadě i zajistit, aby veteráni dostávali péči, na kterou mají nárok, včetně fyzické a psychologické podpory, dávek a programů na opětovné začlenění.“

Výměna informací a zkušeností

Vzhledem k tomu, že mezinárodní mise často zahrnují společné velitelské struktury a účast vojáků z různých zemí, ombudsmanské instituce by měly prozkoumat potenciál vyvinutí mechanismů k provádění společných činností s ombudsmanskými institucemi jiných zemí. Jak těch, které své jednotky poskytují, tak i přijímajících zemí, jakož

i vypracování společných norem pro ombudsmanské instituce zapojené do mezinárodních misí. „V závislosti na zvláštnostech mandátů ombudsmanských institucí, mohou osvědčené postupy zahrnovat výměnu informací s ostatními ombudsmanskými institucemi, koordinační schůzky a společné kontrolní mise, stejně jako společné porady,“ upozorňuje hlavní inspektorka ochrany lidských práv v resortu obrany.

Effektivní podpora

Ombudsmanské instituce by měly průběžně reflektovat a posilovat své mandáty, aby ukázaly svou vedoucí roli v ochraně lidských práv a byly více efektivní v podpoře a ochraně lidských práv a základních svobod příslušníků ozbrojených sil a místních obyvatel.

„Ochrana a podpora lidských práv a základních svobod příslušníků ozbrojených sil a místních obyvatel v kontextu mezinárodních misí může být rozvinuta na následujících

třech úrovních,“ informuje Lenka Marečková. „Za prvé jsou to ombudsmanské instituce pro ozbrojené síly přijímajících zemí, dále ombudsmanské instituce vojsk zemí působících v misích; a konečně i mezinárodní organizace, pod jejichž záštitou jsou jednotky nasazené.“

9. ročník konference ICOAF se bude konat v Londýně ve Velké Británii v říjnu 2017.

Text: Jana Deckerová,
foto: autorka a Vladimír Marek

Zaujalo nás v poslední době

Začátkem ledna letošního roku nastoupili k Velitelství výcviku – Vojenské akademii další armádní nováčci, aby zde absolvovali tříměsíční kurz základní přípravy. S bezmála 500 rekruty Armády České republiky prošlo vstupní bránou do armády také 33 nových příslušníků aktivní zálohy a dalších 16 účastníků tzv. dobrovolného cvičení. Ti u Centra základní přípravy zdejší vojenské akademie společně projdou šestidenním výcvikem.

Před dvěma lety se ve strašnickém krematoriu uskutečnilo poslední rozloučení s nadporučíkem Jiřím Schamsem předzvaným Regi, a to se všemi vojenskými poctami za přeletu Gripenů a bitevních vrtulníků. Začátkem ledna uplynul další rok od jeho úmrtí, a na Vinohradském hřbitově se sešli zástupci velení Vojenské policie s maminkou Jiřího Schamse.

Vláda projednala Smlouvu mezi Českou a Slovenskou republikou o spolupráci při ochraně vzdušného prostoru. Evropské členské státy NATO zajišťují ochranu vzdušného prostoru prostřednictvím aliančního systému protivzdušné obrany (NATINAMDS), který je jedním z pilířů kolektivní obrany. Členské státy do tohoto systému poskytují zejména stíhací letouny, kterým velí Vrchní velitel spojeneckých sil v Evropě. ČR nepřetržitě vyčleňuje dva stíhací letouny Gripen.

V kasárnách Posádkového velitelství Praha v Dejvicích se uskutečnil pietní akt u pomníku armádního generála Tomáše Sedláčka. Společně s náčelníkem Generálního štábu Armády ČR armádním generálem Josefem Bečvářem se akce zúčastnili i jeho předchůdci generálové Karel Pezl, Jiří Šedivý, Pavel Štefka, Vlastimil Pícek, Jiří Nekvasil a další významní hosté.

Ve věku 93 let zemřel Jiří Navrátil, bývalý politický vězeň, skautský činovník a člen Zpravodajské brigády. Byl členem protinacistického odboje, více než deset let strávil v komunistickém vězení a uranových dolech. Od třicátých let byl členem Junáka a až do současnosti byl jeho místostarostou.

Ve věku 93 let zemřela v Pardubicích dlouholetá předsedkyně Konfederace politických vězňů Naděžda Kavalírová. V době komunismu strávila Kavalírová několik let ve vězení. Po listopadové revoluci v roce 1989 se zasloužila o řešení odškodnění politických vězňů a podílela se na přípravě legislativních návrhů.

V pátek 6. ledna v 13:40 hod. obdrželo Společné operační centrum Ministerstva obrany cestou OPIS Generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR žádost o aktivaci veterinární zásahové skupiny z Vojenského veterinárního ústavu v Hlučíně. Do likvidace ohnisek ptačí chřipky na Moravě se zapojili čtyři vojenští veterináři společně s kolegy ze Státní veterinární správy.

Armáda se rozloučila s jednou z nejvýznamnějších osobností současné české dechové hudby, hudebním skladatelem a bývalým šéfdirigentem Ústřední hudby AČR plukovníkem v. v. Karlem Bělohoubkem. Za svůj život zkomponoval na osmdesát skladeb. K nejznámějším patří Uvítací pochod, který zní mj. při slavnostních nástupech jednotek – včetně těch, jichž se účastní prezident republiky.

Už 72. výročí legendární bitvy u polského Jasla si v lednu připomněli jinečtí dělostřelci. Právě jejich pluk totiž nese historický název Jaselský – na památku největšího a neúspěšnějšího bojového vystoupení čs. dělostřelectva vůbec. Patnáctý leden se také slaví jako Den dělostřelectva a oslav se spolu s dělostřelci účastnil i přímý účastník bojů u Jasla brigádní generál Miroslav Masopust.

Ministerstvo obrany se stalo aktivním partnerem projektu Elektromobilita ČEZ. Rozšířilo svůj vozový park o dva nové elektromobily – vozidla Nissane-NV200 a Peugeot Partner Electric.

Ve dnech 17. a 18. ledna se v Bruselu uskutečnilo letos první, ale celkově v pořadí již 176. jednání Vojenského výboru NATO z úrovně náčelníků generálních štábů členských zemí. Za Armádu České republiky delegaci při jednání vedl náčelník Generálního štábu AČR armádní generál Josef Bečvář. Vojenský výbor NATO jednal o naplňování přijatých opatření.

V polovině ledna byl závěrečnými obhajobami zakončen další běh kurzu celoživotního vzdělávání „Lektor prevence rizikového chování“ při Univerzitě obrany Brno. Stávající lektorský sbor resortu MO tak byl rozšířen o čtrnáct nových absolventů.

Celkem čtrnáct státních podniků a příspěvkových organizací Ministerstva obrany se připojilo k projektu Remobil pořádaného ve prospěch Jedličkova ústavu a škol pod heslem „Nehod mobil vedle, podpoř žáky z Jedle.“ Ve svých areálech podniky rozmístily celkem 50 sběrných boxů a zároveň se podílejí na propagaci akce. Ministerstvo obrany a jeho podřízené organizace se tak staly jedním z nejvýraznějších partnerů projektu.

Česko-německá spolupráce má konkrétní podobu. Dlouhodobá spolupráce mezi českou a německou armádou probíhá na mnoha úrovních. Vojáci si vyměňují zkušenosti v rámci vojenských struktur NATO a EU, na mezinárodních misích v zahraničí, při cvičeních a v mnohonárodních štábech. O další formě spolupráce jednali v úterý 17. ledna zástupci Pozemních sil Armády České republiky se svými kolegy z Bundeswehru.

Během své cesty po posádkách Královéhradeckého kraje zavítal 1. zástupce náčelníka Generálního štábu generálporučík Jiří Baloun také mezi příslušníky Agentury vojenského zdravotnictví. Její ředitel, brigádní generál Zoltán Bubeník, seznámil generála Balouna se strukturou a fungováním agentury a všech jejích součástí.

Vojáci rotního úkolového uskupení Training Bridge 2017 mají za sebou další náročný týden výcviku v Litvě. Navzdory velmi obtížným klimatickým podmínkám se výcvik zintenzivňuje – družstva navčívají zaujetí obrany ve vojenském prostoru Kairiai. Také na dílnách probíhá údržba vyvezené techniky.

„Na klinice by měl být každý z nás v první řadě doktorem, potom také vědcem a pedagogem,“ říká profesor Urbánek

Následoval profesora Marečka

V červnu roku 2015 převzal tehdejší docent MUDr. Petr Urbánek, CSc., jmenovací dekret profesora pro vnitřní lékařství. Cesta k tomuto nejvyššímu akademickému titulu byla pro něho poměrně přímá. Už i proto, že mu směr životní kariéry svým způsobem ukázal jeho otec. Právě on, uznávaný odborník v oboru nukleární medicíny, ho často bral na své pracoviště, které Petrovi svým způsobem učarovalo.

„Vždycky jsem chtěl být doktorem nebo pilotem. Táta byl kdysi dva roky jako lékař v Libyi a já chodil do české školy v Tripolisu s kluky českých vojenských letců. Jenomže v té době neměla armáda takové renomé jako dnes a navíc jsem ani nikdy nezkusil létání v aeroklubu. Proto padla volba na medicínu. Ta byla, díky tátovi, pro mne na dosah,“ svěří se profesor Urbánek. Rozhodující životní krok završil v roce 1993, kdy promoval na 1. lékařské fakultě Univerzity Karlovy v Praze.

Přizná, že ho ve výběru specializace, pro kterou se rozhodl, tedy internisty, ovlivnilo první zaměstnání. Hned po promoci totiž

1. srpna nastoupil jako sekundární lékař na I. interní kliniku 1. LF UK a Všeobecné fakultní nemocnice v Praze na Karlově náměstí. „Právě tady jsem se začal věnovat gastroenterologii se zaměřením na hepatologii, která byla tradičním oborem kliniky,“ upřesní s úsměvem sedmačtyřicetiletý profesor. V té době se na této klinice hepatologie začala jako obor vymezovat. Navíc nemocnice na pražském „Karláku“ měla špičkové pracoviště, které je kolébkou českého vnitřního lékařství. Po 2. světové válce zde vznikla i experimentální hepatologická laboratoř. Ta měla dokonce několik světových priorit.

Začínal na lůžkovém oddělení, v prvních letech ho v oboru vedla profesorka Marie Brodanová. Během povinného lékařského kolečka po nemocnici se dostal k intenzivní medicíně na oddělení vedené profesorem Zdeňkem Marečkem, který se pro něho stal učitelem s velikým U. Stále se cítí být jeho žákem. Profesor Mareček je jeho celoživotním vzorem, podle něhož se snaží vést i své nástupce. Mezi těmi, kteří ovlivňovali jeho profesní dráhu a podporovali ho v jeho životním rozhodnutí být internistou, jmenuje ještě nestora české gastroenterologie docenta Václava Jiráskaa.

Po restrukturalizaci jednotlivých oborů ve Všeobecné fakultní nemocnici se tady v roce 2001 stal Petr Urbánek odborným asistentem na IV. interní klinice. V září roku 2005, kdy se rozhodoval o své další kariéře, kývl na nabídku přednosta Interní kliniky 1. LF UK a ÚVN Praha profesora Miroslava Zavorala a následoval profesora Marečka, který už v té době dva roky působil v Ústřední vojenské nemocnici. Na zdejší internu nastoupil už jako docent. V té době se mohl pochlubit tím, že se aktivně věnoval problematice chronických virových hepatitid, které zná laická veřejnost pod označením žloutenka. Kromě chronických hepatitid se ale věnoval a věnuje také problematice portální hypertenze a hepatocelulárního karcinomu. Ten je podle profesora Urbánka nejčastějším nádorem v celém světě. Každoročně je hlášeno více než 600 tisíc nově vzniklých nádorů jater tohoto typu.

„Když jsem v devadesátých letech začínal, bylo po republice hodně gastroenterologů a lidí, kteří byli schopni poskytovat i kromě gastroenterologické endoskopické péče i péči, řekněme hepatologickou.

Byla to základní hepatologie, ale postupem času, během posledních asi pětadvaceti let, došlo ke skoro hmatatelnému osamostatnění hepatologie. Jsem však názoru, že toto dělení nemá v malých zemích, jako je ta naše, zásadní význam. Oba obory jsou velmi úzce svázány. Někdo z nás je více hepatolog, další je více endoskopista a další je více klinický gastroenterolog. To jsou tři směry, které dnes nepochybně v našem oboru dominují. Je na každém z nás, aby si v něm našel své mantinely vědění a dovedností,“ říká profesor Urbánek.

Během rozhovoru si opět uvědomím, že profesor s entuziasmem vlastním těmto lidem hájí svůj obor, vypočítává jeho přednosti a zdůvodňuje tak vlastně správnost svého rozhodnutí, které ho dovedlo i na vrchol České hepatologické společnosti. Je od roku 2010 jejím předsedou.

Hepatologie vyžaduje odborníky

„My jsme poměrně malý obor, naše společnost má 260 členů, oproti třeba patnácti stům internistů a tisícovce gastroenterologů. Stávající model našeho začlenění se mi zdá vyhovující,“ konstatuje profesor.

Od roku 1989, kdy byl objeven původce hepatitidy typu C, došlo k obrovskému technologickému rozvoji, molekulárněgenetického výzkumu a laboratorních technik. Na druhou stranu náš obor začal být tak složitý, že vyžaduje lidi, kteří se nebudou věnovat ničemu jinému než právě hepatologii,“ zdůrazňuje profesor Urbánek.

Zároveň připomíná fakt, že právě tady, ve středočeské vojenské nemocnici, se odborníci poměrně rychle naučili pracovat s novou technikou či diagnostickými přístroji. Vrcholem tohoto oboru je transplantční hepatologie.

„Veliká výhoda těchto mladých oborů je v tom, že vlastně tím, jak se tento obor vyvíjí, jde paralelně s medicínou, která je založena na důkazech. Neděláme v něm nic na základě intuice či hypotéz, všechny vyšetřovací metody, které se do tohoto oboru dostaly, jsou striktně podloženy důkazy. Do praxe se nedostane žádný dnes běžně užívaný lék, pro jehož účinnost by nebyly důkazy získané podle přísných pravidel,“ říká profesor.

Připomene, že v roce 2015 došlo k zásadnímu zlomu. Od tohoto roku mají totiž lékaři k dispozici moderní, velmi účinnou léčbu, která dokáže hepatitidu typu C zcela odstranit. Pacientovi se podávají tabletky a úplného vyléčení lze dosáhnout už po třech až šesti měsících, přičemž účinnost se pohybuje mezi 95 až 100 procenty.

Léčba virových hepatitid je finančně velmi náročná, ale víceméně dostupná. V této souvislosti uvádí profesor Urbánek, že například lék tenofovir, který je uznávaným objevem profesora Antonína Holého z Akademie věd

A fakta:

Profesor MUDr. Petr Urbánek

- Po promoci v roce 1993 nastoupil na 1. interní kliniku LF UK a VFN, kde pracoval do roku 2001
- Pracoval na 4. interní klinice 1. LF UK a VFN
- Od roku 2005 působí na Interní klinice 1. LF UK a ÚVN
- Má atestaci z vnitřního lékařství, nástavbovou atestaci z hepatogastroenterologie
- Je držitelem funkčních licencí z ezofagogastroduodenoskopie, endoskopické retrogradní cholangiopankreatografie a následných terapeutických výkonů
- Je předsedou České hepatologické společnosti ČLS JEP
- Je vedoucím pracovní skupiny ČHS pro chronické hepatitidy a členem Evropské asociace pro studium jater (EASL) a Americké asociace pro studium jaterních chorob (AASLD)

ČR, byl v Česku schválen k užívání později než jinde v Evropě či ve světě. Léčba hepatitidy B nebyla tímto lékem možná dříve než dva roky od platnosti odborných doporučení. To naštěstí už dnes neplatí.

Zodpovědná role školitele

Mladí lékaři, kteří zvládnou první atestaci, propadnou často euforii, že teď už všechno znají, dovedou a především se nemají čemu učit.

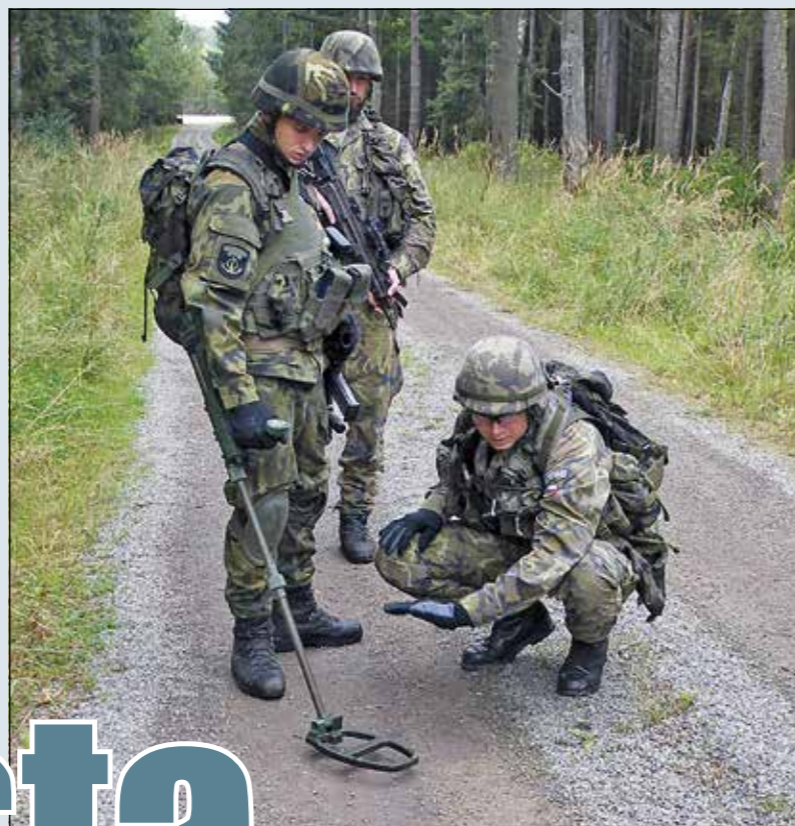

„Moje zkušenost je taková, že tomu tak není, a to se snažím těm mladým doktorům vštěpovat. Především, aby se naučili komunikovat s pacienty, aby se naučili odhadnout typ lidí, kteří k nim přicházejí s žádostí o pomoc, aby se naučili i komunikovat i s těmi, kteří jsou potenciálně stěžující, aby se naučili předcházet závažným problémům. Ta zkušenost samozřejmě vychází z mých negativních poznatků a snaže se tomu vyvarovat. Časem by k tomu poznání a dovednostem mladí lékaři určitě dospěli, ale vzhledem k tomu, že jsem tady já i jiní, tak jim to prostě můžeme říci, upozornit, jak medicínsky postupovat. Snažím se začínající lékaře v oboru nasměřovat k vědě, bádání,“ připomíná profesor Petr Urbánek. Svým způsobem ho prý těší, že může téměř denně posuzovat, jak si vedou jeho mladší kolegové, kterým předává spolu s dalšími vědomostmi i určité modely chování, myšlení a systémů přemýšlení. Ty on získal od svých učitelů a předává je dál.

K tomu ostatně využívá svých praktických zkušeností a přispívá k tomu, aby byla medicína založena na důkazech. Třeba i tím, že se podílí na vytváření standardních postupů diagnostiky a léčby chronické virové hepatitidy typů B a C či hepatocelulárního karcinomu a dalších.

Jeho publikační činnost je poměrně rozsáhlá a mnozí ze začínajících lékařů jeho oboru ocení právě jisté manuály, které jim mohou v praxi pomoci. V týmu autorů hepatologické problematiky snad nikdy nechybí jméno profesora MUDr. Petra Urbánka.

Text a foto: Miroslav Šindelář

Ženista

Zabezpečit pohyb a ochranu vlastních vojsk nebo naopak ztížit nebo znemožnit pohyb nepřítele. To jsou ženisté. Jsou to vojáci, bez nichž se žádná armáda neobejde. Umí vládnout těžkou technikou, stavět mosty, ale například i likvidovat pomocí trhavin cokoli, co překáží. Jedním z nich je i rotmistr Oto Svoboda, zástupce velitele 2. ženijní čety, ženijní roty u 151. ženijního praporu, který je v armádě jedenáct let a jako ženista začal opravdu od píky.

„Profese ženisty obsahuje hodně činností,“ říká třiatřicetiletý rotmistr Oto Svoboda. „Pokládání minových polí, jejich odminování nebo vytváření průchodů v nich, příprava a údržba cest pro přesuny jednotek, odstraňování nepřátelských zátarasů nebo vytváření vlastních, třeba pomocí náloží, popřípadě těžké techniky, staví pontonové mosty, ale i ochranné stavby od zákopů až po betonové bunkry. Tyto činnosti jsou specializované, a proto se ženijní jednotky člení podle zaměření. Máme například stavební rotu, pontonovou rotu nebo rotu EOD (Explosive Ordnance Disposal) a další.“

Z Vrchlabí do Bechyně

„K armádě mě vlastně přivedl táta. Nebyl profesionál, ale když si vzpomenu na svoje klukovská léta, často nám o vojně rád vyprávěl, když sloužil jako základák. Asi proto

jsem se rozhodl vstoupit do armády,“ vzpomíná na své rozhodnutí rotmistr Svoboda. „Vyrůstal jsem ve Vrchlabí, v podhůří Krkonoš. Přes léto jsme museli s bratry připravovat dřevo na zimu a v zimě pak denně odklízet sněh z ne zrovna krátké příjezdové cesty. Proto když napadl sněh, dost jsem ho nenáviděl, ale na druhou stranu jsme si se sněhem taky dost užili, především stavění bunkrů a tunelů. Řekl bych, že to byla slušná příprava na práci ženisty. Takže když jsem dostal při náboru nabídku jít k ženistům, neváhal jsem.“

Po všech nutných formalitách, které jsou nutné pro vstup do armády, následoval klasický výcvik ve Vyškově a pak nástup k útvaru. „Po prvních čtrnácti dnech v Bechyni jsem odjel na kurz ženisty zpět do Vyškova, který vám dá, jestli ne všechno, tak určitě téměř všechno, co potřebujete vědět o práci ženisty,“ konstatuje Svoboda. „Začíná se na učebně, pak následují práce v terénu, na cvičišti.“

Budovat – ničit – těžit

Práce ženisty v sobě ukrývá mnoho činností. „A to je to, co mě na této profesi asi nejvíc baví,“ pokračuje usmívající se rotmistr. „Nejsem na rotě, která je specializovaná přímo na jednu ženijní oblast, u nás je záběr poměrně široký. Zabýváme se třeba vyhledáváním IED (Improvise Explosive Device – improvizované výbušné systémy), pokládáním minových polí nebo trhacími pracemi. Ale máme na rotě i ženijní průzkum a potápěče. Podle mě se profese ženisty dá zjednodušeně vystihnout slovy – budovat, ničit, ale i těžit, respektive získávat materiál.“ K práci ženisty totiž nutně patří i obstarání materiálu, který bude ke své práci potřebovat. Jedná se například o těžbu kamene, dřeva nebo zeminy. „K tomu je ale zapotřebí technika a ženijní specialisty například ze stavební roty,“ vysvětluje rotmistr Svoboda. „Když například pontonová rota staví mosty, dodá techniku a velení, a nás z ženijní roty může použít jako manuální sílu. V těchto případech oni mají know-how, a my máme ruce.“

Za každého počasí, ve dne v noci

„Ženisté plní úkoly za každého počasí stejně jako všichni ostatní vojáci,“ říká ženista. „V mrazu, v dešti, nebo naopak ve vedrech, ale i ve dne nebo v noci. S tím se musí při této profesi počítat.“

„Mojí výhodou je, že netrpím zimou, tak se nemusím moc oblékat,“ vysvětluje voják. „Určitě se ale vyplatí, aby si každý na sobě vyzkoušel, které výstrojní součástky mu za daného počasí vyhovují, protože pokud se obléknu jako sněhulák, tak se ani nepohnu přes veškerý materiál, co ještě na sobě musím mít.“

Při této náročné fyzické práci, nebo když se pracuje s těžkou technikou, popřípadě s trhavinami, se samozřejmě musí dodržovat všechna bezpečnostní opatření. „Ženista má na sobě strašně moc výstroje, a potřebuje ke své práci hodně materiálu, který musí mít při ruce. Proto je nezbytné opravdu všechno předem zkontrolovat. A musím říct, že přesto, že se některé práce můžou zdát hodně nebezpečné, tak při dodržení bezpečnostních opatření nedochází prakticky k žádným úrazům,“ dodává Svoboda.

Sehranost týmu je základ

„Na sehranosti stojí vždycky celá akce,“ připomíná rotmistr. „Většina činností se odehrává v takovém prostředí, kde každý musí vědět, kde je jeho místo a co má dělat. Na tom závisí úspěch celé akce. Občas může povel při práci překážet. Tím mám na mysli samozřejmě práce, kdy je riziko zranění minimální, nebo kde činnost jednoho vojáka neovlivňuje činnost druhého. Pak jsou ale naopak činnosti, při kterých musí povel přijít ve správný čas tak, aby všichni pracovali spolu a najednou. Třeba při stavbě pontonového mostu.“

Důležité pro celý tým je, aby všichni dokázali pochopit úkol. A tady hraje roli velitel. „V první řadě musím úkolu rozumět sám, pak jsem schopen dát klukům potřebné informace. Zkrátka musím vědět, že pochopili, co po nich chci,“ zdůrazňuje zástupce velitele ženijní čety. „Potřebuji si hlavně ujasnit, kolik mám času, kolik lidí mám k dispozici, jaký potřebuji materiál a jestli ho mám, nebo si ho budu muset opatřit. Pak si udělám záměr, a pokud bude potřeba více pracovních skupin, svolám si lidi, kteří na to budou dohlížet, a rozdělím úkoly.“

Pozici si „odmakal“ zespoda

To, že začínal na nejnižší ženijní pozici, považuje pro svůj současný post jako velké plus. Praxe je pro každého ženistu důležitá. Sbíráni zkušeností, to je k nezaplacení. „Kluci mi na začátku říkali, že jsem seděl ve skříni a neprojevoval se,“ směje se sympatický ženista. „Bál jsem se zkrátka ukázat, protože jsem přece byl nováček, mezi těmi zkušenými ženisty. Proto jsem poslouchal a nasával zkušenosti. Dodnes toho nelituji.“ Připomíná, že k této profesi by se mělo přistupovat s určitou pokorou a respektem k těm zkušenějším. „Dělat hned od začátku machra

se určitě nevyplácí. Jak přistupujete k těm, co jsou nad vámi, tak oni přistupují k vám,“ upozorňuje Svoboda. „Pamatuji si, ze svého pohledu třiatřicetiletého kluka, jak jsem měl v partě zkušené mazáky, a ti se s námi vůbec nepárali. Ve chvíli, kdy někdo byl za machra, nechali ho v tom vykoupat se vším všudy. Ale nikdy nenechali nikoho padnout úplně na hubu. I to dělá kolektiv, kdy se jeden musí spolehnout na druhého.“

Trhání je koncert

„V této profesi se musíte pořád učit, nemůžete stavět jenom na tom, že jste se kdysi něco naučili,“ konstatuje rotmistr. „Jenom těch druhů munice co je, mění se způsobem naší práce, spolupracujeme s ostatními členskými státy NATO, se kterými společně cvičíme a navzájem si předáváme zkušenosti. Moje práce není jen o naučené teorii. Když dostanu úkol, tak už mi běhá hlavou, co budu potřebovat za materiál, kolik ho budu potřebovat, kolik lidí k tomu ideálně využiju, jak svůj úkol co nejlépe splním. Musím znát všechny podrobnosti. Například ničení kolejí musí být doslova koncert, kde jsou jasně dané noty. Jeden připravuje časovaně rozněcováče, další přikládá nálož, další je upevňuje a poslední zapaluje. Toto rozdělení má svůj smysl a každou činnost je potřeba neustále trénovat a drilovat v průběhu běžného výcviku. U všech trhacích prací je potřeba zvládnout nejen samotný odpal, ale právě tu přípravu, koordinaci trhacího týmu. Zrovna tu přípravou fázi mám já osobně na trhání nejradši. Co je pro mě na trhání nejtěžší, to je odpovědnost za vojáky na úseku. Ale trhací práce nejsou nebezpečné, když víte, co máte dělat, a jak zacházet s náloživem.“

A co by vzkázal případným zájemcům o profesi ženisty?

„Být ženistou neznamená jen být vojákem, tím v armádě musíme být všichni. Jde o to, že být ženistou znamená být také schopen něco vytvořit, pomoci ostatním druhým vojsk v jejich činnosti, budovat pro ně obranná postavení, nebo jim naopak pomáhat s jejich přesunem při útoku. Může to být tvrdá práce, kterou je potřeba udělat za jakýchkoliv podmínek. Naše práce je ale vidět a je prospěšná hlavně jiným jednotkám. Sloužíme, abychom pomáhali, jak říká heslo pluku. A to nejen v armádě, ale i při katastrofách postihujících civilní obyvatelstvo,“ dodává závěrem rotmistr Oto Svoboda.

Ultramaraton není o medailích

Mistr republiky v judu z roku 2007, účastník nejnáročnějšího ultramaratonu kolem Mont Blancu a vítěz extrémního závodu EKUT (Extreme Ultra Trail Combination). To je třicetiletý kapitán Zbyněk Frai, který v současné době slouží na operačním oddělení štábu 15. ženijního pluku v Bechyni.

V armádě je od roku 2001. Na první pohled nenápadný, mladý voják, který se nezdá být ničím výjimečný. A přeci je. Po těžkých povodních v Čechách a na Moravě v uplynulých letech postavil se svými vojáky několik mostních provizorií ze souprav MS a TMS. Úspěšně absolvoval kurz Combat Engineer Officer na americké základně Camp Lejeune v severní Karolíně. Svoji dovolenou tráví vždy aktivně, poznáváním exotických míst s batohem na zádech nebo v létě navíc jako sportovní instruktor na dětském táboře. Miluje sport, především běh a právě zde je jeho výjimečnost. Běhá ultramaratony. Pro většinu z nás tedy nepředstavitelných sto dvacet a více kilometrů. A v loňském roce se zúčastnil jednoho z nejnáročnějších v Evropě. Postavil se na start ultramaratonu kolem Mont Blancu.

Od juda k ultratrailu

Zbyněk Frai sportoval od dětství a původně dělal judo, kde dokonce v roce 2007 vybojoval titul mistra republiky. Běhal vždy, protože jako ultralehká váha musel často shazovat kila, a jak sám říká, na to je běh neefektivnější. Výhodou je, že jej běhat vždy bavilo. „V roce 2011 jsem shlédli reportáž z B7 (ultratrailový závod v Beskydech na 96 km s převýšením 5 600 metrů), tak jsem si řekl, že něco podobného musím vyzkoušet. S kamarádem ze stavební rotý jsme jako naprostí nováčci vyrazili na první závod 5BV (extrémní vytrvalostní závod Pět Beskydských Vrcholů, délka trati cca 120 km a 5 800 metrů převýšení). Bylo to super, i když celý závod přšelo. Na trati jsme strávili 28 hodin a 20 minut a do cíle jsme dorazili na 74. místě. Ten pocit v cíli prvního závodu se nedá popsat. Kamarád tenkrát řekl, že to byl super zážitek, ale že zůstane spíše u pochodu. Já od tohoto závodu ultratrailu doslova propadl, začal jsem běhat dálky v horách a závodit,“ vzpomíná na své začátky. Každý rok teď běhá dva městské maratony v Praze a v Košicích a asi osm dlouhých závodů v horách, B7, Pražskou stovku, Horskou výzvu, 5BV i Jizerský Ultratrail.

Start pod Mont Blancem

Opravdovým zážitkem byla letošní účast v závodu Ultra-Trail du Mont-Blanc, který se koná každoročně kolem tohoto pohoří. Jeho trasa, o celkové délce asi 166 kilometrů, vede Francií, Itálií a Švýcarskem a její převýšením je kolem 9 600 metrů. Závod je znám jako jeden z nejnáročnějších a největších v Evropě. Start závodu byl v městě Courmayeur v Itálii, bylo poměrně teplé počasí, délka trasy vybrané kategorie měřila 101 kilometrů a převýšení dosahovalo až 6 100 metrů. „Zpočátku jsem se, i navzdory počasí, cítil dobře, a prvních padesát kilometrů jsem si závod víceméně užíval. Ale na 56. kilometru mi tělo začalo stávkovat. Nechtělo nic přijímat, vodu, hroznový cukr, vše jsem zvracel. Bylo to peklo. Přesto jsem chtěl pokračovat, ale pořadatelé mě závod nenechali dokončit kvůli celkové dehydrataci a vyčerpání organismu. To bylo na 93. kilometru. Mrzí mě to dodnes, protože už mi stačilo jen seběhnout osm kilometrů dolů z kopce do cíle v Chamonix,“ bere svůj nedokončený závod jako neúspěch. „Je to trochu taková moje bolístka.“ Na druhou stranu přiznává, že to byla dobrá zkušenost, na kterou se nezapomíná. Vzhledem k tomu, že byl na trati celých 25 hodin a 37 minut, jedná se o úctyhodný výkon.

Za víkend 180 kilometrů

„Letos jsem si největší pecku nechal na závěr sezony. Na celý EKUT jsem si doposud nikdy netroufнул,“ zmiňuje poslední závod na sklonku roku, kdy se zúčastnil i extrémního závodu EKUT (Extreme Ultra Trail Combination), což je třítapový závod. Jeho první dvě etapy se letos běžely v Českém středohoří s převýšením až 7 700 metrů. „Dát si za víkend 180 km s takovým převýšením v tomto terénu pro mě byla obrovská výzva. Takhle dlouhý závod jsem ještě nikdy neabsolvoval. To už se snad ani nedá vysvětlit, to se musí prožít. Minimum spánku, maximum kilometrů a samozřejmě všechny ty kopečky,“ usmívá se kapitán Frai. „Absolutní fyzické vyčerpání, spánkový deficit, pády, nakopnuté palce a listopadové počasí – to všechno mi dalo řádně zabrat. Na trati jsem strávil 44 hodin a umístil se na 22. místě z celkového počtu účastníků a na 2. místě v kategorii Ozbrojené síly a Integrovaný záchranný systém.“ Po dvanáctidenní regeneraci následovala závěrečná etapa, tzv. Pražská stovka, kde bylo převýšení přes 4 900 metrů a běželo se 151 kilometrů. Pražská stovka je každoročně vrcholem ultratrailové sezony. I pro kapitána Zbyňka Fraie to bylo vyvrcholením jeho ulra roku. Letošní ročník měl podtitul „Trans Brdy“ a trasa vedla ze Spáleného Poříčí u Plzně přes celé Brdy až do pražských Modřan. Tedy vzdálenost, kterou si většina z nás umí představit pouze za volantem. „Podařilo se mi překvapivě dobře se zregenerovat a cítil jsem se dobře.“

Držel jsem tempo na sedmi kilometrech za hodinu, ale samozřejmě došlo i na vyčerpání, ke spánkovému deficitu, halucinacím, pádům a dokonce jsem si podvrtnul kotník, ale vše jsem zvládl v celkovém čase 33 hodin 29 minut a 35 sekund. Zde jsem obsadil celkově 89. místo a byl jsem 7. v kategorii OS a IZS.“ Uznává, že po víkendu jej bolely nohy celý týden a následující víkend dospával.

Překonání vlastních limitů

Současně v závodu EKUT nejen pokořil další vlastní výzvu, ale celkových 329 kilometrů s převýšením 12 600 metrů zdolal v čase 77 hodin 30 minut 04 sekundy a umístil se tak na krásném 17. místě a v kategorii OS a IZS zvítězil. „Byla to taková cesta za sebepoznáním a své limity jsem opět posunul o kus dál. Soupeři tento závod hodně vzdávali, protože svojí délkou i převýšením byl v chladném počasí hodně náročný. Já jsem navíc svého největšího soupeře předhonal prakticky až k závěru, po celou dobu jsme se drželi na stejné úrovni.“

Sám sobě soupeřem

„Ultratrail je zvláštní sport, víc než s ostatními závodníky soupeříte sami se sebou, s horami, trati, počasím, časem. I když člověk nemá ambice stát na bedně, na trati zažije zážitky stejně jako elitní běžec, možná ještě silnější. Extrémní výkon, fyzická únava, s níž velice souvisí psychika, krize, překonávání limitů a ten pocit v cíli, který se nedá popsat. To se prostě musí zažít,“ sálá z něj energie a nadšení. „Každému bych doporučil, aby si někdy dlouhý závod vyzkoušel. Je to opravdu silný zážitek. Člověk objeví, že své hranice má mnohem dále než si myslel, a pozná lépe i sám sebe. Pokud to chcete, neváhejte, vyberte si závod a přihlaste se. Stojí to za to a vyhrává každý,“ je přesvědčen kapitán Frai. Přiznává, že srovnávat samotný závod a trénink nelze. „Při tréninku spíše odpočívám a vyčistím si hlavu od běžných starostí. Nejdůležitější ovšem je mít natrénováno a před samotným závodem si pořádně odpočinout.“

Kolik kilometrů má Zbyněk Frai každoročně v nohách? „Někdy se těžko rozlišuje, kolik kilometrů jsem naběhal nebo nachodil, zamysli se. „Například v roce 2014 to bylo 3 042 kilometrů, v roce 2015 již 3 700 a v polovině prosince 2016 je to 3 100 kilometrů.“

S batohem po světě

Dalším jeho velkým koníčkem je cestování. „Každý rok si v únoru беру měsíc dovolené a jezdím s batohem po světě. Procestoval jsem Thajsko, Vietnam, Kambodžu, Malajsii, Brazílii, Paraguay, Argentinu, Indii, Tanzanii, Keňu. Je to super vzít na záda batoh a cestovat. Když člověk pozná, jak se žije jinde ve světě, dokáže si pak uvědomit, jak krásné je to doma v Čechách.“

Nejen ve sportu ale prokazuje své kvality. Ty pracovní oceňuje i česká armáda. „Kapitán Frai má na starosti mimo jiné dozorcí a strážní službu, zpracovává dokumentaci zařazení do IZS a stupňů bojové pohotovosti. Je to výtečný a schopný voják, a to nejen po odborné, ale i po lidské stránce,“ zdůrazňuje jeho nadřízený, major Petr Moravec z operačního oddělení štábu 15. ženijního pluku v Bechyni.

Text: mjr. Miroslava Štenclová, foto: archiv kpt. Zbyňka Fraie

Zdokonalovací výcvik u 7. mechanizované brigády

Sibiriáda

Příprava jednotlivce, ale i družstva je vždy otázkou schopností instruktorů s ohledem na budoucí úkoly, které nováčky v jejich kariéře čekají. Pro ty, kteří nastupují k 71. mechanizované praporu s předchozím základním výcvikem ve Vyškově je organizována čtrnáctidenní, intenzivní zdokonalovací příprava.

Název Sibiriáda vychází z historického názvu útvaru a současně upozorňuje, že její absolvování nebude zrovna jednoduché. V tomto případě šlo o celou řadu zaměstnání v nehostinných podmínkách srubového tábora na Libavě. Vojáky čekala vyčerpávající, fyzicky i psychicky náročná příprava ve sněhu a teplotách hluboko pod nulou. Přestože dosud ne všichni byli vybaveni povinnou výstrojí normou, úkoly na ně kladené splnili beze zbytku.

Prohlubovali si znalosti

Čtrnáctidenní intenzivní nepřetržitý vojenský výcvik tak byl věnován především prohloubení a upevnění čerstvých vojenských vědomostí, dovedností a návyků vševojskové a odborné přípravy, získaných

v základním výcviku. Mimořádná pozornost byla rovněž zaměřena na manipulaci s útočnou puškou CZ 805 Bren a pistolí CZ 75 SP-01 Phantom a jejich ovládnutí. Sibiriáda byla organizována nejzkušenějšími vojáky útvaru a to za pomoci instruktorů ze štábu praporu i ostatních rot. Svou nezapustitelnou roli sehráli také absolventi vyškovského kurzu Komando, kteří nováčkům předávali své zkušenosti při současně probíhající zaměstnání.

Od jednotlivce až po družstvo

Samotná příprava byla především zaměřena na výcvik jednotlivce, avšak v některých taktických činnostech byly probírány i činnosti sekce, roje a družstva. Ve střelecké přípravě udělali nováči obrovský pokrok. Instruktoři s vojáky trénovali základy bojových drílů, taktickou, spojovací, topografickou a zdravotní přípravu i přežití v tísni, které vždy zakončili menším praktickým přezkoušením. I přes vyčerpávající zaměstnání se každý nováček den za dnem zlepšoval, dařilo se dosahovat lepších tréninkových časů, ladit případné chyby a napříště se jim vyvarovat.

Snažili se přiblížit realitě

„Při těchto komplexních zaměstnáních jsme se snažili přiblížit realitě boje, kde jsou vojáci vystavováni velkému fyzickému a psychickému tlaku,“ uvedl rotmistr Martin Kapušňák. „Především fyzicky byl výcvik hodně náročný.“

Jsem rád, že jsme všichni bez větších problémů vydrželi až do konce. Sice jsem hned po nástupu k útvaru něco takového nečekal, ale hodně nám to všem pomohlo. Nejvíce mne však překvapil přístup instruktorů, kde byla po celou dobu vidět snaha nás něco naučit,“ hodnotil přípravu jeden z účastníků.

Text a foto: Michal Voska

A fakta

71. mechanizovaný prapor „Sibiřský“ vznikl 1. října 1994 reorganizací 4. mechanizovaného pluku. Zpočátku působil v posádce Hodonín, z níž byl v roce 1997 přemístěn do Hranic. Jedná se o vševojskový mechanizovaný útvar, jenž může v útoku plnit primární úlohu prvosledového útvaru a v obraně může být použit jako záloha velitele brigády či brigádního úkolového uskupení. Prapor se vyznačuje vysokou pohyblivostí, velkou palebnou silou a schopností rychlých přesunů. Může být nasazen i k posílení ochrany státní hranice při její uzávěře, ke střežení důležitých objektů nebo při živelných pohromách, v mírových, záchranných a humanitárních operacích, stejně jako při jiných nestandardních operacích mimo území naší republiky. Základní strukturu útvaru tvoří velitelství, tři mechanizované roty s bojovými vozidly pěchoty BVP-2, minometná baterie s taženými 120mm minomety vz. 82, velitelská rota, rota logistiky a obvaziště.

Vyhodnocení fotografické soutěže

Redakce A reportu vyhlásila v prosinci loňského roku soutěž o nejlepší fotografii s vánoční tematikou. Předně bychom chtěli poděkovat všem, kteří se do soutěže zapojili. Všechny snímky byly zajímavé a přibližovaly vánoční atmosféru. O to složitější úkol čekal redakční porotu. Ta nakonec po dlouhém zvažování vybrala fotografii V. K. (nepřál si zveřejnit své jméno) s názvem Afghánský betlém pořízenou během mise příslušníků 72. mechanizovaného praporu v Afghánistánu. Vítězovi soutěže blahopřejeme a zasíláme outdoorový mobilní telefon Caterpillar CAT B25.

Inzerce

Ředitelství speciálních sil MO

pořádá výběrové řízení na obsazení pozic

Starší důstojník – specialista oddělení rozvoje a střednědobého plánování
v hodnosti major u Ředitelství speciálních sil v Praze.

Nabízíme:

- Práci v kolektivu speciálních sil.
- Různorodou a odborně náročnou práci.
- Příplatek za činnost speciálních sil.
- Výcvik v základních dovednostech příslušníka speciálních sil.
- Výsadkový výcvik.

Požadujeme:

- Splnit výběrové řízení k Řízení speciálních sil MO.
- Motivaci pro vlastní rozvoj a chuť se učit.
- Schopnost dlouhodobé práce se SW nástroji pro střednědobé plánování a programové financování. Předchozí zkušenost výhodou.
- Praxe v ekonomické nebo finanční oblasti není podmínkou.
- Předpoklad pro získání bezpečnostní prověrky na stupeň T.
- Zkušenosti z oblasti administrace projektů a programového financování výhodou.

Registrace uchazečů do **28. 2. 2017**

formou zaslání strukturovaného a nestruturovaného životopisu a přihlašovací tabulky (viz. www.respecs.cz – záložka výběrového řízení).

Vedoucí starší důstojník (VO 81)

v hodnosti kapitán u Ředitelství speciálních sil v Praze.

Nabízíme:

- Práci v kolektivu speciálních sil.
- Odborně náročnou a různorodou práci.
- Příplatek za činnost speciálních sil.
- Podporu profesního a osobního rozvoje v rámci domácích a zahraničních kurzů.
- Výcvik v základních dovednostech příslušníka speciálních sil.
- Výsadkový výcvik.

Požadujeme:

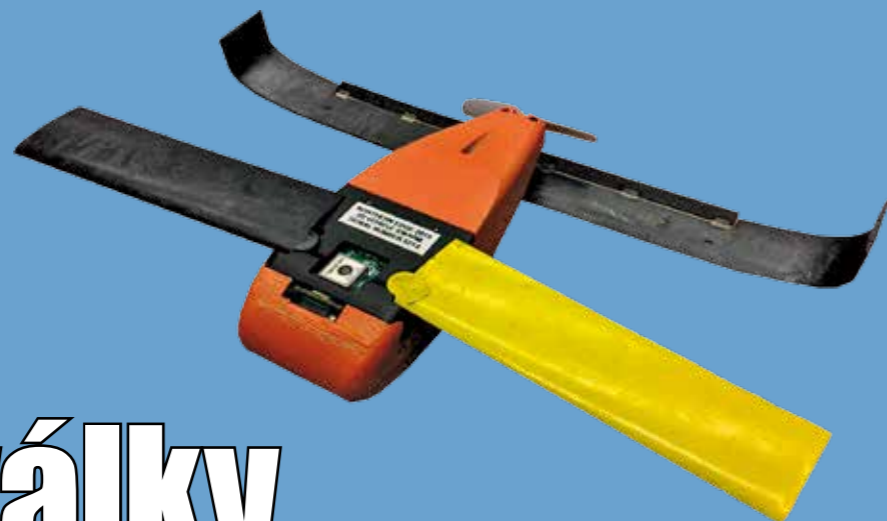
- Splnit výběrové řízení k Řízení speciálních sil MO.
- Znalost zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů a základních prováděcích vnitřních předpisů.
- Praktické zkušenosti a znalosti řešení personálních otázek služebního poměru vojáků z povolání.
- Znalost práce v informačním systému o službě a personálu.
- Motivaci pro vlastní rozvoj a chuť se učit.
- Předpoklad pro získání bezpečnostní prověrky na stupeň T.

Kontakt:

Bližší informace na www.respecs.cz
Zájemci, kontaktujte personálního pracovníka
Tel.: 973 211 658
Email: respecs_personalni@respecs.cz

Drony Perdix: Testování zabijáků ruských systémů protivzdušné obrany S-400

Drony Perdix –

nové
pojetí války

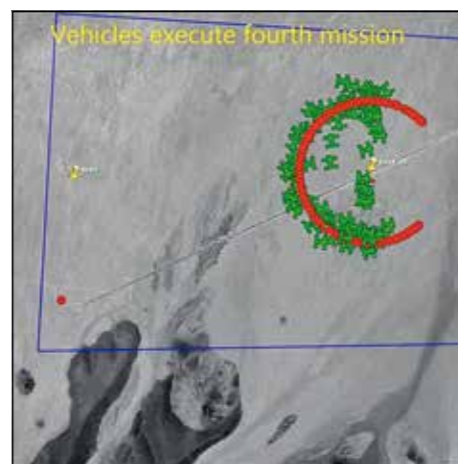
Americké námořnictvo (US Navy) ze stíhaček F/A-18E Super Hornet poprvé zkušebně vypustilo inteligentní roj malých dronů Perdix. Roj desítek nebo stovek dronů Perdix dokáže koordinovaně působit proti pozemním zbraňovým systémům nepřítele, například proti pokročilým ruským kompletům protivzdušné obrany (PVO) S-400.

Ruská armáda se v posledních deseti letech soustředí na zavádění pokročilých zbraní dlouhého dosahu odpalovaných ze země, vzduchu i moře. Tyto zbraně jsou kryté nejnovějšími prostředky PVO, především mediálně slavnými komplety dlouhého dosahu S-400 Triumf, ale i středního dosahu Buk M2/M3 a nebo krátkého/středního dosahu Pancir-S1. Není jasné, zda Rusko tuto kombinaci použije ve vojenském konfliktu, ale využívá ji v zahraniční politice a k politickému působení na ostatní země. Stejně tak nejpokročilejší zbraně v rámci „ekonomické a bezpečnostní diplomacie“ nabízí svým spojencům, kteří jsou často politicky vyhranění proti Spojeným státům, Evropě nebo celkově Západu.

Zákon boje o moc mezi velmocemi již od pradávna velí: „Když velmocenský protivník vyvine novou zbraňovou technologii, musím vyvinout vlastní protiopatření.“ To je příklad amerických dronů Perdix

vytvořených především pro boj s pokročilými a vícevrstevnými systémy PVO nepřítele.

V říjnu loňského roku (informace o testu byly uveřejněny až nyní) tři letouny F/A-18E Super Hornet amerického námořnictva poprvé ze speciálních pouzder podvěšených

pod křídly vypustily roj 103 malých dronů Perdix. Drony byly odhozeny při rychlosti Mach 0,6 a při okolní teplotě -10 °C. Cílem bylo otestovat, jak roj tak velkého počtu dronů dokáže mezi sebou komunikovat a koordinovaně se pohybovat ve vzduchu v určitých provázaných formacích. „Blahopřejí SCO (Strategic Capabilities Office – pozn. red; viz dále) k úspěšnému testu,“ uvedl ministr obrany Ash Carter. „Jedná se o druh špičkové inovace, která nám umožní být krok před našimi protivníky. Tento test podpoří vývoj našich autonomních systémů.“

„Vzhledem ke komplexní povaze boje, Perdix nejsou dopředu naprogramovaní synchronizovaní jedinci. Jedná se o kolektivní organismus, sdílející jeden propojený mozek pro rozhodování a přizpůsobení se, jako to dělají roje v přírodě,“ uvedl ředitel SCO William Roper.

Perdix je velmi jednoduchý bezpilotní stroj vyrobený z kevlaru a uhlíkových vláken pomocí 3D tisku, za použití komerčně dostupné elektroniky. Cílem je maximálně zjednodušit a zkrátit čas výroby, neboť se předpokládá nasazení tisíce nebo dokonce desítky tisíc podobných dronů. Ve většině případů navíc půjde o drony na jedno použití. Dron Perdix pohání malá tlačná vrtule o průměru 6,6 cm. Každý dron měří na délku 16,5 cm při rozpětí skládacích křídel 30 cm. Hmotnost dronu je 290 g

a výdrž ve vzduchu minimálně 20 min – záleží na výšce odhozu, proudění větru, atd. Maximální rychlost je 111 km/h. Teoreticky je tak dolet při odhozu z nulové výšky cca 35 km.

Perdix je především platformou, kterou lze osadit nejrůznějšími systémy, ať už bojovou hlavicí nebo různými senzory. Drony dokáží komunikovat každý s každým (v roji není vedoucí dron) a létat v nejrůznější ucelené formaci – roji. Mohou být například vybaveny dipólovými odražeči pro zmatení radiolokátorů protivníka – drony teoreticky dokáží létat v určité formaci a za pomoci odražečů simulovat jiná letadla nebo jednoduše zahlit radiolokátory protivníka falešnými cíli. Perdix lze vybavit i malou bojovou hlavicí. Poté mohou hromadně (chceme-li, jako včely) napadnout daný cíl. Pro porovnání, hmotnost nálože v americkém ručním granátu M26 je 161 gramů.

Vybavení ale může být nejrůznější druhu. Již nyní existují velmi malé kamery, díky kterým mohou Perdix poklesnout na nízkou letovou hladinu a odhalit skryté postavení nepřítele. Dlužno dodat, že drony Perdix nejsou jediným samosposaditelným řešením v boji proti pokročilé PVO protivníka. Nasazení dronů bude vždy prováděno (ideálně současně) s dalšími protiopatřeními, jako

vypouštění velkých klamných cílů (MALD), nasazení protiradiolokačních střel (AGM-88) nebo působení prostředků radioelektronického boje (letouny EA-18G Growler).

Třetí vyvažující strategie

Vývoj dronů Perdix vede „tajná“ Kancelář pro strategické schopnosti SCO (Strategic Capabilities Office). Kancelář SCO vznikla v roce 2012 a je vedoucí organizací tzv. Třetí vyvažující strategie TOS (Third Offset Strategy), nového pojetí obrany Spojených států.

Strategie volně navazuje na Druhou vyvažující strategii (Second Offset Strategy) z poloviny 70. let, kdy si Spojené státy uvědomily, že nemohou početně čelit armádám Varšavské smlouvy. Vsadily proto na technickou nadřazenost, především na rozvoj přesných zbraní, stealth letadel a také na pokročilé velitelské, kontrolní, komunikační a průzkumné (ISR) systémy. „Druhá strategie“ se naplno projevila v boji s iráckou armádou během operace Pouštní bouře v roce 1991.

V současné době však hlavní mocenští rivalové Spojených států, Rusko a především Čína, zavádějí nebo chystají vlastní stealth letadla, nasazují přesné zbraně a pracují na pokročilé mnohovrstvé PVO. Původní

americká Druhá vyvažující strategie tak ztrácí na účinnosti.

Ve zmiňovaném roce 2012 proto bývalý ministr obrany Ash Carter založil kancelář SCO, která rozvíjí koncept „třetí strategie“. Úkolem kanceláře SCO je především velmi rychle vyvíjet a zavádět do výzbroje nové inovativní technologie, proti kterým lze jen obtížně (rozuměj – za velmi vysoké náklady) najít obranu.

Dalším cílem TOS je zahlit nepřítele velkým množstvím problémů (nejrůznější typy přesných zbraní, různá taktika, technika, elektronický a kybernetický boj, atd.), aby nedokázal na problémy adekvátně reagovat, nebo jen s nasazením obrovských finančních, lidských a technických prostředků.

SCO se soustředí na několik slibných technologických oblastí, jako jsou laserové nebo elektromagnetické zbraně, robotické a autonomní systémy, miniaturizace, zpracování obrovských dat, pokročilá výroba (např. 3D tisk), bezpilotní letadla nebo útočné kybernetické schopnosti. Typickou slibnou technologií TOS jsou právě roje dronů.

Text: Jan Grohmann,
foto: United States Department
of Defence, YouTube, MIT

Inzerce

INTERNATIONAL POLICE ASSOCIATION
SEKCE ČESKÉ REPUBLIKY
ÚZEMNÍ SKUPINA Č. 206 HRANICE

Vás srdečně zve na mezinárodní

Noční IPA pochod	III. ročník IPA pochodu
<p>Datum konání: 9. - 10.6.2017</p> <p>Místo konání: Hranice</p> <p>Délka tras: 23 km</p> <p>Startovné: od 500,- Kč dle data registrace</p> <p>Ocenění: skleněná plaketa s 3D symbolem Nočního IPA pochodu a certifikát k plaketi</p> <p>Start a cíl: Kasárna gen. Zahálky, Nový klub, Kpt. Jaroše 1186, 753 01 Hranice, GPS: 49.550444N, 17.727861E</p>	<p>Datum konání: 10.6.2017</p> <p>Místo konání: Hranice</p> <p>Délka tras: 11 km, 27 km nebo 36 km</p> <p>Startovné: od 550,- Kč dle data registrace</p> <p>Ocenění: číslovany pamětní odznak se stužkou v krabici a certifikát k pamětnímu odznaku</p> <p>Start a cíl: Kasárna gen. Zahálky, Nový klub, Kpt. Jaroše 1186, 753 01 Hranice, GPS: 49.550444N, 17.727861E</p>

K účasti je zvána široká veřejnost, tuzemští i zahraniční členové IPA, ozbrojených sborů, hasiči či zdravotníci.

SOS tel. číslo: +420 732 977 150

Web. stránky: <http://pochod.ipacz.cz>

GENERÁLNÍ PARTNER:

PARTNEŘI:

Víceúčelová mina SLAM

Nepřátelská obrněná technika i sesednutá pěchota představují na bojišti jednu z nejvážnějších hrozeb, a proto během minulých desetiletí vzniklo široké spektrum min určených k jejich likvidaci. Kromě toho ale velké množství mnohdy důležitějších cílů zůstává ukryto v hloubi území protivníka – zásobovací konvoje, logistické areály, letiště, spojovací uzly, velitelská stanoviště nebo raketové nosiče schopné dopravit na cíl jaderné, chemické či biologické hlavice. A konkrétně tyto prostředky nalézající se na nepřátelském území se v případě konfliktu stávají primárními cíli, předurčenými k ničení letectvem, řízenými střelami a jednotkami speciálních sil.

SLAM u speciálních jednotek nahradila dříve používané konvenční protitankové miny M15, M19 a M21, stejně jako některé druhy demoličních náloží. Kromě toho mohou tuto munici využívat také příslušníci výsadkových útvarů, jednotek Rangers a vybraní odborníci ženijního vojska.

Pro tyto účely udržovala americká armáda během studené války na vysokém stupni připravenosti mohutné uskupení tzv. zelených baretů. Dohromady šlo koncem 80. let minulého století o osm skupin speciálních sil – z toho čtyři aktivní (1., 5., 7. a 10.), dvě záložní (11. a 12.) a dvě Národní gardy (19. a 20.). Každá z nich sestávala z velení a velitelské roty, roty podpory a tří bojových praporů. Jejich výzbroj, výstroj a vybavení se často lišily od běžného standardu zavedeného v rámci US Army, neboť zvláštní úkoly (mj. i sabotážní akce a organizace odbojové činnosti

za nepřátelskými liniemi), které měly plnit, vyžadovaly specifický materiál.

Na základě požadavků „speciálů“ tudíž vzniklo hned několik druhů ženijního náloživa. To muselo být především lehké (neboť samostatně, několikačlenné týmy „zelených baretů“ měly dlouhodobě působit za nepřátelskými liniemi), kompaktní a pokud možno snadno ovladatelné. Jeden z takovýchto typů představuje víceúčelová mina SLAM (Selectable Lightweight Attack Munition), jejíž návrh byl iniciován sice ještě v době konfrontace mezi Východem a Západem, ale samotný vývoj začal až po uzavření

smlouvy mezi Pentagonem a firmou Alliant Techsystems Inc. (dříve součást konglomerátu Honeywell) v březnu 1990.

Čtyři v jednom

SLAM je kombinovaná protivozidlová a protimateriální munice, předurčená k destrukci mobilních i stacionárních objektů jako např. jedoucích i zaparkovaných vozidel, letounů a vrtulníků na stojánkách, zásobníků pohonných hmot a maziv, muničních skladů, součástí elektrické rozvodné sítě apod. Uplatnění nalezne zejména při přepadech,

Mina SLAM má rozměry 127 x 89 x 55 mm (d x š x v), hmotnost 1 kg a její tělo obsahuje 280 g plastické trhaviny LX-14. Je vodotěsná do hloubky 2 m.

léčkář, zpomalení nepřátelského postupu a boji v zastavěném prostoru.

K její iniciaci dochází čtyřmi volitelnými způsoby – proti spodním partiím vozidla (pomocí magnetického detektoru), proti boku vozidla (pasivním infračerveným senzorem, tzv. PIRSem), řízeným roznětem nebo pomocí zabudovaného časovače.

Nejoperativnější je nastavení módu pro útok zespodu. Mina se jednoduše položí na terén a zamaskuje pomocí trávy či listů. Obsluha odjistí nálož nastavením doby autodestrukce (u modifikace M4 a M4A1) či deaktivace (u varianty M2) buď na 4, 10, nebo 24 hodin a přitom ponechá kryt infračerveného čidla zavřený. V takovém případě přivádí indukční zapalovač SLAM k výbuchu poté, co ve vybraném časovém úseku zaregistruje změnu magnetického pole při přejezdu vozidla nad minou. Trhací náplň zformovaná do kumulativního paprsku proráží dno korby, zabíjí nebo zraňuje osádky, zapaluje pohonné hmoty a přivádí k výbuchu vezenou munici. Ke zformování kumulativního paprsku probíjejícího 20 mm válcovaného homogenního pancíře je nezbytná světlá výška vozidla alespoň 130 mm.

Po připevnění na kmen stromu, sloup nebo zeď budovy, odkrytí pasivního infračerveného snímače PIRS na těle miny a výběru doby, po kterou zůstane v činnosti, se SLAM promění na zboku útočící nástrahu. PIRS totiž detekuje projíždějící automobil nebo jiný stroj pomocí změny teploty pozadí a v optimální moment odpálí nálož, jež na vzdálenost 8 m dokáže kumulativním účinkem propálit maximálně 40 mm válcovaného homogenního pancíře. To je naprosto dostačující pro vyřazení techniky kategorie OT či BVP (např. bojové vozidlo pěchoty BMP-2 má tloušťku bočního pancéřování korby 16–18 mm, respektive věže 19 mm). Munice SLAM má v sobě zabudován protizdvihový mechanismus,

Munice SLAM existuje v celkem šesti variantách – M2, M3, M4, M4A1 a cvičné M320A1 SIFT (SLAM Improved Functional Trainer). Zatímco verze M2 a M3 je vydávána výhradně operátorům speciálních sil, s M4 a modernizovanou M4A1 mohou manipulovat i řadoví proškolení vojáci.

jenž je funkční výhradně při použití magnetického a infračerveného módu detekce.

V režimu řízeného elektrického roznětu může SLAM iniciovat lidský operátor pomocí standardní ženijní rozbušky v adaptéru a roznětu elektrickou sítí nebo bleskovicí. Výhodou je možnost zaúčtovat na konkrétní cíl v koloně, nikoli automaticky na první vozidlo, naopak handicap u tohoto

řešení představuje nutnost setrvat na pohled od místa útoku. Mina SLAM má také integrované časovací zařízení, nastavitelné na 15, 30, 45 a 60 minut. Po výběru některé z uvedených dob se vypne magnetický detektor i PIRS a s jejím uplynutím dochází k detonaci.

Dušan ROVENSKÝ

Inzerce

**Přebor resortu MO
ve sportovním skialpinismu**

Špindlerův Mlýn, Brádrlerovy boudy, 8. - 10. 3. 2017
Informace: www.krkomen.cz, Sportovní skialp MO

Okamžik výbuchu miny SLAM, jejímž cílem se stalo vyřazené vozidlo HMMWV. Na pravém snímku výsledný otvor v karoserii po zásahu kumulativním paprskem.

Létající zbrojnice

Arsenal Plane

Již loni v únoru představilo americké ministerstvo obrany nový koncept, označovaný jako Arsenal Plane. V jeho rámci by měly být staré letouny přetvořeny v nosiče velkého množství „inteligentní“ munice, s jejichž pomocí by bylo možné efektivněji bojovat i s protivníky disponujícími početnými ozbrojenými silami. Poslední informace ukazují, že jde o velmi vážně míněný projekt, na jehož vývoj jsou vyčleňovány nemalé prostředky.

Jednou z klíčových a dlouhodobých priorit ozbrojených sil Spojených států je rozvoj a trvalé udržování technologické převahy nad všemi potenciálními protivníky. Není pochyb o tom, že se jí daří naplňovat, a tak jsou americké ozbrojené síly právem označovány za nejvyspělejší a nejsilnější na světě. Nicméně technologická převaha v obrovském množství zbraňových systémů a vojenských schopností také stojí obrovské finanční prostředky, jejichž „příděl“ nemusí být vždy plně dostatečný. Zejména v posledních zhruba deseti letech se všechny ozbrojené složky potýkaly s tím, že si zdaleka nemohly dovolit realizovat všechny investice, jež by potřebovaly.

Redukce počtů se nevyhnula ani klíčovému zbraňovému systému US Air Force. V období, kdy se letectvo účastnilo výhradně tzv. asymetrických konfliktů, v nichž proti sobě nemělo

srovnatelného protivníka, to až tak nevidělo. Jenže Spojené státy nyní musí čelit také rostoucímu tlaku a vojenským schopnostem velmocí, jako jsou Rusko a Čína. I nad nimi si sice zachovávají technologickou převahu, ovšem to by samo o sobě nemuselo v případném konfliktu stačit. Zmíněné mocnosti jsou totiž schopné vyrobit a do boje nasadit značné množství vojenské techniky, včetně nejvýkonnějších bojových letounů. Moderněji vybaveného soupeře by tak podle všeho dokázaly porazit nebo minimálně zastavit pouhou počtní převahou.

Američané si toto riziko pochopitelně uvědomují, ostatně stejný problém řešili i na konci studené války v 80. letech minulého století. Už tehdy vznikla myšlenka na silně vyzbrojené létající „nosiče munice“, k níž se dnes USAF znovu vrací v rámci konceptu Arsenal Plane. Jeho hlavním cílem je přinést

efektivní řešení pro případ střetnutí vlastních vzdušných sil se sofistikovaným a výrazně početnějším protivníkem. Stávající počty letounů F-22 Raptor či plánované počty strojů F-35 Lightning II totiž potřebnou kapacitu ani při plných stavech neposkytnou. Bojové letouny 5. generace se sice vyznačují špičkovými vlastnostmi stealth, ale pro jejich zachování musejí veškerou výzbroj nést v relativně malých vnitřních pumovnicích. V boji s řádově početnějším protivníkem by tak jejich největší slabinou bylo právě omezené množství nesené munice.

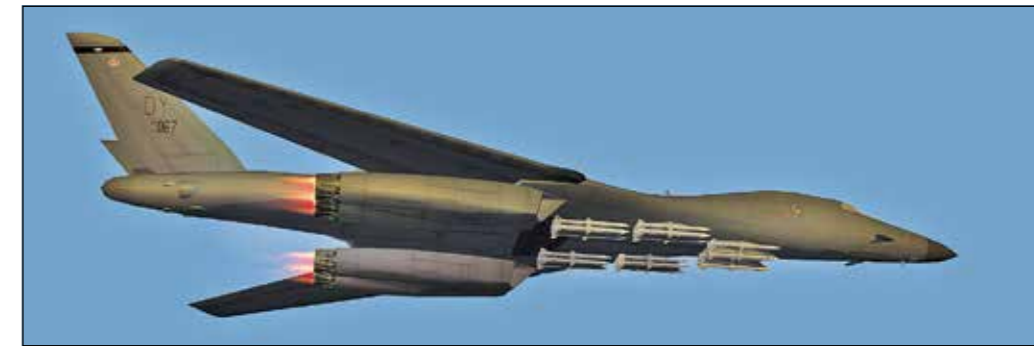
Koncept Arsenal Plane by měl proto do taktiky letectva přinést také velkokapacitní letouny, které pojmu velké množství kusů přesně naváděné munice, ať už protiletadlové či protizemní. Tyto stroje pochopitelně nebudou mít vlastnosti stealth a budou pro moderně vybaveného protivníka relativně snadno zjištělné. Nicméně jejich hlavní obranou bude fakt, že budou působit mimo dosah protivníkových protiletadlových systémů či letectva. Respektive že poletí až v „druhé vlně“ za vlastními bojovými stroji, které se díky vlastnostem stealth a svým výkonům budou moci pustit i nad území pokryté protivníkovou PVO.

Bojové letouny jako F-22 a F-35 budou v tomto konceptu plnit roli předstuných senzorů či předstuných „návodčích“,

a to při vyhledávání a zaměřování jak pozemních, tak i vzdušných cílů. Pokud nastane situace, že bude nutné potlačit větší počet protivníkových letadel či pozemních prostředků, nebudou tyto stroje odkázány pouze na vlastní výzbroj, ale budou moci využít kapacity „létající zbrojnice“, která se bude pohybovat desítky až stovky kilometrů za nimi. Přesné navedení munice odpálené z Arsenal Plane mají umožnit moderní komunikační systémy a propojení všech vlastních jednotek a prostředků do jednotné datové sítě. Předpokladem je pak samozřejmě také odpovídající dosah použité výzbroje. Její základní spektrum je ale dostupné již dnes, ať už jde o protiletadlové řízené střely středního dosahu řady AIM-120 AMRAAM s dosahem až 160 km či třeba protizemní střely s plochou dráhou letu AGM-158 JASSM s dosahem přes 370 km, ve verzi JASSM-ER dokonce až 1 000 km. Spektrum výzbroje Arsenal Plane bude ale mnohem širší a bude zahrnovat rovněž lehčí protizemní munici, přičemž by mohl posloužit i jako nosič pro malé víceúčelové bezpilotní stroje vyvíjené v rámci konceptu Gremlins (viz ATM 7/2016).

Americké ministerstvo obrany vyčlenilo první finanční prostředky na vývoj konceptu Arsenal Plane v rozpočtu na fiskální rok 2017. Dosud nebylo specifikováno, jaký letoun by měl posloužit jako výchozí platforma – při prvním oficiálním představení konceptu byla prezentována pouze jednoduchá grafická podoba stroje, jehož trup připomínal transportní C-130 Hercules, ovšem křídlo a proudové motory strategický bombardovací B-52H Stratofortress. Z toho lze usuzovat, jaké varianty Američané zvažují. V každém případě už ministerstvo potvrdilo, že s ohledem na co nejnižší náklady chce jako Arsenal Plane použít některý ze stávajících strojů, přičemž bylo zmíněno, že půjde o jeden z nejstarších typů.

Varianta vyzbrojených transportních strojů, ať už řady C-130 Hercules, případně i kapacitnějších a rychlejších C-17A Globemaster III, by měla nepochybnou výhodu v přepravních schopnostech daných rozměry nákladového prostoru a celkovou nosností. Bylo by sice nutné vyřešit způsob odpalování munice, „odměnou“ by ale byla

Navrhovaný Boeing B-1R měl mít nové motory, dvojitou svislou ocasní plochu a schopnost nést více munice než B-1B.

kapacita desítek AMRAAMů či protizemních střel v jednom letounu. Na druhou stranu, minimálně v případě Herculesu by značné omezení představovala rychlost, která by značně komplikovala koordinaci činnosti s nadzvukovými bojovými stroji. A v situaci, kdy výroba C-17A již skončila, si lze jen obtížně představit, že by se USAF přestavbou Globemasterů zbavilo části přepravních kapacit transportního letectva.

Jako mnohem pravděpodobnější se proto jeví možnost přestavět do role Arsenal Plane některý ze starších strategických bombardérů, tedy B-1B Lancer nebo B-52H Stratofortress. Ostatně už v roce 2004 nabídla společnost Boeing rozsáhlou modernizaci prvního z nich, která do značné míry odpovídala současnému konceptu Arsenal Plane. Letoun označovaný jako B-1R (Regional) měl mít asi o 20 % zkrácený dolet, avšak díky novým motorům Pratt&Whitney F119 měl dosahovat rychlosti až M=2,2 a měl pojmut i větší množství munice, včetně například 24 střel AIM-120 AMRAAM nesených v šesti čtyřnásobných odpalovacích zařízeních na vnějších podtrupových závěsnících.

Lancer by byl podle všeho téměř ideálním kandidátem na Arsenal Plane, na druhou stranu pro USAF bude mít ještě některou dobu klíčový význam i ve své původní roli strategického bombardéru. Větší šance na konverzi na „létající zbrojnicí“ tak má zřejmě B-52H Stratofortress. Tento stroj přes všechny své nesporné kvality už nikdy nebude primárním strategickým bombardovacím typem, protože jeho rychlost a především pak absence jakýchkoliv

vlastností stealth by z něj pro sofistikovaného protivníka dělaly poměrně snadný cíl. I proto má být Stratofortress jako první nahrazován zcela novým bombardérem Northrop Grumman B-21 Raider. Z hlediska technické životnosti ale vyřazení B-52H z provozu nezbytné není a tyto stroje mají potenciál sloužit až do období kolem roku 2040, čemuž napomáhají i v současnosti probíhající modernizace avioniky a komunikačních systémů. Pro koncept Arsenal Plane by pak největší přínos znamenal modernizační program IWBU (Internal Weapons Bay Upgrade), který v současnosti integruje do pumovnic B-52H nový rotační „zásobník“ s datovými sběrníci MIL-STD-1760 pro použití pum řady JDAM, střel JASSM a další přesně naváděné munice, kterou navíc bude možné nosit i na podkřídlových závěsnících. Takto modernizovaný Stratofortress lze označit jako velice slušný základ pro budoucí Arsenal Plane.

Řízením programu Arsenal Plane je v současnosti pověřen úřad SCO (Strategic Capabilities Office), který se specializuje právě na nové způsoby využití starších zbraňových systémů. Pokud se prokáže, že staronový koncept má v amerických ozbrojených silách své opodstatnění, mohl by být první prototyp zalétán již na přelomu let 2017 a 2018 s tím, že vyhodnocení zkušek a rozhodnutí o zavedení do operačního provozu se očekává v roce 2020.

Tomáš SOUŠEK,
foto: Boeing, SCO, USAF

Kopřivnická automobilka
je tradičním dodavatelem do AČR

TATRY

pro armádu

Na začátku ledna dodala kopřivnická Tatra 26 kusů valníků typové řady Tatra Tactic (dříve označované jako T 810). Dodávky vozidel budou pokračovat i v průběhu roku, kdy bude dodáno ještě několik desítek vozů v rozličných úpravách. Ty se tak zařadí do služby v armádě po boku zhruba tří tisíc vozů, které jsou využívány u nás, ale i v zahraničních misích.

První vozidla Tatra Tactic byla Armádě ČR dodána v dubnu 2008 (na základě objednávky z roku 2006 na 556 kusů) a od té doby postupně nahrazují nejstarší typ pozemní techniky ve výbavě Armády ČR, legendární Pragu V3S. Vozidla Tatra Tactic používají kromě české armády také ozbrojené síly Saúdskoarabského království. Automobilka Tatra Trucks představila zcela nový typ T 810 6×6 ATS v roce 2004, od minulého roku nese nově obchodní název Tactic. Jde o středně těžký nákladní vůz se žebřinovým rámem podvozku a originálními portálovými nápravami Tatra Rigid, jež se vyrábí se znakem náprav 6×6 a 4×4. Celková hmotnost vozidla činí 15,5 t (v konfiguraci 6×6), resp. 13 t (v konfiguraci 4×4). Vozidla Tatra Tactic jsou určena především pro vojenské použití, tomu odpovídá i označení vycházející z armádní terminologie. Svě uplatnění ovšem nacházejí i v civilním sektoru.

Podpora domácího obranného průmyslu

Ministr obrany Martin Stropnický při přebírání vozů ve Štěpánově uvedl: „S ohledem na aktuální bezpečnostní situaci je důležitá podpora domácího obranného průmyslu. Výrobní schopnosti na vlastním území mají pro stát strategický význam, ať už v podobě vlastních podniků, nebo prověřených komerčních dodavatelů.“ Jedním z nich bezesporu Tatra je. Vzhledem k osvědčené podvozkové platformě

využívají vojáci přibližně tři tisíce vozidel Tatra T 815 a T 810 v různých modifikacích, včetně pancéřových verzí zejména pro potřeby plnění zahraničních úkolů. U podvozků T 815 máme 650 valníků 4×4, 6×6 a 8×8 a 1 350 vozidel se speciálními zástavbami (přeprava kontejnerů, jeřábů, tahačů přívěsů). U podvozků T 810 dominuje 600 valníků pro přepravu osob a materiálu a dalších 70 kusů speciální techniky (zvedací čelo, nakladač kontejnerů). Do konce roku dodá automobilka dalších 40 středních a těžkých nákladních automobilů a nakladačů kontejnerů T 815 a 41 vozidel T 815 kompletu PRAM (přeprava 120mm minometu). Většina současných modelů T 815 je na hranici životnosti a s obměnou se počítá od roku 2020.

A fakta:

Přehled vojenských modelů vyráběných v závodech Tatra od počátků, až po současnost

Typ	Konstrukce	Výroba v letech
Tatra 111	Nákladní automobil	1942–1962
Tatra 805	Lehký nákladní automobil	1953–1960
Tatra 809	Polopásové vozidlo	1953
Tatra OT 810	Polopásové vozidlo – přestavba německého Sd. Kfz 251	1958–1962
OT-64 SKOT	Motor pro obrněný transportér 8×8 ve spolupráci s Polskem na bázi Tatra 138	1961–
Tatra 813	Těžké nákladní vozidlo	1967–1982
ShKH vz. 77 DANA	Houfnice, ze slovenské Dubnice na podvozku Tatra 815	1981–1994
Tatra 815	Těžké nákladní vozidlo	1983–
Tatra 810	Automobil terénní střední	2008–
Tatra 817 (815-7)	Těžký nákladní automobil	2008–
Tatra Titus	Obrněné vojenské vozidlo	2015–

6×6 NÁKLADNÍ VOZIDLO / VOJENSKÝ VALNÍK

Zákaznický projekt plně pohonného středního terénního nákladního vozidla v provedení 6×6 s žebřinovým rámem a unikátními portálovými nápravami Tatra Rigid. Vozidlo je vybaveno kapalinou chlazeným šestiválcovým motorem, manuální převodovkou, sestupným převodem a moderní třímístnou kabinou, která má z odolnou pancéřovanou podlahu na úroveň balistické ochrany Level 1, upravenou střechu s lafetací pro kulomet, průlez a další dílčí úpravy pro speciální či vojenské použití. Vozidlo má navíc a centrální dohušťování pneumatik. Pérování přední nápravy je mechanické s vinutou pružinou. Zadní nápravy jsou odpruženy vahadlovými listovými pery. Od roku 2010 je T 810 nabízena též v civilní verzi jako univerzální nástavbový nosič.

Motor	Renault Dxi7, EURO 3, 177 kW, 920 Nm/1 200–1 700 ot./min.
Převodovka	ZF 6S 1000 T0, šestiválcová
Kabina	1 + 2 sedadla, pancéřová podlaha
Rozvor	3 150 + 1 200 mm
Celková hmotnost vozidla (max.)	13 000 kg
Užitečné zatížení (max.)	4 500 kg
Max. rychlost	106 km/h
Nástavba	Nákladní korba s plachtou, skládací lavice pro 16 vojáků, zadní skládací přístup. Vnitřní rozměry 4 660 × 2 470 mm.

Podvozková platforma 6×6 samostatně

Motor	Tatra T3C-928-90, EURO 3, 300 kW, 2 100 Nm/1 000 ot./min.
Převodovka	Tatra 14 TS 210L, poloautomatická, dělená, čtrnáctiválcová
Kabina	Bez standardní kabiny Tatra
Rozvor	4 090 + 1 450 mm
Celková hmotnost vozidla (max.)	29 000 kg
Užitečné zatížení (max.)	18 760 kg
Max. rychlost	110 km/h
Nástavba	Podvozek je postaven jako platforma pro různé druhy speciálních vozidel, která potřebují: – vynikající jízdní vlastnosti v obtížném terénu – těžkou obrněnou ochranu z horní strany podvozku – spolehlivý podvozek s nízkými náklady po dobu životnosti

8×8 VYSOCE MOBILNÍ TĚŽKÉ UNIVERZÁLNÍ NÁKLADNÍ VOZIDLO / VOJENSKÝ VALNÍK

T 815-6 Force – vojenská řada s komponenty TerrNo 1, ale vodou chlazenými motory a případně automatickou převodovkou Twin Disc; vznik této řady znamenal i zásah do kabiny, čímž byla umožněna zástavba chladiče vodou chlazených motorů a současně proběhl facelift interiéru a od roku 2006 pak model (T 817) T 815-7 – speciální vojenská verze s prvky podvozku TerrNo 1, nízkou předsunutou, snadno pancéřovatelnou kabinou, umožňující transport vozu letouny C-130 Hercules a motory a převody dosavadní palety rozšířené i o automaty Allison. Nakonec tato řada našla své uplatnění i v civilním sektoru jako podvozky pro jeřábové, hasičské a důlní nástavby. Aktuální výroba řady 815 nejvyšší legislativní verze je vybavena motory řady T3D Euro 5 SCR a od roku 2010 vně faceliftovanou kabinou.

Motor	Tatra T3C-928-90, EURO 3, 300 kW, 2 100 Nm/1 000 ot./min.
Převodovka	Tatra 14 TS 210L, poloautomatická, dělená, čtrnáctiválcová
Kabina	1+3 sedadla, přepravitelnost letadlem C-130, dodatečné pancéřování
Rozvor	1 950 + 2 860 + 1 450 mm
Celková hmotnost vozidla (max.)	38 000 kg
Užitečné zatížení (max.)	21 100 kg
Max. rychlost	110 km/h
Nástavba	Nákladní korba s plachtou, skládací lavice pro 24 vojáků. Rozkládací přístup ze zadu. Zámky na kontejner v podlaze pro jeden 20' kontejner nebo dva 10' kontejnery.

Podvozková platforma 8×8 samostatně

Motor	Tatra T3C-928-90, EURO 3, 300 kW, 2 100 Nm/1 000 ot./min.
Převodovka	Tatra 14 TS 210L, poloautomatická, dělená, čtrnáctiválcová
Kabina	Podvozek je dodáván bez standardní kabiny Tatra; rám s přístrojovou deskou, pedály, řízením a sedadlo je montován na podvozek místo kabiny; další výbava je dodávána jako volné díly; elektronické sklápění kabiny s hydraulickým válcem.
Rozvor	2 150 + 2 860 + 1 450 mm
Celková hmotnost vozidla (max.)	38 000 kg
Užitečné zatížení (max.)	25 000 kg (podvozek)
Max. rychlost	115 km/h

Text: Michal Voska, foto: autor, archiv Tatra

Se záložníky se počítá i na mezinárodních cvičeních

stráže v Praze, rota bojového zabezpečení AZ 22. zVrI v Náměšti na Moravě, mechanizovaná rota AZ 42. mpr v Táboře, mechanizovaná rota AZ 44. Imopr v Jindřichově Hradci, mechanizovaná rota AZ 71. mpr v Hranici a mechanizovaná rota AZ 74. Imopr v Bučovicích. Finálním stavem je pochopitelně zapojení záloh do činnosti a chodu všech jednotek a útvarů, včetně specializovaných pracovišť (Těchonín).

Mobilizační dovednosti

Při prověřování připravenosti mobilizačních opatření se v loňském roce uskutečnila první fáze nácviků na štábní úrovni s praktickým nácvikem mobilizačních dovedností u 73. tankového praporu, na kterou bude navázáno i v roce letošním. Příslušníci zálohy se významnou měrou zapojí do prověřování dovedností jako figuranti při procvičování doplnění útvarů na plné počty a stanou se i nedílnou součástí stmelovacích výcviků.

Klíčová cvičení

I letošní rok bude ve znamení cvičení s mezinárodním přesahem. Půjde především o Ample Strike, Sky Soldier a Ebonite Javelin s perspektivou vyslání záloh po boku profesionálních vojáků na mezinárodní cvičení v zahraničí již v příštím roce. Tento rok se tak stane přípravným a prověří schopnosti začlenění záloh i v náročném, zahraničním působení. Zde lze i očekávat zapojení specialistů, kteří mají díky své občanské profesi a svým odborným znalostem zkrácený výcvik na 2 týdny. Jde především o specialisty z řad psychologů, lékařů, právníků aj.

Očekává se vysoký zájem

V předešlém roce projevilo zájem o možnost služby v aktivní záloze 1 600 občanů a bezmála tisíc z nich se rozhodlo požádat o zařazení. O dobrovolné vojenské cvičení, které, jak již bylo řečeno, je shodné s výcvikem záloh, projevilo zájem 900 občanů a téměř 400 jich podalo žádost o jeho vykonání. V letošním roce se dá předpokládat minimálně stejný, či i vyšší počet zájemců. Tím se postupně naplní cílové počty příslušníků, včetně tolik potřebných odborníků.

Text a foto: Michal Voska

Aktivní zálohy v roce 2017

Klíčovým předpokladem pro rozvoj zálohy je především úspěšné ukončení procesu novelizace branné legislativy, která nabyla účinnosti v minulém roce. Díky této novelizaci je možné zjednodušit systém posuzování občanů hlásících se na místa vojáků v záloze a umožňuje přijetí vybraných specialistů s drobným zdravotním omezením.

I díky legislativním změnám se daří naplňovat plánované počty příslušníků aktivní zálohy. V loňském roce se zvýšil jejich počet ze zhruba 1 250 na téměř 1 500 a v letošním roce se počítá s obdobnou tendencí růstu. Daří se tak naplňovat avizované počty příslušníků a zároveň i realizovat vznik nových jednotek. K dalším novinkám pro tento rok patří i vznik Rady velitelů aktivní zálohy, jejímž předsedou byl jednomyslně zvolen nadporučík Ivo Heinz, zástupce velitele roty AZ 72. mpr.

300 nových záložníků

Obsazenost jednotek, vznik nových a hlavně kvalitní náborové informace podávané na jednotlivých KVV jsou klíčovým prvkem

pro rozvoj. V tomto roce je v plánu vycvičit 300 nových příslušníků, přičemž výcvik ve Vyškově bude probíhat ve čtyřech turnusech. Lednový a dubnový absolvuje po 50 příslušníků, prázdninový, tedy červencový 150 a závěrečný, říjnový opět 50. Společně se záložníky prochází ve Vyškově výcvikem i dobrovolníci, jejichž rozsah a úroveň výcviku je zcela totožná. Řada z nich proto následně rozšiřuje řady zálohy bez nutnosti dalšího výcviku, prakticky jde pouze o administrativní úkony.

Nové jednotky

Záložníci jsou aktuálně u 30 jednotek, od letošního roku probíhá nábor k šesti dalším. Nové jednotky činí strážní četa AZ Hradní

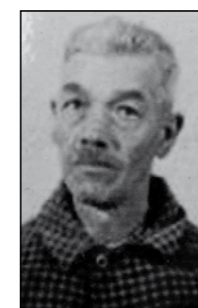
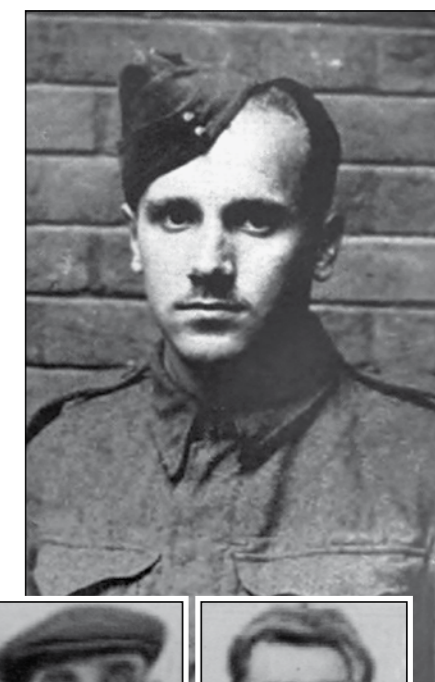
Zádušní mše za prvního parašutistu vysazeného za druhé světové války z Velké Británie nad Protektorátem

Nikoho neprozradil

V lednu se v děkanském kostele sv. Petra a Pavla v Čáslavi konala zádušní mše za parašutistu Františka Pavelku a jeho spolupracovníky z Koudelova – Antonína Krejčího, Františka Kalinu a Františka Gráda, popravené 11. ledna 1943 v sekyrárně věznice tzv. Lidového soudního dvora v Berlíně – Plötzensee. Zádušní mši inicioval Klub přátel a rodáků města Čáslavi spolu s historikem Vojtěchem Šustkem. Zúčastnili se jí i zástupci 43. výsadkového praporu z Chrudimi.

Svobodník aspirant František Pavelka byl prvním parašutistou vysazeným v noci z 3. na 4. října 1941 v Protektorátu. Narodil se 29. listopadu 1920 v Břeclavi. Byl členem Sokola a studentem místního gymnázia, po okupaci začal s odbojovou činností. Po vlně zatýkání gestapem utekl do Francie a po jejím obsazení se dostal do Anglie. Tam se přihlásil k plnění speciálních úkolů v týlu nepřítele. Po výcviku byl vybrán k splnění akce nazvané Percentage. Cílem této akce bylo předat odboji novou radiostanici s náhradními krystaly a následně navázání radiotelegrafického spojení mezi Protektorátem a československým exilovým ústředím v Londýně. Dalším úkolem bylo předat nový šifrovací klíč a poselství ministra národní obrany, generála Sergeje Ingra, pro vedení odboje. Po splnění úkolů se měl Pavelka přidat k domácímu odboji. V důsledku střelby na letadlo, špatného počasí a souhry nešťastných náhod byl výsadek proveden místo v obci Hradiště u Nasavrk v Koudelově u Čáslavi, tedy o 35 kilometrů dále. Pavelka přesto navázal kontakt s vedoucími představiteli petičního výboru Věrní zůstaneme na Chrudimsku. Byl vybaven falešnými doklady a přesunul se do Prahy.

Tuto část akce tedy přes počáteční problémy splnil. Spojení s londýnskou centrálou se mu ale navázat nepodařilo. Pavelkovi v noci po seskoku pomohli místní zemědělské dělníci František Grád, Antonín Krejčí a František Kalina. Statečnost těchto koudelovských občanů byla nezměrná. Pomohli parašutistovi, přestože věděli, jaký trest je může potkat. A potkal. Kvůli prozrazení odbojářské sítě se smyčka kolem Pavelky začala utahovat. Po první vlně zatýkání se gestapu nešťastnou náhodou dostal

František Grád

Antonín Krejčí

František Kalina

do rukou dopis odbojářů Františku Buršovi. Burš dopis totiž nezničil a na základě této konspirační chyby byli zatčeni všichni tři pomocníci z Koudelova. Byli mučeni a popraveni. Také Pavelka byl zatčen, převezzen do Petschkova paláce a podroben výslechům. Navzdory obrovské brutalitě výslechů nikoho neprozradil. Když už byl pro gestapo bezcenný, byl vězněn na Pankráci a 5. srpna 1942 předán soudu v Berlíně, který rozhodl o trestu smrti. František Pavelka byl popraven stětím hlavy na gilotině. Jeho popel byl rozprášen na neznámém místě v okolí Berlína.

Odkazy na video:

<https://www.youtube.com/watch?v=MZgz0FTaqLo>
<https://www.youtube.com/watch?v=4Hlz9rkV6a0>

Text a foto: Vladimír Havlíček

Klub výsadkových veteránů Prostějov, z. s.

Za zmínku stojí i hymna klubu:

Duní stroje vzduchem přes svahy hor,
K útoku startuje paradesantní sbor.
Oheň v srdci nesem na vlastní práh,
Sneseš se padáky tam, kde útočí vrah.

Refrén:

Paradesantní jednotky meče armády hrot,
Letcům burácí motory, od vrahů dělí nás skok.
Dolů! Hotovost! Dolů! Připravit!
Vpřed! Úder z oblohy do hlubin padá
z letounu ven na sta mužů, bránit svou zem.
Tam kde výheň boje žhne v dešti strel,
Tam parajednotky přistály v hluku děl.
Národ náš nám věří, nezklamej jej,
jž nikdy Mnichov! Lidu svou obět' děj!

Všem veteránům Výsadkového vojska ČSLA

Co od té doby o sobě nevíme,
To všechno po letech jistě si povíme.
Ať získal si titul – ba i pocty,
Neb zůstal si čestný dělník prostý,
Já Tebe, ty zas mne, spatříš jistě rád,
Zveme všechny paraganý tam,
Kde žilo Tvé mládí a čeká Tvůj kamarád.

Text: Vladimír Marek

foto: archiv Klubu výsadkových veteránů

Klub výsadkových veteránů Prostějov, z. s., existuje již více než dvacet šest let. Vznikl v říjnu 1990 jako Klub výsadkových důchodců při VÚ 8220, ze kterého později vznikla 601. skupina speciálních sil. Měl devětadvacet zakládajících členů. Jednalo se o nepolitickou profesní zájmovou organizaci. Jeho cílem bylo sdružovat bývalé příslušníky výsadkových útvarů, jednotek speciálního a hloubkového průzkumu, jednotek speciálních sil AČR a jejich příznivce, upevňovat přátelství a sounáležitost výsadkářů všech generací, pěstovat tradice a rozvíjet povědomí o výsadkovém vojsku, jeho válečných i poválečných tradicích a rozvíjet odkaz výsadkářů bojujících ve II. světové válce. Také shromažďuje poznatky a informace o jejich činnosti a využívá je k propagaci a informování o výsadkových útvarů a jednotek i cílevědomě podporuje, šíří a rozvíjí dobré vztahy mezi AČR a civilním obyvatelstvem.

Tyto cíle klub naplňuje vnitřní klubovou činností, pořádáním přednášek, besed, výstav, společenských a sportovních akcí samostatně i v součinnosti s regionálními KVV, se Svazem bojovníků za svobodu, s Československou obcí legionářskou, jakož i s dalšími spolky, nadacemi a ústavy s obdobnými cíli, včetně zahraničních.

Jak již bylo řečeno, klub se neuzavíral bývalým výsadkářům a průzkumníkům z útvarů dislokovaných po celém bývalém Československu. Již v roce 1994 byl v kontaktu s dvanácti skupinami například v Čeládku, Praze, Liberci, Hradci Králové, Pardubicích, Táboře, Piešťanech, Žilině, Banské Bystrici, Košicích a Prešově. Každý měsíc se vedení klubu snažilo zorganizovat nějakou společenskou, sportovní či kulturní akci. Významný posun nastal v okamžiku, kdy se rozhodlo vydávat svůj vlastní zpravodaj. Již v roce 1992 vyšla první tři čísla. Zajímavé byly i výstupy při besedách na téma „Jak bys dělal výsadkové řemeslo nyní“, či „Co si myslíš o generaci, které přišly po nás“. Ale i přednášky na téma „Perspektiva výsadkových jednotek“ či „O neuvěřitelném“. K pravidelným náplním programů klubu patří i přednášení autorských veršovaček a básniček. A právě některé z nich vystihují poslání klubu asi nejlépe.

Předsedou Klubu výsadkových veteránů je František Starý.

Inzerce

Velitel 22. základny vrtulníkového letectva organizuje výběr kandidátů na obsazení systémizovaných míst u jednotky předsunutých leteckých návodčích

Naše nabídka:

- Prestižní funkce FAC v hodnostech praporčíckého a důstojnického sboru
- Získání jedné z nejžádanějších specializací pro operace NATO
- Dynamicky se rozvíjející profese
- Odborná příprava a výcvik v zahraničí
- Odpovídající zázemí na moderní letecké základně včetně přímé účasti na leteckém výcviku
- Výcvik ve výsadkové přípravě
- Nasazení v zahraničních operacích

Vstupní podmínky:

- VZP s minimálně 2 roky praxe u útvaru
- Předchozí služba v bojových jednotkách AČR výhodou
- Středoškolské vzdělání s maturitou pro místa v hodnostech praporčíckého sboru
- Vysokoškolské vzdělání (Bc.) pro místa v hodnosti nadporučík
- Pokročilá znalost AJ
- Zdravotní klasifikace „A“ výsadkář
- Předpoklad pro získání BP „Tajné“
- Fyzické a psychologické předpoklady
- Další vojenské dovednosti výhodou

Průběh výběru:

- Registrace uchazečů proběhne formou zaslání strukturovaných profesních životopisů (včetně kontaktních čísel na mobilní tel. a alcatel) na adresu czechfac@army.cz nejpozději do 9. března 2017.
- Uchazeči budou vyzkoušeni o výsledcích prvotního výběru na základě posouzení životopisů do 10. března 2017.
- Druhá část výběru je dvouhodinná a proběhne ve dnech 23.–24. března 2017 u 22. zVrL Sedlec – Vicensice u Náměstí nad Oslavou.
- Další podrobnosti budou uchazečům sděleny individuálně na adrese czechfac@army.cz, popř. telefonicky na alc. číslo 438 521.

Vyzkoušej svůj postřeh

Naleznete na historickém plakátu z roku 1937 zaměřeném na střelbu z pušky čtyři rozdíly?

Puška vz. 24 byla základní zbraní prvorepublikové armády. Na jaře roku 1939 jí bylo ve výzbroji více než 760 000 kusů. Prvorepubliková armáda „zdědila“ po své rakousko-uherské předchůdkyni nemalé množství pušek Mannlicher, které se během první světové války relativně osvědčily. Za této situace se zdálo ekonomicky velice výhodné rozhodnutí zavést

je jako základní zbraň do nově vznikající armády. Problém ale nastal s nábojem. Armáda velice intenzivně pošilávala po nábojích ráže 7,92 mm již tehdy velice osvědčené německé pušky systému Mauser. Po nekonečných diskusích padlo v roce 1922 definitivní rozhodnutí, že armáda bude využívat právě pušky typu Mauser. Nemalé zásoby pušek

systému Mannlicher měly být postupně předisponovány do válečné záchy pro potřeby záložních a mobilizovaných jednotek.

Armáda si definovala některé požadavky na nově zaváděnou pušku, které se týkaly především úpravy rozměrů, hledí, úchyty bodáku a způsobu nošení u jezdeckta a pěchoty. Čsl. zbrojovka v Brně, která její výrobu zajišťovala, ale ještě musela překonat problémy s normalizací. Ta musela být natolik přesná, aby bylo možné dosáhnout stoprocentní zaměnitelnosti jednotlivých součástek. Tohoto cíle bylo dosaženo počátkem roku 1925.

Připravil: Michal Voska a Vladimír Marek, ilustrace: archiv VHU

JAKÁ PUŠKA - TAKOVÝ VOJÁK

Hláseň! Hlásíte-li přes stěhu a mluvíte, mluvíte. Chyby při střelbě z pušky: 1. špatná poloha hláseň, 2. špatná poloha pušky, 3. špatná poloha hláseň, 4. špatná poloha pušky, 5. špatná poloha hláseň, 6. špatná poloha pušky, 7. špatná poloha hláseň, 8. špatná poloha pušky.

Signály polnice K palbě (rytmus): K palbě (rytmus) K palbě (rytmus) K palbě (rytmus) K palbě (rytmus) K palbě (rytmus) K palbě (rytmus) K palbě (rytmus) K palbě (rytmus)

JAKÉ ZUBY - TAKOVÉ ZDRAVÍ

Reklama na Thymolin: Reklama na Thymolin! Thymolin! Thymolin! Thymolin!

JAKÁ PUŠKA - TAKOVÝ VOJÁK

Hláseň! Hlásíte-li přes stěhu a mluvíte, mluvíte. Chyby při střelbě z pušky: 1. špatná poloha hláseň, 2. špatná poloha pušky, 3. špatná poloha hláseň, 4. špatná poloha pušky, 5. špatná poloha hláseň, 6. špatná poloha pušky, 7. špatná poloha hláseň, 8. špatná poloha pušky.

Signály polnice K palbě (rytmus): K palbě (rytmus) K palbě (rytmus) K palbě (rytmus) K palbě (rytmus) K palbě (rytmus) K palbě (rytmus) K palbě (rytmus) K palbě (rytmus)

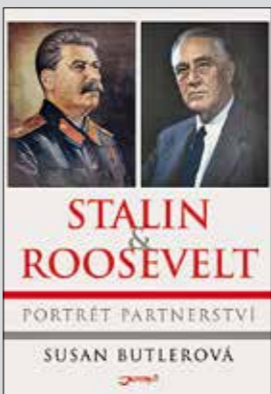
JAKÉ ZUBY - TAKOVÉ ZDRAVÍ

Reklama na Thymolin: Reklama na Thymolin! Thymolin! Thymolin! Thymolin!

recenze

Stalin a Roosevelt Portrét partnerství Susan Butlerová

Ve své nejnovější knize Susan Butlerová detailně sleduje vývoj vztahu dvou významných politiků – Josifa Vissarionoviče Stalina a Franklina Delano Roosevelta, kteří spolu na první pohled nemohli mít nic společného. Jeden z nich prožil pěkné dětství, byl jedináček obklopený bohatstvím a oba jeho rodiče pocházeli z urozených rodů. Absolvoval Harvard, poté vystudoval právo na Kolumbijské univerzitě. Druhý byl dítětem gruzínského ševce, jehož život byl zdeformován alkoholem

a který rozhodně neviděl žádnou potřebu vzdělávání pro syna. Bydleli v malém cihlovém domku s jednou místností a podkrovím. Jeden byl jako politik velmi populární – svůj úřad zastával nejdéle ze všech amerických prezidentů a jako jediný byl zvolen více než dvakrát (celkem čtyřikrát). Druhý získal moc nemilosrdně, neblaze proslul jako krvavý diktátor a muž s násilnickou minulostí.

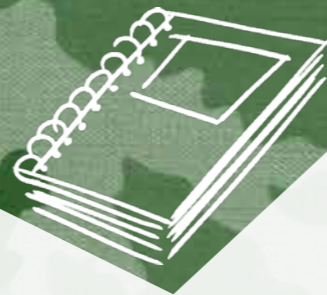
Co tedy mohlo svést tyto dva odlišné muže dohromady? Susan Butlerová se ve své knize podrobně zabývá vznikem a vývojem tohoto partnerství, vypráví příběh o tom, jak se vedoucí představitelé světa Západu a Východu stali více než spojenci, příběh o velkém respektu, ve kterém sledujeme jejich myšlenky, komentáře, obavy, úvahy, touhy... A to vše na pozadí klíčových událostí druhé světové války.

Autorka při své práci čerpala z materiálů Ruského státního archivu sociálních a politických dějin, Archivu zahraniční politiky Ruské federace, Franklin D. Roosevelt Presidential Library a také z mnoha dalších osobních zdrojů.

Počet stran: 678, vydalo Nakladatelství JOTA

Text: Michal Voska, foto: Nakladatelství JOTA

Rozdíly: ostrý náboj, poloha vojáků, reklama na Thymolin, signál polnice

TURECKO

Turecko (oficiální název Turecká republika) se nachází v Malé Asii a z menší části v jihovýchodní Evropě. Na území dnešního Turecka existovala ve starověku mimo jiné Chetitská říše. Část Turecka pak byla osídlena Řeky, později se stala součástí římské říše a nakonec byzantské říše. Od 11. století docházelo k osídlování tureckým obyvatelstvem. Roku 1299 se Osman I. stal prvním sultánem osmanské říše. Osmanská říše zanikla až roku 1923, kdy byla Kemalem Atatürkem založena Turecká republika.

V dnešním Turecku žije přes 68 110 000 obyvatel. Hlavním městem je Ankara, významným obchodním centrem v evropské části Turecka je pak Istanbul. V čele Turecka stojí prezident, dalšími představiteli jsou premiér, vláda a jednokomorové Velké národní shromáždění Turecka (550 členů).

Turecko je členem Severoatlantické aliance. Jeho ozbrojené síly jsou údajně šesté nejpočetnější na světě a druhé nejpočetnější v NATO, hned po USA. V roce 2015 měly téměř 640 000 vojáků. Ozbrojenými silami v poslední době otřásly čistky, které následovaly po nezdáreném pokusu o převrat. Jejich vrchním velitelem je prezident. Tvoří je armáda, která je nejpočetnější, námořnictvo a letectvo. Četnictvo a pobřežní stráž mají jak policejní, tak i vojenskou funkci. V době míru operují jako součást ministerstva vnitra. Během války jsou podřízeny armádě a námořnictvu. Turecké ozbrojené síly se účastní Battle Group Evropské unie, přispívají do mezinárodních sborů Eurocorps a do aliančních aktivit. V současné době je turecká armáda nasazena na území Sýrie a Iráku. Turecko je také jedním z pěti členských zemí NATO sdílejících nukleární zbraně. Devadesát jaderných bomb je uloženo na letecké základně Incirlik.

OR1	OR2	OR3	OR4	OR5	OR6	OR7	OR8	OR9			
BEZ OZNAČENÍ ER	No Rank	No Rank	ONBAŞI	ÇAVUŞ	ASTUBAY ÇAVUŞ	ASTUBAY KIDEMLİ ÇAVUŞ	ASTUBAY USTÇAVUŞ	ASTUBAY KIDEMLİ USTÇAVUŞ	ASTUBAY BAŞÇAVUŞ	ASTUBAY KIDEMLİ BAŞÇAVUŞ	
OF1	OF2	OF3	OF4	OF5	OF6	OF7	OF8	OF9	OF10		
ASTEĞEMEN	TEĞMEN	ÜSTEĞEMEN	YÜZBAŞI	BİNBAŞI	YARBAY	ALBAY	TUĞGENERAL	TÜMGENERAL	KORGENERAL	ORGGENERAL	MAREŞAL

OR1	OR2	OR3	OR4	OR5	OR6	OR7	OR8	OR9			
BEZ OZNAČENÍ EGETEM ERI ER	No Rank	No Rank	ONBAŞI	ÇAVUŞ	ASTUBAY ÇAVUŞ	ASTUBAY KIDEMLİ ÇAVUŞ	ASTUBAY USTÇAVUŞ	ASTUBAY KIDEMLİ USTÇAVUŞ	ASTUBAY BAŞÇAVUŞ	ASTUBAY KIDEMLİ BAŞÇAVUŞ	
OF1	OF2	OF3	OF4	OF5	OF6	OF7	OF8	OF9	OF10		
ASTEĞEMEN	TEĞMEN	ÜSTEĞEMEN	YÜZBAŞI KIDEMLİ ÜSTEĞEMEN	BİNBAŞI	YARBAY	ALBAY	TUĞAMİRAL/COMMODORE	TÜMAMİRAL	KORAMİRAL	ORAMİRAL	BÜYÜK AMİRAL

OR1	OR2	OR3	OR4	OR5	OR6	OR7	OR8	OR9			
BEZ OZNAČENÍ ER	No Rank	No Rank	ONBAŞI	ÇAVUŞ	ASTUBAY ÇAVUŞ	ASTUBAY KIDEMLİ ÇAVUŞ	ASTUBAY USTÇAVUŞ	ASTUBAY KIDEMLİ USTÇAVUŞ	ASTUBAY BAŞÇAVUŞ	ASTUBAY KIDEMLİ BAŞÇAVUŞ	
OF1	OF2	OF3	OF4	OF5	OF6	OF7	OF8	OF9	OF10		
ASTEĞEMEN	TEĞMEN	ÜSTEĞEMEN	YÜZBAŞI	BİNBAŞI	YARBAY	ALBAY	TUĞGENERAL	TÜMGENERAL	KORGENERAL	ORGGENERAL	MAREŞAL

Interní komunikační portál

www.ikp.army.cz

Na portále se opakovaně objevují dotazy k problematice čerpání řádné dovolené vojáků z povolání. Nejasnosti panují zejména ohledně čerpání řádné dovolené v době svátků. V článku se budeme zabývat jedním z dotazů na uvedené téma.

Dotaz:

Zajímalo by mě, zda může nadřízený uložit vojákovi z povolání čerpat řádnou dovolenou i v době svátků a pokud ano, tak na základě čeho.

Děkuji za odpověď.

Odpověď:

Ano může, ale záleží na okolnostech...

V ustanovení § 32 odst. 1 věty druhé zákona o vojácích z povolání je stanoveno, cit.:

„Případně-li v době dovolené svátek na den, který je jinak obvyklým dnem služby, nezapočítává se do řádné dovolené.“

Pokud nastane případ, kdy vojákovi z povolání byla poskytnuta řádná dovolená např. v době od 4. 7. do 17. 7. 2016, tak dny 5. a 6. 7. 2016 (Út, St), které jsou svátkem, se do dnů čerpání řádné dovolené nezapočítávají za předpokladu, že tyto dny (Út, St) jsou jinak obvyklými dny služby konkrétního vojáka.

Ale v případě, kdy případně v době dovolené svátek na den, který není jinak obvyklým dnem služby konkrétního vojáka, ale spadá do doby jeho nepřetržitého odpočinku v týdnu, např. 24. a 25. 12. 2016 (So, Ne), tak se do řádné dovolené započítat může, ale jen v rozsahu maximálně 10 dnů z nároku na řádnou dovolenou v kalendářním roce, připadajících na dny nepřetržitého odpočinku v týdnu (§ 32 odst. 1 věta první zákona o vojácích z povolání).

Redakce IKP

Ilustrační foto: Václav Kupilík

V příštím čísle se podíváme na další zajímavosti z provozu portálu

K tomu, abyste mohli na svém mobilním telefonu či tabletu číst QR kódy, musí mít vaše zařízení fotoaparát a nainstalovanou čtečku čárových kódů. Pro prohlížení QR kódů s webovou adresou je nutné mít aktivované datové připojení k internetu (buď jako mobilní data, nebo připojení přes Wi-Fi).

Načtení QR kódu je opravdu velmi snadné...

- Spustit aplikaci čtečka QR kódů ve vašem smartphonu.
- Zaměřit na obrázek QR kódu a počkat, než jej čtečka zaostří a naskenuje.
- Zvolit akci, kterou vám čtečka nabídne. Např. když se jedná o webovou adresu, nabídne vám otevření webu v internetovém prohlížeči vašeho mobilu.

Aktuální číslo A reportu ve formátu PDF naleznete po načtení QR kódu na obálce. Multimediální obsah článku naleznete po načtení QR kódu u článku.

Vydává MO ČR
Odbor komunikace
Tychonova 1, 160 01 Praha 6
IČO 60162694
www.army.cz

Redakce
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
Telefony: 973 215 553, 973 215 786
Fax: 973 215 933
E-mail: areport@centrum.cz

Šéfredaktor: Vladimír Marek
Grafická úprava: Libora Schulzová
Jazyková korektura: Tomáš Xaver

V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje
VHÚ Praha – produkční oddělení
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
Olga Endlová, tel. 973 215 563

Tisk: Profi-tisk group s.r.o.

Číslo indexu: 45 011
ISSN 1211-801X
Evidenční číslo: MK ČR E 5254

Uzávěrka čísla: 7. 2. 2017
Toto číslo vyšlo dne: 13. 2. 2017

Foto na titulní straně: archiv Lukáše Kvapila

kontakty do redakce

Vladimír Marek (šéfredaktor)
telefon: 973 215 648
mobil: 724 033 410
e-mail: v.marek@post.cz

Jana Deckerová (redaktorka)
mobil: 606 604 733
e-mail: jana.deckerova@email.cz

Michal Voska (redaktor)
telefon: 973 215 868
mobil: 724 850 598
e-mail: voska.m@seznam.cz

Libora Schulzová (grafička)
telefon: 973 215 595

redakční rada

Jan Pejšek, plk. Jan Šulc,
Vladimír Lukovský, Olga Bálintová

informace pro autory

Aby mohla redakce proplatit honorář za zveřejněný příspěvek, musí jí autor zaslat tyto údaje:

- jméno a příjmení,
- datum narození (NE rodné číslo!),
- údaj, zda jde o VZP, o. z., AZ, anebo osobu mimo resort,
- adresu bydliště.

V případě VZP, o. z. i přísl. AZ dále:

- číslo VÚ či VZ a město posádky,
 - číslo RFO, který je vyplácí.
- V případě osoby mimo resort:
- číslo účtu, na který má být poslán honorář,
 - název a číslo banky,
 - na faxové č. 973 215 933 poslat kopii průkazního listku k tomuto účtu.

Tyto údaje je účelné uvádět současně se zasláním článkem. Není v silách redakce je zpětně zjišťovat.

Poslední z hrdinů na padácích

Ve Velké Británii bylo za druhé světové války vycvičeno několik stovek československých parašutistů. Zhruba stovka z nich byla vysazena nad nepřátelským územím. Více než polovina z nich zaplatila své odhodlání bojovat s nacisty na jimi obsazeném území svými životy. Současné doby se pak dožil jediný. Jednatřicátého ledna letošního roku oslavil generál Jaroslav Klemeš devadesáté páté narozeniny.

Jaroslav Klemeš se narodil v roce 1922 v Čadci. Jeho otec zde pracoval jako berní úředník. V letech 1926 až 1936 absolvoval mladý Jaroslav obecnou školu a čtyři třídy měšťanky ve Skalici. Poté, co mu zemřela matka, ho vychovával společně s bratrem Vladimírem pouze otec. Jaroslav se ve Skalici vyučil obchodním příručím a následně absolvoval jeden rok pokračovací obchodní školy. Po rozpadu republiky byl ale jeho otec propuštěn ze zaměstnání, musel se odstěhovat na Moravu, do Strážnice.

Příprava na speciální úkoly

Od roku 1941 se začal připravovat na případné vysazení nad Protektorátem. Absolvoval sabotážní kurz a výsadkový výcvik. Následoval střelecký, spojovací a konspirační kurz. Již v hodnosti desátníka absolvoval přípravu na konspirační civilní zaměstnání, konspirační cvičení a dokončovací sabotážní kurz. Výcvik pak zakončil opakovacím kurzem. To byl již zařazen do skupiny Platinium, která se později spojila se skupinou Pewter.

Bojoval již ve Francii

V lednu 1940 odešel osmnáctiletý Jaroslav s kamarádem Ludevitem Čambalou přes Slovensko, Balkán a Sýrii do francouzského Marseille. V Agde byl zařazen do spojovací čtyř velitelské roty druhého pluku.

Východně od Paříže na řece Marně se v červnu 1940 zapojil do bojů proti Němcům. V okamžiku, kdy se Čechoslováci dostali do kontaktu s nepřítelem, se ale již fronta hroutila. Všude vládla nepřehledná zmatka. „Všichni byli unavení, pochodovali jsme neustále na jih. Ustupovalo se i v noci. Měli jsme sotva dvě hodiny na odpočinek. Kdo spal kousek dál, tomu se mohlo stát, že se mu jednotka ztratila. To byl také případ mého kamaráda Čambaly. Ustlal si někde ve stodole a ztratil se nám. Naštěstí nás za nějaké tři čtyři dny na kole dohnal,” vzpomínal Jaroslav Klemeš.

Po ústupu do Velké Británie sloužil nejdříve jako motospojka v Devonshire. Měl za úkol bránit pobřeží proti případnému vyloštění. Později byl zařazen do spojovací čtyř, kde absolvoval radiotelegrafický kurz.

Počátkem května 1944 se všichni přesunuli na základnu Laureto v Itálii. Nad Protektorátem měli být vysazení počátkem října. Při prvním letu 3. října 1944 ale bloudilo jejich letadlo kvůli špatnému počasí nad Moravou. O sedm týdnů později pak dostalo zásah nad Vídní, posádka se raději rozhodla vrátit zpátky na základnu. K výsadku nakonec došlo až v noci z 16. na 17. února 1945. „Den před seskokem nejspíš svítilo sluníčko, sníh na stromech roztál. Krásně bylo vidět, kde jsou černé lesy a kde bílá zasněžená pole. Seskočili jsme ideálně na oranžistě, navíc přesně tam, kde jsme měli, k řece Chrudimce u Nasavrck,” vzpomínal na tyto okamžiky po letech. Přestože parašutisté dopadli na předem určené místo, nebylo právě jednoduché dát celou skupinu dohromady. Navíc museli hledat materiál, který se utrhl i s vaky upevněnými u nohou. „Za úplné tmy jsme v lese zahrabali padáky. Každá skupina měla k dispozici tři kontaktní adresy. Na té první na nedaleké samotě nás nechtěli přijmout. Uspěli jsme až na druhé adrese v Hradišti u rodiny Korábkových,” líčil Jaroslav Klemeš. Ani tady to ale nebylo úplně snadné. Pan Korábek nebyl doma, právě

v tu dobu ho pronásledovalo gestapo. Jeho manželka sice věděla, že pracuje pro odboj, ale neznala smluvené heslo. Na otázku, že chtějí chleba, měla odpovědět: chleba s máslem? Navíc se bála nacistické provokace. Když jí ale ukázali zbraně a zásoby potravin z Británie, přece jen uvěřila, že jsou skutečně parašutisté a ubytovala je ve stodole. Během několika dnů je kontaktoval domácí odboj, kterému měli pomoci udržovat spojení s Londýnem. Ten zorganizoval také jejich přepravu do prostoru Velké Bíteše, kde měli s pomocí přístroje na navádění letadel zajistit shoz zbraní.

Na pomoc Praze

Skupina Platinium se ale dlouho v této oblasti pohromadě neudržela. Bylo totiž potřeba zajistit také spojení Prahy s Londýnem. A právě tento úkol připadl zkušenému radistovi Klemešovi. Jediným problémem bylo, jak ho dostat i s vysílačkou a zbraněmi do Prahy. Vlakem to nebylo možné, v něm probíhaly pravidelné hospodářské kontroly. A tak odbojáři museli zorganizovat

přepravu autem. „Měli jsme falešné doklady. Během cesty nás několikrát kontrolovali, naštěstí naše zbraně ani vysílačku nenašli,” popisoval dramatické chvíle Jaroslav Klemeš. Z koupelny bytu v Kobylisích odeslal do Londýna sto depeší. Spojení zajišťoval i v době Pražského povstání. V tomto okamžiku se tak trochu nechtěně stal válečným zpravodajem. Jeho informace o bojující Praze totiž okamžitě vysílala BBC. Svými depešemi se snažil přivolat americkou pomoc bojující Praze. Domlouval rovněž shozy zbraní v oblasti Smíchova. S ohledem na vývoj situace ale k tomu již nedošlo.

Klemeš Jaroslav a Čambala Ludevít, dva nerozluční kamarádi. Spolu jsme z vlasti odešli (1940 leden). Později jsme se ocitli na jiných frontách a zde jsme se opět v Praze sešli (1945 květen).

Po válce zůstal Jaroslav Klemeš jako spojař v armádě. Nejdříve byl přidělen na Ministerstvo národní obrany. Od ledna 1946 působil jako instruktor v Milovicích. Poté byl převelen k 2. pěšímu pluku v Litoměřicích. Dosáhl hodnosti nadporučíka. V prosinci 1950 byl ale z armády propuštěn, patnáct měsíců vyšetřován a potom odsouzen na dva roky. Byl obviněn z protistátní činnosti údajně páchané ve skupině generála Palečka. Vytykali mu, že nenahlásil protistátní činnost svého nadřízeného. V „domečku“ na Hradčanech strávil devět měsíců. Prošel vězením na Pankráci, na Borech a táborem nucených

prací v Nebořicích. Byl degradován a zároveň mu byla odňata veškerá vyznamenání. Po propuštění mohl pracovat pouze jako dělník. Rehabilitace se dočkal až v roce 1968. Plného společenského uznání se ale dočkal až po roce 1989. Postupně byl povýšen do hodnosti generálmajora. V současné době žije v Domově péče o válečné veterány v pražských Střešovicích.

59. mezinárodní vojenská pouť do Lurd

19. – 21. května 2017

Mezinárodní vojenská pouť ve francouzských Lurdech se bude konat již po devětapadesáté. Po ukončení 2. světové války se na tomto místě setkávali každoročně na národní pouti francouzští vojáci. Zájem ze strany dalších armád byl impulzem pro první mezinárodní vojenskou pout, která se konala v roce 1958. Vojáci několika zemí, včetně Německa, se tak poprvé setkali v Lurdech, aby se společně modlili za smíření, za své kolegy a blízké.

Myšlenka pokojného soužití národů a míru je stále aktuální. Každoročně přivádí do malebných Lurd v podhůří Pyrenejí na 15 000 vojáků, kadetů vojenských škol, veteránů i jejich rodin ze 40 zemí světa. Od roku 1992 mezi ně patří i naši vojáci.

Program je pestrý, od společných mezinárodních setkání všech poutníků, setkání národních skupin až po individuálně strávený čas.

Ubytování pro vojáky, občanské zaměstnance a jejich rodinné příslušníky bude zajištěno v hotelu a pro studenty vojenských škol a vojáky bez rodinných příslušníků také ve stanovém táboře francouzské armády.

Přihlášku a podrobné informace o účasti na 59. mezinárodní vojenské pouti do Lurd naleznete na webu Duchovní služby AČR na adrese www.kaplani.army.cz nebo si je můžete vyžádat u svých vojenských kaplanů.

Řádně vyplněnou **přihlášku odešlete nejpozději 24. března 2016** na adresu:

Velení AČR, hlavní kaplan, Vítězné nám. 1500/5, 160 01 Praha 6.

Vybraní účastníci budou vyrozuměni Duchovní službou AČR nejpozději 7. dubna 2017.

Program letošní pouti:

19. 5. 2017

příjezd do Lurd, ubytování v hotelu nebo stanovém táboře, večer oficiální mezinárodní zahájení pouti, požehnání nemocným;

20. 5. 2017

dopoledne česká bohoslužba, zapálení svíce za české vojáky, odpoledne křížová cesta, pietní akt u pomníku obětí válek, vystoupení vojenských hudeb, večer průvod světla se svícemi;

21. 5. 2017

mezinárodní mše svatá, odpoledne odjezd z Lurd.

